

**1
MAIG**

LLUITEM GUANYEM

BADALONA Pça. dels Països Catalans - 11:00

BARCELONA Via Laietana/Jaume I - 11:00

BERGA Pl. de les Fonts - 11:00

CALAFELL Mercat Municipal - 11:00

GIRONA Punt de trobada de la Rambla - 12:00

IGUALADA Des de Pça. Masuca
fins Pça. Sant Miquel - 11:30

LLEIDA Pça. del Treball - 12:00

MATARÓ Davant de l'estació de Renfe - 11:30

MOLLET DEL VALLÈS Pça. de l'Ajuntament - 12:00

REUS Antic hospital (c/Sant Joan) - 30 d'Abril 19:30

SABADELL Pça. Creu de Barberà - 11:00

TARRAGONA De Pça. Imperial Tarraco
fins a la Pça. de la Font - 18:30

VIC Pça. de l'Estació - 30 d'Abril 19:00

VILANOVA I LA GELTRÚ Francesc Macià
cruïlla amb Dr. Zamenhof - 11:00

Editorial

Reconquerim drets i llibertats

La Reforma Laboral, la Llei Mordassa i el Codi Penal: tremendes agressions laborals que han suposat la devaluació de totes les rendes salarials, robant a les classes assalariades més de 8 punts de tota la riquesa produïda, per entregar-la directament a l'oligarquia i l'empresariat, augmentant així, fins a límits insuportables, l'explotació de la majoria social.

Són Drets que han expropiat a les persones treballadores, imposant la "flexibilitat" en les empreses, on les condicions de treball, és a dir: jornades, funcions, salaris, vacances, mobilitat i disponibilitat, etc..., són administrades i decidides unilateralment pel capital, provocant que els costos laborals disminueixin significativament, especialment l'acomiadament. A més de la brutalitat que suposa acomiadar sense cap causa, es beneficien amb una indecent rebaixa de les indemnitzacions.

Han suprimit la llibertat sindical i inutilitzat la de Negociació Col·lectiva, lliurant a l'empresariat la facultat de negar la defensa col·lectiva de la classe treballadora i la capacitat de reprimir, de manera totalitària, la dissidència i la Vaga.

Han condemnat a tota una generació (o més d'una) de joves a l'atur, prop del 50%, alhora que se'n obliga a treballar fins als 67 anys, per poder tenir una pensió contributiva, la qual també està en dubte.

Sobre les persones pensionistes actuals (9,2 milions), s'han aplicat autèntiques polítiques d'expropiació, be congelant-les o ben incrementant-les en un miserable 0,25%. Pels i les pensionistes futures, una retallada d'entre un 5% i un 15%, gràcies a les diferents lleis elaborades pels dos governs (PP i PSOE) i els seus col·laboradors, és a dir, els sindicats del règim.

Han posat en risc tot el Sistema Públic de Pensions, per mitjà d'abaratir els salaris (11,3 milions de persones assalariades no arriben als 700€ mensuals), alhora que s'exonera de pagament a les empreses de les seves cotitzacions socials fins als 500€, i se'ls fixa tarifes planes de 100€. També se'ls exigeix de pagar cotitzacions fins al 70% en gran part dels contractes "escombraries" (formació, aprenentatge, etc.).

Els governs i els seus partits, han ancorat a la "Constitució del Règim", la regla sagrada del Dèficit, on els estats i els seus governs assumeixen els Deutes de financers, banquers i grans empresaris amb els diners públics, garantint sempre i en qualsevol circumstància el pagament d'aquests Deutes, per sobre dels drets socials de tots i totes, tals com l'Educació, la Sanitat, les Cures, les Pensions, etc... La llibertat d'Expressió, de Manifestació, de Vaga, han estat liquidades.

Milers de d'activistes i de ciutadanes es troben encausades, condemnades o empresonades pel fet de defensar les seves condicions laborals, les seves ocupacions, els seus habitatges, la llibertat d'expressió, els drets socials...

En canvi, els poderosos (empresaris, financers, banquers) i els qui actuen com a sicaris al seu servei (polítics),

que porten anys i anys apalancats en un sistema corrupte i criminal, són impunes i es riuen de nosaltres.

CGT fa una crida a totes les persones que estan sufrint aquesta situació d'emergència social, d'exclusió i precarietat, de repressió policial, jurídica, laboral i econòmica, a prendre els carrers per reconquistar els drets i llibertats que corresponen a la col·lectivitat.

"2016 serà recordat com l'any de la vergonya en què l'asil va deixar de ser un dret que es podia exercir en el conjunt de la Unió Europea."

Hibai Arbide, advocat i periodista

IDREN

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
cgtanoia@yahoo.es
Tel./fax 938042985

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà -
cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerc, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com
Barcelonès Nord

Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax
933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú -
cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró -
maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet -
cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida -
lleida@cgtcatalunya.cat

Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
fbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel.
938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Roselló 10, 08207 Sabadell -
cgtsabadell@hotmail.com Tel.
i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa -
cgtterrassa@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Tàrraga
Plaça dels Àlbers 10, 2n, 25300, Tàrraga

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840 Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 6590814 -
610072649

Edició del **Col·lectiu la Tramuntana**: Joan Rosich, Joan Anton T, José Cabrejas, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí, Paco Martín, Moisès Rial, Xabi Araujo. Col·laboradors: Artur Sardà, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Emili Cortavitarte, Agustín Guillamón, Josep Torres, Dídac Salau, Arnauart, Idren, Agurrelj, Roser Pineda, Ermengol Gassiot, Òscar Murciano, i el Secretariat Permanent i les federacions i seccions sindicals de CGT Catalunya. Tirada: 13.000 exemplars.

Redacció i subscripcions a Catalunya: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat

Web revista: www.revistacatalunya.cat

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

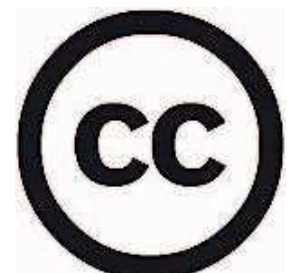
D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"

Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior. Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

Tema del mes

Les polítiques antirrefugiades envaeixen Europa

Les lleis d'asil sucumbeixen sota tanques, fronteres i expulsions

Gladys Martínez López

Pintar les portes de les seves cases de vermell, obligar-los a portar polseres vermelles si volen rebre tres racions de menjar al dia, requisar-los diners i joies, confinar-los en camps, apartar-los amb tanques i filats, expulsar-los, deportar-los, deixar-los morir per milers en el seu periple desesperat... Alemanya, anys 30 i 40? No. Europa, 2016. No hi ha dia que passi sense que una nova mesura, llei o política en matèria de refugiats s'aprovi en algun país de la Unió Europea, però poques d'elles estan destinades a millorar l'acolliment, aplicar la legislació internacional o evitar les morts en el mar, -prop de 4.000 en 2015-, segons dades oficials.

Si l'escàndol aixecat a Regne Unit a finals de gener ha obligat a les dues contractes que s'encarregaven de l'al·lotjament i alimentació dels refugiats a les ciutats de Middlesbrough i Cardiff a anunciar que deixaran de "marcar" a aquestes persones amb portes vermelles en els seus habitatges i amb polseres vermelles, respectivament, altres països s'apressen a aplicar mesures que segueixen aixecant inevitables comparacions amb el passat. El 26 de gener, el Parlament de Dinamarca aprovava, amb els vots dels liberals en el Govern, els socialdemòcrates de l'oposició i dos petits partits d'extrema dreta, la llei que li permetrà despullar als refugiats de tots els seus diners i "joies sense valor sentimental" que superin uns inicials 1.340 euros. Abans de Dinamarca, ja feia una cosa semblat Suïssa, que es limita a l'efectiu. I els länders alemanys de Baviera i Baden-Württemberg: el primer, governat pels social-cristians; el segon, per socialdemòcrates i verds, poden quedar-se amb els diners i béns dels refugiats que superin els 750 o els 350 euros, respectivament.

"Sembla que Europa no té memòria perquè algunes d'aquestes mesures s'assemblen molt a les que els nazis preniën contra els jueus en els anys 30, i ja sabem com va acabar", indica Beatriu Guarro, de SOS-Racisme i portaveu de la plataforma Stop Mare Mortum, que afegeix que "la confiscació de béns atempta contra els drets humans de manera flagrant". A la requisita de diners i joies se sumen, per exemple, les polítiques que enduriran i limitaran la reagrupació familiar, aprovades per Dinamarca i imitades el 28 de gener per Alemanya. Però també les expulsions massives. Suècia ja ha indicat que deportarà a 80.000 sol·licitants d'asil, la meitat dels que han buscat refugi al seu país el 2015, mentre que Finlàndia vol expulsar a uns 20.000, el 60%, molts d'ells iraquians, a través de vols xàrter. I Àustria limitarà les peticions d'asil aquest any a 37.500 i rebutjarà a tots els altres, sense importar les seves circumstàncies. Altres països, com Hongria, Bulgària, República Txeca i Eslovàquia, ja van dir que els refugiats musulmans no eren benvinguts.

"Estem davant la confirmació que la universalització dels drets humans és una gran mentida. El que està prevalent aquí és el concepte d'Estat-Nació, el concepte de ciutadà, els drets pels

d'aquí; tots els convenis estan passant a ser paper mullat", diu Pablo Sainz, de la Xarxa Solidària d'Acolliment, que afegeix que "el debat s'està centrant en quines són les mesures més coercitives que es poden implementar, d'acord amb les polítiques migratòries dels últims 25 anys, que sempre han vinculat la qüestió securitària amb el control de fronteres sense importar les vides que això hagi costat".

La fi de Schengen

Així, en els últims mesos diversos països han aixecat centenars de quilòmetres de tanques a les seves fronteres per tractar de frenar el flux de refugiats, però només han aconseguit desplaçar-lo. Hongria amb Sèrbia i posteriorment amb Croàcia, Eslovènia amb Croàcia, Àustria amb Eslovènia... Són els nous murs d'Europa, als quals se sumen els controls duaners "temporals" establerts per França, Alemanya, Dinamarca, Suècia o Àustria, i que posen en dubte la lliure circulació en la UE establerta per l'acord Schengen en 1995, que penja d'un fil i que diversos països advoquen per suspendre o eliminar.

Enmig d'aquest recreixement dels murs, Àustria amenaçava a Grècia amb l'expulsió de Schengen si no frena el flux de refugiats, i la pròpia UE estudiava la possibilitat de segellar la frontera Macedònia-Grecia, a més d'una proposta d'Holanda, governada per una coalició de liberals i laboristes, de deportar cap a Turquia a tots aquells que arribin a les costes gregues a canvi d'un contingent 'legal' d'entrada a Europa d'entre 150.000 i 250.000 a l'any. Grècia ha acceptat que l'agència europea de control de fronteres, Frontex, patrulli les seves costes i s'encarregui d'expulsar a Turquia, amb la qual Europa ha signat el 19 de març un acord migratori per 6.000 milions d'euros, als migrants econòmics que hagin aconseguit arribar a les seves costes.

"Europa hauria de rescatar a les persones i clausurar el Frontex, que no només no ajuda als rescats, sinó que moltes vegades els estan impedingint", indica Guarro, després de tornar de l'illa grega de Lesbos, i que denuncia que "a Europa s'estan violant totes les lleis d'asil".

En aquest brou de cultiu, comencen a abundar declaracions com la de la líder del partit ultradretà Alternativa per a Alemanya, que l'1 de febrer reclamava que "els agents han d'usar armes de foc, si és necessari, per impedir que refugiats creuin les fronteres de forma il·legal". I també la que el ministre grec de Migració, Ioannis Mouzales, denunciava haver rebut del seu homòleg d'Interior belga: "Feu-los retrocedir en el mar, aneu contra la llei, no m'importa si els ofegueu".

"A Europa fa 20 anys que es vénen produint morts en frontera, el Mediterrani s'ha convertit en la fossa comuna més gran de l'època contemporània. Però és la primera vegada que de forma tan descarada es parla de la vulneració de drets humans, i fa l'efecte que és perquè gran part de la societat ha normalitzat que això succeeixi", diu Sainz. "El discurs que s'ha generat és que

tot el que ve de fora, sempre que sigui pobre, és un perill per a la societat, i quan instal·les un discurs d'aquest tipus, qualsevol mesura que prenguis per evitar la seva arribada, per salvatge que sigui, serà ben rebuda per una banda àmplia de la societat. Crec que estem davant aquest escenari", afegeix.

Frontera sud

En aquest context, tant Guarro com Sainz recalquen la necessitat de no oblidar la situació que es viu a la frontera sud de Ceuta i Melilla, "potser una de les mostres més feaents de la brutalitat que es pot dur a terme en frontera", diu Sainz, amb tanques, concertines, agressions i altres vulneracions de drets. Segons aquest activista, "a la Xarxa Solidària d'Acolliment hem estat en contacte almenys amb 3.000 persones refugiades en els últims quatre mesos; en la seva majoria han entrat per la frontera sud malgrat el terrible control que hi ha". Sovint, procedents de Síria o d'altres països, troben enormes dificultats per creuar la frontera, i una vegada aquí "estan sent invisibilitzades". A més, incideix la portaveu de SOS-Racisme, "si el repartiment de contingents ja és vergonyós, perquè a la Declaració Universal de Drets Humans no posa que unes persones tinguin més dret a la vida que unes altres, a més no s'està complint". En el cas d'Espanya, indica, "de les 18 persones que va estar disposada a rebre l'any passat, al final van ser 12, i només una de Síria. La política d'Espanya és de vergonya total i absoluta".

Sainz, a més, denuncia les categoritzacions que es creen tant a Espanya com a Europa, primer entre migrants legals i il·legals, ara entre migrants econòmics i refugiats, i fins i tot les enormes diferències entre refugiats, ja que molts països han decidit limitar el refugi a persones de Síria, l'Iraq i Afganistan -i rebutjar a les altres- sempre que aconsegueixin burlar a la mort, pagar a les màfies, sobreviure al mar, creuar les fronteres i superar les burocràcies.

Deu mil menors desapareguts a Europa

El 31 de gener, l'Oficina Europea de Policia (Europol) anuncia que, segons les seves dades, almenys 10.000 nens refugiats no acompanyats han desaparegut a Europa, 5.000 d'ells dels centres de refugiats d'Itàlia, i altres 1.000 a Suècia. Es tem que molts d'ells, els que no es trobin amb familiars, hagin caigut en mans d'una "estructura criminal paneuropea", un conjunt d'organitzacions mafioses que hauria sorgit fa 18 mesos, amb Alemanya i Hongria com a bases principals i que distribuïrien als menors a altres països per a la seva explotació sexual o com a esclaus. El 2015 van arribar a Europa 26.000 nens refugiats sense acompanyament.

* Article publicat a la revista Diagonal

Les polítiques antirrefugiades envaeixen Europa

“L’acord UE-Turquia és gairebé tràfic de persones”

La Unió Europea culmina el seu atac contra les persones refugiades a través d’un acord d’expulsió massiva a Turquia

Pablo Elorduy i Gladys Martínez

Es tracta d’un atac contra els “valors europeus”. Els dirigents de mitja Europa van utilitzar aquesta frase per referir-se als atemptats terroristes a Brussel·les del 22 de març, que van acabar amb la vida de 35 persones. I és que la Unió Europea, segons la seva Carta de Drets Fonamentals, “es funda en els valors indivisibles i universals de dignitat humana, de llibertat, d’igualtat i de solidaritat; s’assenta en el principi de democràcia i en el d’Estat de dret”.

No obstant això, només tres dies abans dels atemptats, el 19 de març, Europa signava amb Turquia el major acord antirrefugiades de les últimes dècades, un acord que no només viola els “valors europeus” i la Carta de Drets Fonamentals, sinó també la Convenció Europea de Drets Humans, la Declaració Universal de Drets Humans, la Convenció de Ginebra sobre els Refugiats i la Convenció sobre els Drets del Nen.

L’acord s’emmarca en una Europa fortlesa, que funciona a cop de política neoliberal i que recorda al que l’escriptor camerunès Achille Mbembe descriu en el seu assaig ‘Necropolítica’, on exposa com l’expressió última de la sobirania “resideix àmpliament en el poder i la capacitat de decidir qui pot viure i ha de morir”, i sota el paradigma del qual es promouen polítiques per les quals es deixa morir a aquelles persones que no estan en la línia del desenvolupament o no són útils a les lògiques neoliberals.

Abans fins i tot de la signatura d’aquest tractat, la xifra de morts provocada per aquesta violació dels “valors europeus” per part de la UE, al no crear passatges segurs per a persones que sovint fugen de la mort, ascendia el 2015 almenys a 3.770 persones, que van perdre la vida ofegades en el Mediterrani.

L’acord del 19 de març, que va entrar en vigor un dia després, es converteix en l’últim pas d’una sèrie de mesures antirrefugiades aplicades pels països europeus en els últims mesos, mesures destinades oficialment a dissuadir a la població siriana de creuar el mar Egeu i a “tallar l’aixeta” del negoci del transport de refugiats per mar. El text incloïa una polèmica referència als atemptats d’Ankara el 13 de març, que va ser interpretada com una associació més entre persones sol·licitants d’asil i terrorisme.

Un text difícil de complir

El document signat entre la UE i Turquia preveu l’expulsió cap a aquest país dels refugiats que trepitgin terra europea a través de Grècia. S’uniran als 2,7 milions de persones procedents de Síria que actualment estan en territori turc, la gran majoria en camps de refugiats.

A més, Europa promet que per cada refugiad siria que envii des de Grècia cap a Turquia acollirà a un refugiad siria que estigui dins de les fronteres turques, fins a un màxim de 72.000. L’acordat “és gairebé tràfic de persones: ens emportem a aquestes persones però vosaltres accepteu a aquestes altres”, diu Ronja Lange, treballadora social que atén a refugiats a Berlín.

Però els precedents posen fins i tot en qüestió aquest punt de l’acord: de les 160.000 persones que els països europeus es van comprometre a resituar el 2015, només s’han resolt 272 casos. I Espanya només ha acollit a 18 dels 16.000 que havia d’haver rebut.

A canvi que rebí a milers de persones expulsades, la UE concedeix a Turquia diversos beneficis: 6.000 milions d’euros fins a 2018, la supressió progressiva de visats per a les persones de nacionalitat turca que vulguin viatjar a Europa i la reobertura de les negociacions per a l’entrada de Turquia en la Unió Europea, el conegut com a “capítol 33” sobre pressupostos i provisions financeres en el qual es van encallar les negociacions en 2007.

Fins a finals d’abril està obert el període més decisiu de l’acord amb Turquia i es comprovarà si és una mesura efectiva per als propòsits de la UE o només un acte fallit més en la crisi oberta a Europa. L’acord inclou la promesa per part de la UE de permetre la lliure circulació de ciutadans turcs a l’espai europeu, una cosa fàcil de dir però que requereix una sèrie de requisits difícils de complir per a Ankara, com la posada en funcionament de passaports biomètrics. Si no es compleix aquesta mesura abans de juny, l’acord signat el dia 21 corre perill. Tampoc serà fàcil convèncer a Xipre que permeti un avanç en el procés d’integració de Turquia en la UE.

Grècia, un dipòsit d’ànimes

Els dubtes s’estenen de Turquia a Grècia, des d’on s’organitza el major contingent de refugiats per a la seva reubicació en el Bòsfor. Si el 26 de febrer el ministre grec de Migracions, Ioannis Mouzalas, advertia que Grècia no es convertiria en un “dipòsit d’ànimes”, en referència als refugiats, avui les coses semblen ben diferents. Després del tancament de la frontera amb Macedònia, en el camp fronterer de Idomeni, en unes condicions de vida deplorables, quedaven 12.000 refugiats que ja no podran creuar, i que han començat a ser traslladats a altres camps habilitats a l’interior del país, com les instal·lacions en desús de l’antic Estadi Olímpic d’Atenes, on ara es concentren

milers de persones. A Grècia, convertida tota ella en camp de refugiats, es troben ja uns 45.000 sol·licitants d’asil. I aviat aconseguiran els 100.000, segons Mouzalas. Al març es calcula que cada dia han arribat a les costes de Grècia 1.100 persones, moltes d’elles fugides de la guerra de Síria.

“La meitat dels refugiats atrapats a Grècia estan abandonats en condicions com les de Idomeni, i en el port d’Atenes, en camps no oficials, sense les coses més bàsiques: menjar suficient, aigua neta, condicions, dutxes, abrís i cures mèdiques”, explica Nasim Lomani, que participa al Centre Social Refugiats de Exarchia, a Atenes. Lomani considera que “les autoritats gregues no són capaces o no volen facilitar ni les condicions de vida més bàsiques ni un tractament humà als refugiats”.

El control del Frontex

Al mateix temps, indica, “bona part de la gestió dels refugiats no està ja en mans de les autoritats gregues, o no totalment”. El control ha passat a les mans de la Comissió Europea, amb el Frontex (agència europea per al control de fronteres) i la Oficina Europea de Suport a l’Asil com a punta de llança. El passat 23 de març, el Frontex demanava als governs europeus que enviïn més experts i policies per ajudar a la deportació

Les polítiques antirrefugiades envaeixen Europa

dels refugiats cap a Turquia. Fins a aquest moment, “només” li havien ofert 396 policies dels 1.500 sol·licitats. En total, segons l’acord signat, seran uns 4.000 “experts” els que participaran a Grècia en el procés de registre, de revisió de sol·licitud d’asil i d’expulsió. D’ells, més de 2.800 seran personal d’exèrcit i forces de seguretat. Només 600 estaran encarregats de revisar les desenes de milers de sol·licituds d’asil, i 60 revisaran les apel·lacions.

A més, la Comissió Europea disposa en l’acord que les expulsions massives es realitzaran a través de vuit bucs del Frontex amb una capacitat d’entre 300 i 400 persones per vaixell, a més de 28 autobusos. D’altra banda, també “TOTAN està aquí per intentar parar als refugiats, i l’Exèrcit grec està embolicat en la gestió de la crisi de refugiats, i especialment dels camps, el control de fronteres i també d’alguns recursos destinats a persones refugiades”, diu Lomani.

Des que se signés l’acord, “el moviment de solidaritat amb els refugiats ja ha estat objectiu de les autoritats gregues o el Frontex”, i centenars de voluntaris que participaven en les labors d’acolliment han estat pressionats per abandonar els camps i tots els espais d’acolliment, indica aquest activista, que afegeix que alguns voluntaris han estat detinguts i diversos grups europeus han estat obligats a abandonar el país.

D’altra banda, els hotspots, centres de registre engegats a Grècia per exigència de la UE, “s’estan convertint en centres de detenció tancats, on no estaran presents les organitzacions no governamentals”.

I encara que les desenes de milers de persones que ja es trobaven a Grècia abans de l’entrada en vigor de l’acord no es veuen afectades, teòricament, per ell, pocs són els qui creuen en el seu acolliment i reubicació en diferents països. Segons indica Lomani, ja que la UE no serà capaç de tancar completament les seves fronteres, ni tampoc Turquia complirà al 100%, “la Unió Europea està planejant usar Grècia com un tercer país ple de centres de detenció per mantenir als refugiats lluny d’Europa central i occidental”.

El periple europeu

Per als centenars de milers que sí van aconseguir creuar abans del tancament de totes les fronteres amb Grècia, el camí ha variat depenent dels obstacles oposats. Molts d’ells, no obstant això, s’han dirigit cap a Alemanya, que fins ara tenia unes polítiques d’acolliment més flexibles. Tan sols el 2015, aquest país va rebre a 1,1 milions de sol·licitants d’asil, el 40% d’ells sirians, seguits d’afganesos i iraquians.

No obstant això, les lleis d’asil a Alemanya “s’incompleixen per norma, i per això han reformat la llei diverses vegades en uns pocs mesos”, indica Ronja Lange, treballadora social a Berlín i membre de l’ONG Moabit Hilft. L’última d’elles, al febrer, endureix els requisits d’asil, restringeix els drets dels refugiats i amplia la llista de països considerats “segurs”, la qual cosa augmentarà el nombre de deportats.

Lange considera que la nova reforma que s’està preparant per

a maig “anirà clarament en contra dels drets humans, ja que volen subordinar el dret a l’asil a la ‘integració comprovada’ de la persona; és a dir, que hauran d’acceptar treballs obligatoris i assistir a cursos d’integració i mostrar a les autoritats que s’han integrat, sota pena de ser deportats”. Una línia que confirmaven les declaracions del ministre de l’Interior, Thomas de Maizière, en una entrevista concedida a la televisió pública ARD: “No pot ser que aquells que es neguen a aprendre alemany, que impedeixen la integració dels seus familiars (dones o nens, per exemple) o que rebutgen ofertes de treball obtinguin el permís després de passar tres anys a Alemanya, tal com ocorre ara”.

Ciutats com Berlín han rebut aquest any un flux d’unes 75.000 persones buscant asil, inclosos 10.000 menors no acompanyats, la qual cosa ha obligat a l’establiment d’albergs improvisats en col·legis, instal·lacions esportives, i el més gran d’ells en els hangars de l’antic aeroport de Tempelhof, que acull a unes 2.000 persones, encara que en males condicions. “Encara no hi ha dutxes, per exemple, i es trasllada als refugiats una vegada a la setmana a la piscina perquè puguin dutxar-se allí. Tampoc poden usar els vàters de l’aeroport, sinó uns de mòbils instal·lats en l’exterior. A l’hivern era un horror per a aquestes persones haver de sortir al fred a fer les seves necessitats”, diu Lange. A la ciutat, afegeix, “ja no tenim com al principi tants refugiats sense sostre, però l’allotjament es realitza d’una forma desastrosa”.

Aquesta treballadora social indica que la situació seria insostenible sense el treball voluntari. “Sentim una vegada i una altra com a crítica que el sistema funciona només perquè nosaltres fem el treball, però és que, si no ho fem, estem parlant de vides humanes, no podem deixar-los pel camí”. Com a Berlín, a Lesbos, a Atenes o a Calais, són les xarxes de solidaritat les que estan duent a terme el treball principal d’acolliment de refugiats. “No hi ha una crisi de refugiats amb la qual bregar, hi ha una crisi de la Unió Europea i dels seus països membres per afrontar el tema dels refugiats”, indica Nasim Lomani des de Grècia. “La solidaritat de les persones organitzades o no organitzades ha fet molt més per donar solucions a les persones refugiades”, indica aquest activista, que conclou: “Desenes de milers de persones de tota Europa s’han organitzat per ajudar als refugiats mentre els governs i les autoritats només han estat presents a les fronteres”.

Censura, una constant a Turquia

El recurs a Turquia per part de la UE ha reforçat la posició del Govern d’Erdogan, que ha incrementat la seva pressió sobre els elements incòmodes al règim. En les últimes setmanes, les autoritats turques han detingut a tres acadèmics que havien demanat el cessament de les operacions militars en el Kurdistan turc sota càrrecs de “propaganda terrorista”. L’Executiu ha embargat també la publicació Zaman, després d’entrar en les seves oficines amb gasos lacrimògens. Els editorials de Zaman, fins a ara crítics amb Erdogan, han passat a ser escrits per periodistes afins al Govern. El segrest d’aquest diari arribava només dies després de l’alliberament de dos periodistes de Cumhuriyet. Aquests van ser empresonats el novembre després de publicar un reportatge que destapava operacions de trasllat d’armes a Síria per part d’oficials d’intel·ligència del Govern. Des de 2014, s’han comptabilitzat 203 casos de vulneració del dret a la informació al país.

* Article de Pablo Elorduy i Gladys Martínez López publicat a la revista Diagonal

Les polítiques antirrefugiades envaeixen Europa

Per què l'acord contra els refugiats UE-Turquia és una vergonya?

Deu claus jurídiques, ètiques i polítiques per explicar per què l'acord de la Unió Europea i Turquia no suposarà cap sortida per la crisi dels refugiats, sinó tot el contrari

Hibai Arbide

Els líders de la Unió Europea van aconseguir divendres 18 de març un acord amb Turquia que té com a objectiu impedir l'arribada de milers de refugiats. El pacte preveu que a partir de la mitjanit del diumenge 20 de març, els migrants que arribin a Grècia siguin retornats a Turquia si la seva sol·licitud d'asil és rebutjada. Des de gener de 2015, més d'un milió de persones han entrat a la UE a través de les platges d'aquest país.

En contrapartida, els països de la UE es comprometen a reubicar 72.000 refugiats sirians directament des de Turquia. Aquest país rebrà 3.000 milions d'euros addicionals de la Unió Europea quan els 3.000 previstos inicialment al novembre s'esgotin, uns diners que tenen com a objectiu l'atenció dels refugiats sirians. A més, s'intensificaran les converses per a la seva possible integració a la UE. L'agència de l'ONU per als refugiats (ACNUR) i les organitzacions en defensa dels drets humans han criticat la manca de garanties de l'acord. En aquest article analitzem en deu claus perquè l'acord de la UE i Turquia no suposarà cap sortida a la crisi dels refugiats, sinó tot el contrari. Aquests són els 10 motius pels quals l'acord contra els refugiats UE-Turquia és una vergonya.

Perquè el dret d'asil deixa de ser universal a la Unió Europea

El dret d'asil va ser recollit a l'article 14 de la Declaració Universal dels Drets Humans el 1948, i desenvolupat per la Convenció de Ginebra de 1951 i el protocol de Nova York de 1967 sobre l'Estatut dels Refugiats. La Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea promulgada el 2007 cita aquests dos tractats com a fonament per a l'exercici d'aquest dret en territori europeu.

Fins ara, les persones desplaçades per conflictes la vida dels quals estigués en perill tenien la possibilitat d'exercir aquest dret individualment. Tot i les successives limitacions que havien suposat els tractats de Dublin, fins ara a la UE els subjectes de dret eren les persones; qualsevol persona. A partir del 20 de març, la UE estableix un nombre màxim d'exiliats -72.000 refugiats sirians des de Turquia, cap més-; fixa criteris col·lectius per a la resolució de les sol·licituds d'asil i limita el seu exercici per països. És a dir, els refugiats que arriben a Grècia no tindran els mateixos drets que els que arriben a altres països de la UE, encara que compleixin amb tots els requisits que fixa el dret humanitari.

Perquè oficialitza la discriminació per motiu del país d'origen

L'article 3 del protocol sobre l'estatut dels refugiats, fet a Nova York el 31 gener 1967, diu: "Els estats contractants aplicaran les disposicions d'aquesta Convenció als refugiats, sense discriminació per motius de raça, religió o país d'origen".

No obstant això, l'acord del Consell d'Europa amb Turquia només parla dels sirians. Dels refugiats que arriben a través de Grècia, només els de nacionalitat siriana tindran dret a l'asil a Europa. És una discriminació evident per a les persones que fugen de les guerres de l'Iraq, Afganistan, República Democràtica del Congo o Eritrea, així com per a les persones de qualsevol altre país que pateixen persecució per motius religiosos, d'orientació sexual, polítics o ètnics i que arriben a Grècia amb la intenció de demanar asil a Europa. Actualment, els sirians són el 51% dels que arriben a les illes gregues, segons dades de l'ACNUR.

Perquè obliga que un siria arrisqui la vida i sigui deportat perquè un altre rebi protecció

L'acord no estableix cap via segura per arribar a Europa. Per contra, estipula que "per cada siria retornat es reubicarà un altre siria en algun dels països membres". Això provocarà que milers de sirians arrisquin la vida al mar amb l'única intenció de ser deportats, amb l'esperança que els seus familiars puguin viatjar de manera segura a Europa.

Perquè vulnera el principi de no devolució

L'article 33 de la Convenció de Ginebra imposa als Estats la prohibició d'expulsar o retornar una persona al territori de qualsevol país on la seva vida o la seva llibertat es trobin amenaçades.

El principi de 'non-refoulement' inclou el dret a no ser expulsat mentre la sol·licitud d'asil s'estigui resolent. L'acord, però, preveu que els sol·licitants d'asil siguin retornats a Turquia. Encara que les seves sol·licituds d'asil fossin denegades, tenen dret a presentar recursos d'apel·lació que, després d'una expulsió, perden tot el seu sentit.

A més, moltíssimes de les persones que arriben actualment són nens i nenes. El dret internacional humanitari prohibeix l'expulsió de menors. Encara seria més greu que expulsin els seus progenitors i els deixin en situació d'abandonament a Grècia.

Perquè Turquia no és un país segur

L'acord preveu declarar Turquia "país segur" per dotar les expulsions d'una aparença de legalitat. Però Turquia no ho és; ni per als propis habitants, ni per als refugiats. Turquia va ratificar la Convenció de Ginebra amb una reserva: en la seva signatura, només va acceptar donar refugi legal a ciutadans europeus. Als ciutadans de l'Orient Mitjà els dona "protecció", però no refugi legal. Ergo, d'acord amb la Convenció de Ginebra i amb els tractats europeus, expulsar a Turquia ciutadans no europeus és il·legal, perquè no es garanteix la seva protecció internacional.

Per si això no fos suficient, Turquia és un actor de primer ordre en la guerra de Síria i, des del juny passat, va deixar sense efecte

el procés de pau al Kurdistan turc, on porta a terme una guerra oberta. Pretendre que Turquia és un lloc segur per als kurds de Síria, l'Iraq o la mateixa Turquia és una broma de mal gust. El mateix cal dir per als activistes d'esquerres, turcs o de qualsevol nacionalitat.

De fet, la mateixa UE accepta el 23% de les peticions d'asil realitzades per ciutadans turcs. L'acord estableix que els ciutadans turcs que arriben a Grècia i demanin asil han de ser deportats a Turquia.

El mateix dia que es va signar l'acord, una patrullera turca va ser gravada mentre intentava enfonsar una embarcació plena de refugiats al mar. Pocs dies abans, un grup de refugiats va gravar amb el seu telèfon mòbil com els guardacostes turcs els atacaven al mar. Ja havia passat en ocasions anteriors.

Perquè l'acord ha entrat en vigor sense que Grècia pugui tramitar les sol·licituds d'asil

Després de les protestes suscitades per la primera redacció, l'acord estableix ara que les sol·licituds d'asil s'estudiaran individualment i que els refugiats tenen dret a recórrer davant la justícia una resolució negativa. Tanmateix, al mateix temps, tot va encaminat a la denegació sistemàtica de les sol·licituds: es tracta només de fer veure que no es realitzaran expulsions col·lectives, encara que no sigui cert.

En tot cas, Grècia no compta amb la infraestructura necessària per tramitar les peticions si l'arribada de refugiats continua sent tan nombrosa com fins ara. L'acord preveu 4.000 empleats. Els que han d'assignar Grècia, la resta d'Estats membres, l'Oficina Europea de Suport a l'Asil i FRONTEX, l'agència europea per a la gestió de les fronteres. Concretament, el Consell d'Europa preveu 200 funcionaris grecs especialistes en asil i 400 experts d'altres estats membres per tramitar les sol·licituds. Per al procés d'apel·lació, 30 membres de Grècia així com 30 jutges amb experiència en lleis d'asil d'altres estats membres i 30 intèrprets.

Per al procés de devolució caldran 25 oficials de readmissió grecs, 250 policies grecs i 50 experts que posarà Frontex. Més 1.500 agents de policia pagats per FRONTEX i 1.000 agents que cobriran entre empreses de seguretat privada i l'exèrcit grec.

A més d'això, 8 ferris pagats per FRONTEX amb capacitat per a 300 o 400 passatgers cadascun i 28 autobusos. Es construiran

Les polítiques antirrefugiades envaeixen Europa

14.000 places addicionals en els camps de refugiats, sumades a les 6.000 ja existents. La logística requerirà 190 contenidors. Res d'això pot estar llest en poques hores a Grècia, un país devastat per la crisi.

Perquè provocarà que els refugiats arrisquin la seva vida en rutes encara més perilloses

Si Grècia es converteix en un lloc pel qual no es pot passar, els refugiats i migrants tornaran a anar a Europa per Lampedusa, l'estret de Gibraltar o altres llocs. Els tancaments de fronteres no aturen els moviments migratoris: només provoquen que aquests transcorrin per altres vies.

Des que Àustria va forçar el tancament de la ruta dels Balcans, els 'smugglers' ofereixen noves vies. Per exemple, des de Grècia a Macedònia per 3.000 € en un camió. Per 4.000 €, des de Grècia a Itàlia en un contenidor en un vaixell de càrrega. Per 5.000 €, directament des de Turquia a Itàlia. Les noves rutes sempre són més cares, més llargues i, sobretot, més perilloses. Quan es descobrixin desenes de cossos asfixiats en un contenidor, naufragis multitudinaris com els de Lampedusa el 2012 i nens morts en el doble fons d'un camió, els governants europeus tornaran a eixugar-se davant les càmeres les llàgrimes de cocodrill.

Perquè la Comissió Europea no va ser capaç de reubicar 160.000 persones a l'octubre i ningú es creu que ho faci ara

El pla de la Comissió Europea preveia el trasllat per vies segures de 160.000 refugiats per a la seva reubicació definitiva. Només s'han pogut acollir a aquest pla 937 persones. Ningú pot creure que el que no s'ha fet des d'Itàlia i Grècia es faci ara des de de Turquia.

Perquè l'únic beneficiat de l'acord és el govern autoritari de Recep Tayyip Erdoğan i Ahmet Davutoglu

Per Erdoğan i Davutoglu l'acord és extraordinàriament positiu, per molts motius. Rebran 6.000 milions d'euros a canvi de gestionar la frontera exterior de la Unió Europea. La UE decideix passar per alt les violacions de drets humans comeses diàriament en els diversos tocs de queda imposats a ciutats del Kurdistan turc: durant aquests tocs de queda, les forces especials de

la policia i l'exèrcit turc han assassinat més de 1.000 persones des de juny. La UE permet que Turquia segueixi bombardejant zones del Kurdistan iraquí i el Kurdistan sirí. Els 28 fan els ulls grossos al suport logístic que presta Turquia a diverses faccions integrades al Front Al-Nusra, associat a Al Qaida, a Síria. És a dir, en l'origen de molts dels refugiats.

I, no menys important, l'acord preveu que es reobrin els capítols de la negociació per a l'adhesió de Turquia a la UE. Tothom sap que això no passarà, però la reobertura de la negociació podrà ser utilitzada com un èxit polític per Erdoğan i Davutoglu i així reforçar el seu paper en la política interna. Ara ho tenen més fàcil per convocar el referèndum de reforma constitucional per ampliar poders del president del qual es parla des de l'any passat o, fins i tot, per convocar eleccions anticipades i augmentar la seva representació.

Perquè no dona resposta als 46.207 refugiats que estan atrapats a Grècia

Des que Macedònia va tancar la seva frontera, no han deixat d'arribar refugiats a les illes gregues. El 18 de març, mentre se signava l'acord, 46.207 persones esperaven poder sortir de Grècia. Els dirigents europeus no van tenir ni la decència de nomenar en l'acord els 4.000 nens i nenes que viuen al fang d'Idomeni.

ZPer als jerarques europeus, els refugiats simplement no haurien de ser ni existir. Però existeixen, són aquí. 2016 serà recordat com l'any en què l'asil va deixar de ser un dret que es podia exercir en el conjunt de la Unió Europea. 2016 és l'any de la vergonya.

* *Hibai Arbide és advocat i periodista. Treballa des de Grècia com a corresponsal de diversos mitjans de comunicació. Article publicat a Crític, periodisme d'investigació.*

Per una Europa internacionalista i llibertària: exigim que les refugiades siguin acollides

Mireia Bazaga i Òscar Murciano

Totes podríem haver nascut en una terra en guerra. Totes podríem haver de prendre una decisió molt difícil: agafar les poques pertinences que tinguéssim, ficar-les en una maleta i posar-nos en risc a nosaltres mateixes i a aquelles que depenguessin de nosaltres, tot dirigir-nos a altres terres on intentar viure una vida digna.

En aquells moments no pensaríem, potser, que després d'haver creuat zones en conflicte o mars despietats, quan arribéssim a «zona segura» la gent que hi habités no ens rebria amb els braços oberts, donant-nos per fi aixopluc. Com hauríem de pensar que algú digués: «és massa gent, aquí no tenim lloc, no les podem atendre a totes, a més ens venen a violar, a les nostres dones no les respecten...» I no... a l'Europa de la Carta dels Drets Fonamentals, no podríem haver pensat que s'hagués decidit que les nostres vides no valien prou més que per ser retornades allí on no volíem tornar.

Però aquesta és la realitat que milers de persones refugiades s'han trobat al trepitjar Europa. Europa, la veritable Europa, la del capitalisme salvatge, la de la teva vida em val el que tu em puguis pagar per ella. L'Europa de jo venc les armes que acaben amb milers de vides a Síria i a altres llocs o hi intervinc militarment però després ploro hipòcritament per les conseqüències humanes que causen.

Ens fa vergonya viure en aquesta Europa, ja no només perquè en reiterades ocasions van ser les europees les que van haver de refugiar-se en altres països per viure situacions iguals a les que avui viuen aquelles que arriben a Grècia, sinó perquè tenir coneixement de les condicions en què malviuen les refugiades als camps de concentració i no fer res més que finalment mirar cap a un altre costat malgrat ser grans responsables de les misèries que estan vivint i retornar-les allí on sabem que poden morir és tan vergonyós que fa mal fins i tot escriure-ho. Aquesta maquinària generadora de racisme, exclusió i patiment ha de ser aturada. Aturar-la per a exigir allò més bàsic:

que les persones siguin tractades com a persones. Que allò dels drets humans amb què tant ens omplim totes la boca, sigui quelcom més que paper mullat. En definitiva: acollir a les refugiades, donar-los allò que necessiten, tractar-les com a persones.

L'alienació a que ens sotmeten des dels mitjans de comunicació afavoreix l'insensibilització, surten a diari tantes morts a les notícies que es converteixen en simples números excepte si ens són massa properes. I ja ho sabem, això és fruit del sistema en què vivim i en el què no volem, per tots aquests motius, continuar vivint. Aquest és el nostre modus vivendi i hem de dir prou: prou a una societat malalta, prou al sistema capitalista salvatge, per una Europa internacionalista i llibertària, exigim que les refugiades siguin acollides en condicions i que puguin viure una vida digna en un món més humà.

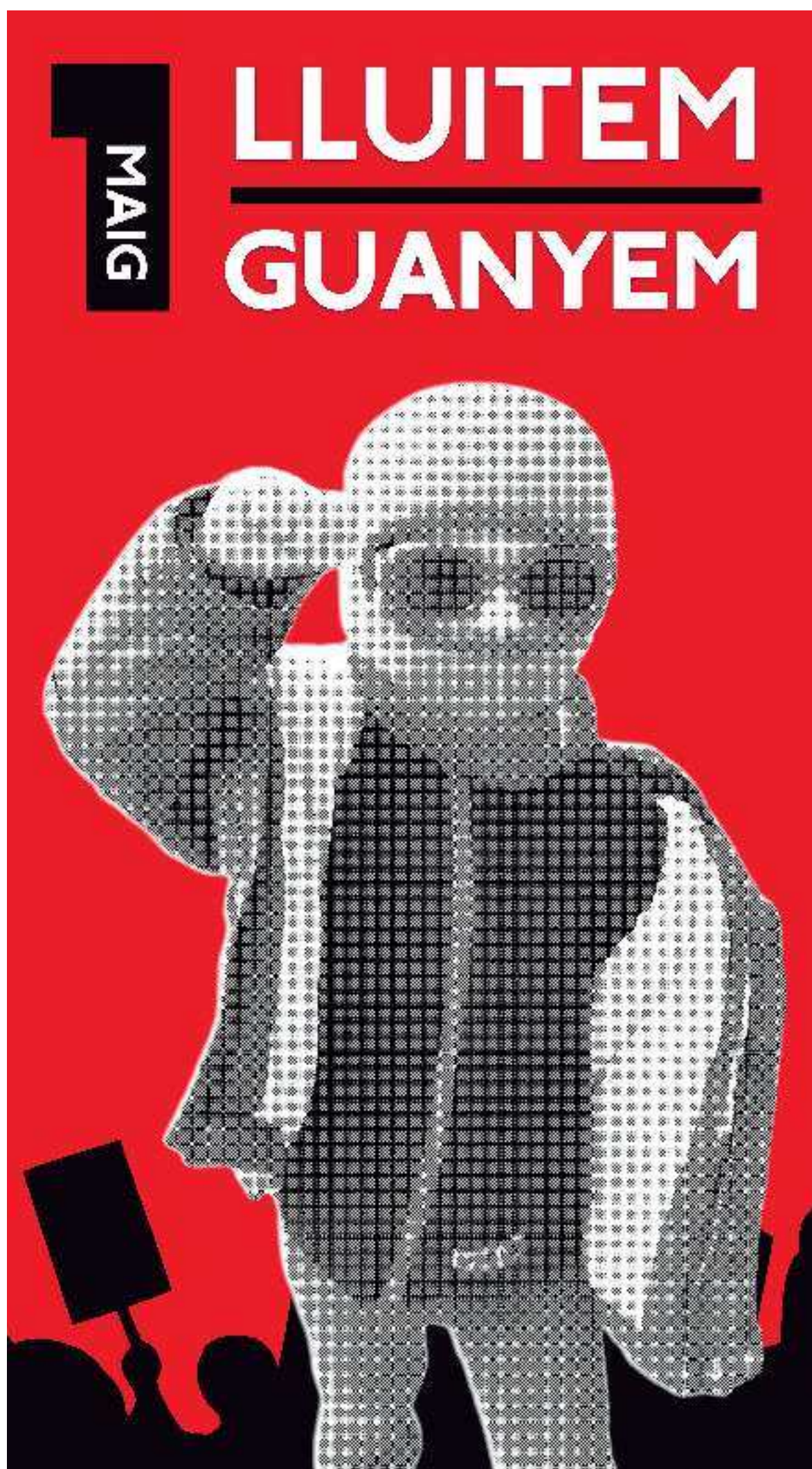
* *Mireia Bazaga és Secretària de Jurídica de CGT Catalunya i Òscar Murciano és Secretari d'Acció Social de CGT Catalunya*

Treball - Economia

Lluitem. Guanyem. Manifest

CGT Catalunya 1r de maig 2016

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT Catalunya

L'EXPLOTACIÓ del Capital i els Estats continua un any més. A nivell mundial, hem sabut recentment que 62 famílies acumulen tanta riquesa com els 7.000 milions de persones restants que poblen el planeta. Aquests mesos hem assistit a l'enduriment dels apartheids europeus, amb el confinament i deportacions massives de milers de refugiats que han fugit de les guerres que el capitalisme i l'imperialisme provoquen. Aquí, a Catalunya, seguim patint els efectes de la destrucció de condicions laborals, que precaritzava la vida mateixa de milions de persones. Precarització que en alguns dels sectors que ara mateix generen més beneficis al Capital, com el turisme, és el pa de cada dia per a la majoria de treballadors i treballadores. Continuem essent víctimes de la destrucció de la nostra salut laboral, amb una enèsima reforma de la llei de mútues i amb el manteniment de tribunals mèdics d'excepció com ho és, ara mateix, l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques (ICAM). I seguim observant com els salaris cauen, mentre els beneficis i les grans fortunes capitalistes creixen enmig d'aquesta crisi que, en realitat, no és sinó un gran espoli social.

LLUITEM. Perquè no n'hi ha una altra. Perquè no ens resignem a ser víctimes. Perquè no confiem en els cants de sirena de les institucions polítiques. Unes institucions que, al marge de qui les governa i qui les ha governat, actuen per norma al servei dels interessos del Capital. Ho estem vivint ara mateix, amb una gran transferència de diners públics a les empreses privades sota la forma de múltiples estímuls i exempcions d'impostos, mentre es criminalitza les persones aturades i se'ls regateja i retalla els ajuts i les prestacions socials. Ho veiem també quan, malgrat alguna mesura cosmètica puntual, se segueixen produint desnonaments, mentre les entitats financeres continuen mantenint i especulant amb desenes de milers d'habitatges buits.

Lluitem perquè hem decidit ser protagonistes del nostre present i, sobretot, del nostre futur. Com el que som, treballadores i treballadors. Amb contractes estables, amb contractes precaris, sense contracte o, també, sense feina remunerada. I com a pensionistes o estudiants.

Nascuts aquí i també arribats d'arreu, fa dècades, fa uns anys o fa pocs mesos. Perquè som part de la immensa majoria de la població mundial, les que vivim de la nostra força de treball i no de l'explotació d'altres persones.

I GUANYEM. Perquè només la lluita permet encadenar victòries. Aquests primers mesos del 2016 hem aturat la precarització a Remolcadors de Barcelona, SEAT Components i Saint Gobain, fent ús de la vaga indefinida com a eina de lluita. S'han evitat tots els acomiadaments a Socorristes de Barcelona i a departaments de les multinacionals T-Systems i Hewlett Packard. Amb més vaga, amb més lluita. L'acció directa, l'acció col·lectiva, és el que ha permès també la retirada de projectes precaritzadors a la Universitat Autònoma de Barcelona o l'acomiadament de 70 professors i professores. Les massives vagues a Bus i Metro de TMB suposaran també aviat noves victòries de la classe treballadora davant les patronals caspuses disfressades de 'nova política'. La llista és molt més llarga i seguirà creixent. Ho tenim i ho hem de tenir totes molt clar. No és només que el simple fet de lluitar ja sigui suficient per a no viure una vida d'esclavatge resignat. És que és l'única opció que funciona.

Com a conseqüència del fet de ser molestos per al poder hem patit també la repressió, en forma d'acomiadaments, amenaces, sancions i denúncies. Però aquí seguim. I seguirem. Hem trencat el miratge dels processos i de les noves polítiques, recordant que les injustícies continuen. I estem aconseguint victòries. Acomiadaments que no s'han dut a terme. Salaris que no han baixat o que han recuperat poder adquisitiu. Ritmes de treball menys destructius, vacances recuperades o contractes que han deixat de ser tan precaris. Avenços que, ho sabem, són gràcies a la lluita. La nostra lluita.

Aquest 1 de maig seguirem fent allò que fem cadascun dels dies de l'any. Sortirem al carrer per a seguir guanyant. Passa a passa, però sense amagar el cap sota l'ala. Actualitzant les nostres formes de ser i de fer, però mantenint, com sempre, la finalitat de les nostres lluites: la construcció d'una societat lliure de qualsevol forma d'explotació i d'opressió.

Visca l'1 de maig i visca la lluita de la classe treballadora

Les pensions públiques en l'ull de l'huracà

Assemblea Salvem les Pensions

Ens diuen de forma pesada i constant que no hi ha diners per a les pensions. Fins a quin punt això és veritat? Les Assemblees Salvem les Pensions ens proposem posar en qüestió aquesta afirmació. Estem treballant per desmuntar les contínues agressions i mentides que els interessos dominants estan sotmetent a les pensions públiques, als pensionistes actuals i als treballadors que un dia seran pensionistes. Un tema tan important com aquest no està sent sotmès a un ampli debat públic. Dóna la sensació que els mitjans de comunicació posen més obstinació a defensar la idea de 'la crisi de les pensions' que a aprofundir en les veritables raons que hi ha darrere. Les Assemblees Salvem les Pensions neguem l'existència de 'la crisi de les pensions' i ens proposem explicar les veritables raons que porten a sostenir la idea d'aquesta crisi.

El nostre principi fonamental és que qualsevol societat ha de mantenir als seus vells dignament. I que el finançament d'aquest manteniment es pot fer de molt diverses maneres. El tema de les pensions és un tema de la distribució de la riquesa de la societat i això és el que cal debatre. S'estan gastant moltíssims diners a salvar bancs i banquers, en obres espectaculars i inservibles, la corrupció s'emporta milions, es financen institucions de dubtosa validesa social... En l'Estat espanyol, malgrat la crisi, es produeix el doble de riquesa que el 1978 i la població només ha crescut en una quarta part, per tant hi han diners. Ens haurem de preguntar llavors com és que no hi ha diners ni per a pensions, ni sanitat, ni educació? Llavors cal preguntar: on son els diners?

Les pensions són un dret social fonamental per a totes les persones, que els treballadors hem conquistat amb moltes lluites i que hem

de sostenir. No és una qüestió que hagi de dependre de si hi ha o no diners.

Aquest és un problema molt important no només per als jubilats d'avui sinó principalment per als pensionistes de demà i per a la precarietat de vida de les classes populars. La pèrdua de les pensions d'avui és la pobresa de demà.

Per justificar les retallades utilitzen l'argument de la crisi però no és més que una excusa per materialitzar la privatització de les pensions a favor del capital financer. El tema de la sostenibilitat de les pensions es va iniciar molt abans de la crisi. Ens presenten una falsa solució amb les pensions privades. Que no resolten res, són una estafa i només afavoreixen al capital financer. Prendre consciència de la injustícia és el primer pas per no deixar-nos arrabassar els nostres drets. Per tant, volem informar a la ciutadania de les faules que hi ha darrera de tota aquesta campanya. Voldríem estimular un debat sobre el que aquesta suposa, analitzar com es distribueix la riquesa, mobilitzar a la població a lluitar per un dels seus drets. Volem contribuir a formar-nos per a poder contra argumentar amb solvència davant les mentides que estan divulgant. Revisar les raons referents a la feblesa de la contestació social, potser deguda a l'atur massiu?, a l'endeutament o al temor a la incertesa del futur? Sense ignorar per això la influència del consens polític, la col·laboració activa d'alguns acadèmics a sou, sindicats, i la profusió de propaganda mediàtica pagada pel capital financer, que es converteix, com diuen alguns companys, en una pluja fina que ens ha calat fins als ossos. L'única manera de defensar el dret a una pensió és la mateixa de com es va aconseguir aquest dret: la lluita i la mobilització social.

Per això, Salvem les Pensions, amb la cooperació, que agraim, de la CGT en la seva publicació Cata-

lunya, ens proposem presentar un seguit d'articles en els quals amb calma i rigor desenvoluparem uns arguments que evidencien la cobdícia i injustícia del capitalisme i com amb la connivència del sistema polític ens fan creure el que els convé i ens aboquen a la misèria. En primer lloc contextualitzarem el capitalisme actual i d'on ve 'la crisi de les pensions', revisarem si és veritat que no hi ha diners per a les pensions públiques, per passar després a estudiar què suposen les pensions privades realment i a qui beneficien. Així com els veritables, encara que ocults, objectius d'aquesta anomenada crisi. I estudiarem també com es poden sostenir els nostres arguments. Comencem amb una mica d'història.

Pensions Públiques: una llarga lluita contra el capital

Una de les més antigues reivindicacions de la classe obrera va ser segurament un sistema públic de pensions. La classe obrera sempre va tenir clar que, mentre existís el capitalisme, un dels primers objectius a consolidar era afermar uns ingressos per als temps en què la força de treball quedés desemparrada front la desocupació, la malaltia i la vellesa, tres contingències que eren ineludibles i a les quals calia donar-los una cobertura permanent i segura. En l'àmbit d'Europa, "el sistema d'assegurament mutual dels riscos del treball enfonsa les seves arrels en els gremis, confraries o germanors de l'Edat Mitjana i respon a un principi humà essencial en tota societat: l'ajuda mútua entre els possibles afectats davant situa-

cions d'infortuni més o menys imprevisibles. Especialment per fer front a la malaltia, a l'accident, a la mort del treballador i a les necessitats de la família.

Amb la Llei de l'Assegurança de Malaltia de 1883, promulgada a Alemanya en temps del canceller Otto von Bismarck (ell mateix va manifestar que per evitar que els treballadors adoptessin el socialisme), s'inicia una intervenció lenta, però continuada, dels Estats europeus en matèria de protecció social per als treballadors. L'Estat no només intervé legislant, també podia participar en el finançament i garantir les prestacions. En aquesta etapa s'apliquen les tècniques actuàries de l'assegurança, pel sistema de repartiment, i es gestiona cada risc per separat".

La classe obrera espanyola no es va mantenir aliena a aquestes lluites i canvis. Una de les primeres fites en aquestes reivindicacions es dóna amb la legalització de les primeres associacions obreres, quan el Govern va concedir el 28 de febrer de 1839 l'autorització de societats mutualistes i cooperatives, "encara que deixava als dirigents polítics regionals el seu reconeixement".

Les transformacions es seguiran conquerint en paral·lel amb altres països del nostre entorn: resolució de conflictes i constitució de sindicats, normes de salubritat, legis-

lació social com la creació de la Comissió de Reformes Socials el 1883, la Llei d'Accidents de 1900, la creació de l'Institut de Reformes Socials en 1903, la creació de la Inspecció de Treball el 1905, de l'Institut Nacional de Previsió el 1908 i del Ministeri de Treball el 1920.

Altres fites que mereixen ser destacades en aquestes lluites són el Retir Obrer el 1919, l'Assegurança Obligatoria de Maternitat el 1923, el l'Assegurança d'Atur Forçós el 1931, i després del cop de la guerra civil, l'Assegurança de Malaltia el 1942 i l'Assegurança Obligatoria de Vellesa i Invalidesa (SOVI) el 1947, encara vigent. Vindran a complementar aquesta tendència en la protecció social la Llei de Bases de la Seguretat Social el 1963, posteriorment consolidada amb la Llei de la Seguretat Social de 1966 i amb la Llei General de Seguretat Social de 1994.

Totes aquestes lleis, que marcaven una línia lenta pel que fa a altres països europeus, però positiva per a la població del nostre país en el desenvolupament del benestar social, vindran a ser interrompudes, si mes no fortament deteriorades, per les modificacions aplicades en el Pacte de Toledo (1995), i les retallades de les dues Reformes Laborals del 2011 i 2013 que més endavant en propers articles comentarem.

Salvem les pensions

salvemlespensions@gmail.com

També pots anar al Centre Social de Sants (c/ Olzinelles 30)

<https://salvemlespensions.wordpress.com>

Twitter: @Salvempensions

I ara què fem? (Una pregunta des del sindicalisme)

Ermengol Gassiot

Un moviment social és grup més o menys extens de persones organitzades, en xarxes o d'una altra manera, que al marge de les estructures del poder estatal es planteja incidir en com ha de ser la vida col·lectiva. Aspira a crear contrapoderes més que a participar de les institucions emanades dels actuals estats. Des d'aquest punt de vista, els sindicats són un moviment social i, probablement, el més antic de les societats capitalistes contemporànies. I la seva raó de ser arrela en el conflicte entre capital i treball, en l'explotació que patim els treballadors i treballadores per part de qui usurpen una part del nostre treball sota la forma de benefici. Amb el desenvolupament de la revolució industrial i les formes de producció en fàbriques, el sindicalisme va convertir-se en la principal eina dels obrers i les obreres per a, en primera instància, defensar-se de l'avarícia dels patrons i, en una perspectiva més llarga, abolir l'explotació capitalista i les diferents formes d'opressió associades a ella. La reducció de la jornada laboral, un increment dels salaris reals, millores en la salut laboral, major estabilitat en la feina, una certa reducció de la discriminació de gènere, formes de seguretat social, reconeixement de vacances pagades i una llarga llista de mesures que no només se circumscriuen a l'àmbit laboral són algunes de les victòries aconseguïdes per part del moviment obrer els darrers 200 anys.

És cert, però, que de manera global no hem aconseguit destruir el capitalisme i les seves institucions. Per tant, els conflictes que motivaren l'organització del moviment obrer i del sindicalisme com a la seva principal eina de lluita quotidiana són ben vigents. El grau mai vist de distribució desigual de la riquesa mundial (on 60 persones acaparen el 50% del PIB del planeta) ens ho recorden. A nivell més proper, la precarització dels contractes o la caiguda lliure dels salaris també. I, a més, posen a sobre la taula el retrocés que estem patint en aquest conflicte entre treballadores/treballadors i capitalistes, on estem perdent posicions conquerides fa anys. Per a alguns aquests darrers anys evidencien que el sindicalisme, com a moviment social, com a forma d'organització dels i les treballadores com a tals, hagi perdut efectivitat, vigència i, per tant, sentit.

Des de la CGT pensem que això no és cert en absolut. Estem convençuts que l'organització dels treballadors/es és necessària. Que el problema radica en com s'ha configurat el sindicalisme hegemònic en els estats del benestar de finals del s. XX, on els grans sindicats han acabat sent una part del mateix aparell institucional. Per contra, creiem necessari i urgent reconstruir un sindicalisme en el sentit original del terme, és a dir, com un moviment adreçat a la defensa dels interessos socials i econòmics de les persones que en formem part, la classe treballadora. De manera molt breu, apuntem algunes mesures que caldria promoure en aquesta línia.

1. Al marge de la llei

Actualment hi ha una tendència en l'activitat sindical a derivar gran part de les accions a actuacions d'àmbit jurídic. Anem a Inspecció de treball a denunciar una situació. Presentem un conflicte col·lectiu, etc. En la negociació amb la patronal, ja sigui a nivell d'empresa o de sector, generalment una part important de la batalla gira entorn la interpretació i l'aplicació de mesures legislatives. Complementàriament, una part molt gran de l'activitat sindical dins de les empreses s'organitza en espais reconeguts per la legislació laboral: els comitès d'empresa, els delegats/des sindicals, les seccions sindicals amb uns drets reconeguts, etc. En definitiva, una activitat emparada per l'Estatut dels treballadors i la Llei Orgànica de Llibertat Sindical (LOLS), a banda de convenis d'empresa, etc.

No fer de la llei (ni de l'atac a la llei) un fetitxe obre les portes a organitzar-nos i actuar sindicalment a partir dels nostres propis interessos i en funció dels mitjans de què disposem en cada moment. Per una banda, ens cal recuperar espais, espais físics i espais socials. Per exemple, en la mesura en que atorguem un paper que no sigui central al comitè d'empresa i a tot el que penja d'ell, podem recuperar formes de participació directa de treballadors/es que no estan al comitè i, encara més, dels i les precàries que patim una inestabilitat laboral que ens allunya totalment de les formes institucionals de representació sindical. I fa que les nostres accions i, de manera prèvia, allò que ens plantejem fer de cara a resoldre una

determinada situació no vingui acotat per les possibilitats que marca la legislació.

Això vol dir prescindir ara, de cop i volta, dels gabinets jurídics i d'organismes com inspecció de treball o abandonar els comitès d'empresa? No. Més aviat vol dir que en el disseny de la nostra lluita, d'allò que ens passa pel cap fer, de la manera que tenim d'organitzar-nos i de facilitar la participació activa de companys i companyes, hem de tenir presents altres criteris. Una de les dimensions del que estem dient, pot ser aquesta. Imaginem un centre de treball on hi ha un grup de contractats/des més aviat estables per l'empresa, amb anys de presència al lloc, un altre de gent eventual procedent d'ETT's, més joves i molt més volàtils en el lloc, alguns becaris i també persones externes (neteja, cantina/bar, manteniment) vinculades a terceres empreses. Totes contribueixen a fer funcionar aquell centre productiu (d'objectes o de serveis, tant i fa), però el reconeixement legal de la relació laboral és molt diferent. Només un dels col·lectius és directament treballador de l'empresa principal i, a banda, un dels col·lectius és tant temporal que difícilment té cabuda en els mecanismes de "delegació" sindical. A d'altres ni se'ls reconeix la seva relació amb l'empresa com a

laboral. Fer sindicalisme real en un context com aquest probablement requereixi que, per part nostra, siguem capaços de prescindir d'aquest encasellament legal i plantejar-nos si la secció sindical ha de ser per cada empresa o per la totalitat del centre, per exemple. O si les lluites les hem de separar per la realitat del NIF de qui contracti en cada cas i pel conveni al qual es vincula el nostre contracte o, per contra, per les condicions l'activitat del centre (i que són independents de qui paga a cada treballador/a en concret).

2. L'acció directa.

L'anarcosindicalisme, la tradició sindical hegemònica en el moviment obrer català del primer terç del s. XX, feia de l'acció directa un dels seus trets distintius. Actualment és una paraula que a molts llocs fa respecte i sovint s'ha desacreditat. L'acció directa no implica necessàriament violència com sovint ens imaginem, tot i que tampoc l'exclou. L'acció directa bàsicament consisteix en dur a terme una actuació on, qui la fa, per exemple un moviment social, ha definit per ell mateix els objectius, la metodologia (o sigui, com serà l'acció) i aporta els mitjans per a fer-la possible. És una actuació sense mediació, com pot

ser la d'un inspector, un jutge o un àrbitre en un conflicte laboral. Per la seva natura, quan els moviments socials fem acció directa, ho fem al marge de la llei. Això no vol dir necessàriament que fem coses il·legals, simplement que no seguim els procediments que la llei ens marca. L'activisme de la PAH n'és un exemple recent, com també crear un centre social okupat o, ja que som a Tarragona, la tancada per la unitat d'hemodinàmica de fa un any.

Encara ara en el sindicalisme practiquem amb certa freqüència l'acció directa. Ara bé, també és cert que amb la creixent regulació de l'activitat sindical i amb la institucionalització del sindicalisme hegemònic aquesta pràctica ha baixat en intensitat i freqüència, de tal manera que ara no és massa quotidiana enlloc. Una primera manera de recuperar l'acció directa és tenir present que el gruix de l'acció sindical i social l'hem de definir a partir de nosaltres mateixos. Per exemple, hem d'evitar confiar que la resolució dels conflictes (un acomiadament o una modificació de les condicions de treball) sigui per la via judicial, encara que la puguem fer servir com a suport. Per contra, hem de pensar un sindicalisme que intenti construir els mitjans per forçar, per ell mateix, la solució als conflictes. El cas paradigmàtic és la vaga en el moviment obrer. Però n'hi ha molts d'altres.

Més enllà d'un replantejament dels mètodes concrets i dels tipus d'acció directa, que no tractarem aquí, és important constatar que en actuar fora dels paràmetres de la normativa sobre la possibilitat de fer un sindicalisme útil per als i les precàries. Darrerament, l'assimilació de la classe treballadora i les seves organitzacions a les lleis laborals ha fet sorgir una espècie de creença de que els i les precàries no en formem part. S'argumenta que o no tenim contracte o no el tenim de manera durable, que la nostra relació amb l'empresari és molt informal i episòdica, que no estem coberts per les mesures cobertores que (encara) ofereixen els estats, etc. Prescindir del marc legal i fer de l'acció directa el centre de la nostra pràctica sindical torna a situar la identitat de classe en allò que fem, en el treball, sigui estable o precari. Fent-ho passem per sobre del seu reconeixement jurídic en forma de contracte de treball i també del reconeixement jurídic de les relacions laborals. Això és especialment important quan, com hem vist i patit sobradament, no som nosaltres qui tenim la capacitat d'imposar aquest reconeixement jurídic a l'altra part en conflicte, el capital. Més aviat és a la inversa: els estats ara encara més s'agenollen davant els requeriments del poder econòmic capitalista.

En síntesi, una activitat que prescindeixi de marcs legals i que situï l'acció directa en el

centre és imprescindible per tornar a obrir el sindicat al conjunt dels treballadors/es, independentment de quin sigui el seu reconeixement legal (amb o sense contracte, ciutadans o no ciutadans, etc.). I alhora ens dona a nosaltres la capacitat de fer política amb els nostres propis mitjans, defugint la delegació en tercers.

3. Sortir del centre de treball.

La vaga és una de les eines del sindicalisme. Entesa com acció directa, busca sabotjar la producció capitalista per imposar a l'empresari la necessitat d'acceptar o, com a mínim negociar, un seguit de propostes nostres. I, per tant, l'efectivitat de les vagues a curt termini es mesura pel dany que li infringeixen a l'empresari en alterar la seva màquina d'obtenir benefici. [Breu incís: per tant, no és tant rellevant la batalla de xifres entorn el seguiment, sinó el seu impacte en la producció]. Caldrà, doncs, replantejar com fem les vagues. Però també cal repensar com duem a terme les vagues en aquells centres que

produïen serveis públics: hospitals, escoles, etc. A les últimes dècades la importància econòmica del sector serveis ha crescut molt. Des dels grans mitjans de comunicació i des de l'estat s'ha fomentat una visió d'aquestes vagues com un conflicte en contra de les i els usuaris, fet que a la llarga erosiona la nostra capacitat de pressió. D'altra banda, en situacions de precarietat laboral extrema molts treballadors/es veuen amb desconfiança les vagues tradicionals, en gran mesura per les raons apuntades més amunt.

La pèrdua d'efectivitat de les vagues i altres formes de lluita obrera respon a múltiples factors. Un és la regulació del dret a vaga, que la domestica de manera molt acusada. Un altre és la "parlamentarització" de la vaga: com si una vaga perseguís una manifestació numèrica (% de seguiment assimilat a nombre de vots en unes eleccions) que capitalitzi una delegació per anar a negociar. Un tercer és el tancament de la vaga o de la protesta en el centre de treball, responen una mica a la idea de que és qui té el problema qui ha de resoldre'l, en aquest cas tal o qual empresa. Aquesta darrera afirmació és certa només

en part. En un conflicte en una empresa cal que hi hagi treballadors/es actives en la lluita. Però és important també obrir el conflicte a la participació de treballadors/es d'altres llocs. Fer-ho implica recuperar el suport mutu, la solidaritat, la unió entre treballadors/es per sobre del corporativisme del centre de treball i del sector; tot plegat valors tradicionals del sindicalisme. Per fer-ho és imprescindible l'organització sindical. De fet, organitzar aquest suport mutu hauria de ser una funció central dels sindicats.

No obstant, hem de reconèixer que la centralitat que els sindicats ocupaven en les organitzacions populars de principis de s. XX ara ja no existeix. Que hi ha molts altres moviments socials emancipadors, alguns dels quals tenen un major arrelament territorial o en determinats sectors socials, com grups de joves, precàries, migrants, etc. D'altra banda, en relació als serveis públics hi ha col·lectius socials d'usuàries i usuaris d'aquests organitzats. Es tracten sovint d'organitzacions populars que lluiten sovint contra la mercantilització i el lucre privat en aspectes tant rellevants de la nostra vida com són la salut i l'educació. Actualment és necessària la confluència amb tots aquests moviments socials per a poder socialitzar conflictes laborals i articular una participació solidària en ells. Definir els marcs per a poder-ho fer de manera estable i àgil hauria de ser una tasca central en l'activitat sindical i, a mig o llarg termini, pot comportar una certa reorganització interna del mateix sindicat. En tot cas, l'efectivitat d'aquest tipus de socialització de conflictes concrets ens l'evidencien casos recents, com el de la vaga de tècnics de Movistar o la lluita per la unitat d'hemodinàmica a l'Hospital Joan XXIII. A les dues campanyes, de fet, es van acabar combinant els tres aspectes que hem esmentat en aquest article.

Per concloure aquestes tres pinzellades breus i esquemàtiques, simplement dir que aquest és un debat present els darrers anys en organitzacions sindicals alternatives. La nostra, la CGT de Catalunya, l'ha portat a l'ordre del dia dels seus darrers congressos. I poc a poc, tant a nivell organitzatiu com d'accions i campanyes, està comportant canvis en el sindicat. La profunditat d'aquests canvis, no obstant, dependrà també de la capacitat de sectors que ara tenen poca presència en la militància sindical (com ara moltes precàries i precaris i les/els migrants) de participar-hi, ja sigui des de dins o des de fora de l'organització. I, evidentment, de la del propi sindicat d'estar a l'alçada dels reptes que tenim per davant.

* Ermengol Gassiot és Secretari General de CGT Catalunya. Article publicat en el número 22 de la revista Espineta amb Caragolins de Tarragona.

La PAICAM reclama responsabilitats sobre les altes mèdiques injustificades a l'INSS

Anna Celma

El divendres 8 d'abril, es va paraitzar el tram inicial del carrer Sant Antoni Maria Claret durant unes hores mentre la Plataforma d'Afectades per l'ICAM (PAICAM) reclamava els seus drets davant la seu de l'Institut Nacional de Seguretat Social (INSS) a Barcelona. Malgrat no haver demanat permís i la presència de quatre mossos d'esquadra uniformats, les integrants de la plataforma no es va espantar i van tirar endavant el tall del trànsit mentre cridaven consignes i llegien un manifest.

La Plataforma d'Afectades per l'ICAM segueix sumant complicitats i solidaritat amb la seva lluita per denunciar les altes mèdiques injustificades i reclamar una garantia de drets, tal com van demostrar en aquesta primera concentració davant l'INSS. Prop d'un centenar de persones es va reunir per donar suport a l'acció, que pretenia denunciar el lligam existent entre els criteris economicistes de l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques (ICAM) a l'hora d'avaluar les persones malaltes i l'INSS, a través d'un conveni publicat al BOE 192, del 12/08/2013. Aquest acord ha establert les bases per al control de les concessions d'incapacitat temporal durant el període 2013-2016.

En concret, anuncia els objectius de racionalització de les despeses, que ha d'arribar al 40%, per garantir que els pressupostos segueixin endavant, una mesura que el Col·lectiu Ronda i la CGT, entre altres, entenen com el premi al Departament de Salut amb recompenses econòmiques si compleixen aquests criteris. L'única manera de complir-los seria a través de l'increment de les altes o la denegació d'incapacitacions, temporals o totals, tal com vam explicar a la Directa 395.

Per la connexió entre l'ICAM i l'INSS, les membres de la PAICAM van voler assenyalar aquest ens com

un dels responsables de les situacions dramàtiques que pateixen les afectades pel fet de no tenir accés als seus drets laborals i sanitaris. El conveni s'haurà de renegociar aviat i la PAICAM no vol que es revalidin uns procediments que, durant els darrers anys, han fet augmentar el patiment de les pacients, que han vist denegades les seves baixes mèdiques i/o incapacitacions.

A la concentració davant l'edifici de l'administració central, la PAICAM va aconseguir fer prou soroll perquè l'actual directora provincial de l'INSS, Maite Gibert, baixés al vestíbul. Envoltada de les membres de la PAICAM, Gibert va afirmar que l'institut "no té responsabilitat directa" en les altes dictaminades a Catalunya ni en els tribunals mèdics de l'ICAM que valoren l'estat de les pacients que hi acudeixen. Gibert va destacar l'excepcionalitat del cas català, l'única comunitat autònoma espanyola que té aquesta competència cedida per l'INSS. "Nosaltres el que fem és executar els informes que ens envia l'ICAM. L'alta la dona el metge -explicava Gibert- No podem sinó canalitzar la resolució de cara a la prestació econòmica. És l'única vinculació que tenim".

D'altra banda, Gibert va negar rotundament que la racionalització de la despesa estigués vinculada a les altes o les incapacitacions denegades. "Això està subscript en aquest conveni que signa la Generalitat. Per tant, l'INSS no hi ha de fer res", afirmava, "no es compleixen uns objectius o no, perquè no ens vincula per res amb les persones que estem treballant aquí, que quedi molt clar. INSS, Direcció General i la Generalitat. Aquests diners no vénen per part nostra ni afecten cap dels treballadors que estem a les quatre províncies catalanes".

"Una reunió amb l'INSS? Amb l'INSS per quina raó?"

Malgrat la forta insistència de les membres de la PAICAM, Maite Gibert es va negar a organitzar una reunió amb elles. "Jo sola? Amb vostès? En principi, sincerament, això ho han de canalitzar abans amb el senyor Comín", va expressar, convidant les manifestants a no concertar reunions amb l'INSS sinó amb el Departament de Salut, l'Institut Català de la Salut (ICS), el Síndic i l'actual conseller de Salut del govern de Puigdemont. "Nosaltres mateixos, com a INSS, estem demanant una reunió amb el senyor Comín; jo ja li he fet dos escrits i no m'ha contestat", explicava la directora provincial.

Pel que fa a les acusacions sobre la prevalença del criteri economicista de les partides pressupostàries de l'ICAM, Gibert va expressar que aquesta problemàtica tan sols passava a Catalunya, ja que a la resta de comunitats autònomes de l'Estat no hi havia queixes. A més, argu-

mentava que la percepció que el criteri econòmic passa per davant del criteri mèdic en les decisions de l'ICAM -i en l'execució de l'INSS- era una opinió que no es veia fonamentada en cap pressupost, tot i que les afectades han assenyalat que diverses treballadores de l'ICAM els han confirmat aquesta manera de fer. Després d'estar parlant amb la directora provincial durant prop de quinze minuts i d'aconseguir entregar-li el manifest, les membres de la PAICAM han abandonat la recepció de l'INSS i han tornat a fora.

Anul·lat el judici a Naty López. L'ICAM i la Generalitat de Catalunya han retirat la denúncia per presumptes danys i coaccions

Tal com han explicat mitjançant la lectura del manifest, ara mateix, la PAICAM està fent front a diversos casos que resulten molt problemàtics. Els darrers mesos, s'ha fet palesa la rellevància de l'acampada de Naty López com a punt de partida d'aquesta organització assembleària de les malaltes en lluita. Ara, hi ha hagut novetats positives en el seu cas, ja que s'ha disposat el sobreseïment del judici sobre delictes lleus que tenia pendent per la denúncia de l'ICAM -secundada per la Generalitat de Catalunya-, que l'acusava de danys a l'entrada de l'institut català i de coaccions al personal.

Contactada telefònicament, Naty López explicava: "Malgrat tot, això

no és una victòria perquè l'esforç i el cost en salut, temps, benestar, angonies i patiment m'ha passat factura. La batalla judicial contra l'ICAM perquè se'm reconegui la incapacitat segueix en peu". López també denuncia la coincidència temporal de l'anul·lació del judici amb la renovació d'aquest polèmic conveni entre els governs espanyol i català; això fa que la interpreti com un "rentat de cara" previ a la ratificació del proper conveni ICAM-INSS.

Una lluita transversal que va molt més enllà de les afectades directes

D'ençà d'aquesta acampada, molts grups i col·lectius s'han trobat per batallar conjuntament contra l'òrgan català, a més de denunciar les negligències i les mancances del sistema sanitari públic a Catalunya. La PAICAM ha estat un punt de trobada per les persones afectades per Síndromes de Sensibilitat Central, fibromiàlgia, treballadores d'empreses públiques com TMB, pensionistes... Un dels col·lectius que els va donar suport des del principi és l'Assemblea Llibertària Heura Negra de Vallcarca, que, a través del cas de Naty López, es va assabentar "de les polítiques que executa l'ICAM i del tracte inhumà que dispensa a les treballadores malaltes, a les quals aboca a la indigència quan ja no són prou productives", van explicar durant la concentració.

"Com a llibertàries, pensem que hem d'estar allà on la gent decideix organitzar-se i lluitar contra la misèria que ens imposa el sistema capitalista. Per això donem suport a la PAICAM, una plataforma autònoma i assembleària que també funciona com a xarxa de suport mutu entre les afectades i que, des dels seus inicis, té molt clar que el seu camp d'acció és als carrers i no als despaxos", van afirmar en declaracions a aquest mitjà. La presència d'aquestes vallcarquines a les concentracions i les assemblees de la PAICAM és una de les victòries de la plataforma, que ha aconseguit que la seva veu guanyi força diàriament, malgrat la invisibilització derivada del maltractament i la deixadesa institucionals.

* Article publicat a la Directa

VI Congrés Extraordinari de CGT: “Apostem pel bé públic”

Gabinet de Premsa
Confederal de CGT

La CGT celebrava el seu VI Congrés Extraordinari a Pamplona durant els dies 15 i 16 d'abril. Sota el lema de “Apostem pel públic”, les delegacions dels sindicats territorials federats en la CGT van acudir-hi per debatre sobre un únic punt: la remunicipalització o internalització dels serveis públics, la recuperació de les empreses públiques privatitzades pels últims governs locals, autonòmics i estatals, i la defensa i increment de les ocupacions en els sectors públics en condicions estables i dignes.

Encara que la CGT sempre ha defensat l'existència d'uns serveis públics de qualitat, universals i gestionats amb la participació d'usuaris i plantilles, el creixent procés de privatitzacions que ha sofert el país amb els governs del PP i el PSOE i el rebuig que tals privatitzacions tenen en la majoria de la societat, al costat de la greu amenaça que per al sector públic representen el TTIP i més concretament la seva versió per a la gestió privada dels serveis (el TISA) que es negocien entre la UE i els EUA, feien necessari que els nostres sindicats possessin en comú les diferents possibilitats i dificultats que plantegen la reversió al sector públic de les empreses privatitzades o externalitzades.

Cal tenir en compte que encara que se sol parlar més habitualment de la pròpia ad-

ministració, de l'ensenyament i de la sanitat, no podem oblidar que molts altres serveis també s'han vist afectats per les privatitzacions: aigües, transport, guarderies, residències per a gent gran, neteja viària, jardins municipals, poliesportius, etc. Com pot veure's són milers i milers els llocs de treball que es veuen afectats, i pràcticament tota la ciutadania la que sofreix l'encariment i la deterioració que representa convertir en negoci privat el que va néixer com a servei públic.

Una altra necessitat que els sindicats de la CGT senten és la de donar una resposta unitària i flexible al mateix temps a les diferents situacions que es donen en les empreses privatitzades, ja que el sector ens podem trobar amb personal subcontractat, interins, funcionaris, laborals i temporals. La voluntat de CGT és que tot aquest personal s'integri en les plantilles públiques de forma estable i sense sofrir minvament o discriminació en salaris, drets o condicions laborals. Aquesta és una preocupació candent, vista la frenada que han experimentat els projectes de remunicipalització que havien anunciat els nous governs locals de Madrid, Barcelona, Saragossa i altres grans ciutats. La CGT considera que el nostre país no pot seguir per la via de les privatitzacions, quan veiem que altres països europeus (com Alemanya o el Regne Unit) es plantegen recuperar sectors que havien privatitzat i ara estan molt pitjor i són més costosos.

Quina tria fa el Departament d'Ensenyament?

Deixa de ser una illa
CGT Ensenyament
Tarragona

Des de l'inici del mandat del nou govern de la Generalitat de Catalunya es va poder intuir que les polítiques educatives que es dissenyarien i aplicarien en aquesta etapa no serien favorables per a l'ensenyament públic. Malauradament, els nomenaments al capdavant de l'administració educativa no han portat aires nous. Fixeu-vos bé en les formes de la consellera Meritxell Ruiz: poca presència pública, alguna declaració per la televisió i gairebé sense interpel·lació. Seguint aquesta línia, que ens recorda allò de les comunicacions per plasma, segurament tampoc va ser casualitat que davant l'avís que a les 9.30 estava programada una acció reivindicativa dels col·lectius que formen part de la plataforma “Desmilitaritzem l'educació”, contra la presència de l'exèrcit al Saló de

l'Ensenyament, ella decidís avançar la inauguració de l'espai a les 8.00 del matí, assegurant-se així no trobar contestació. Aquest és el nou vell estil, ple de discursos estèrils farcits de paraules com cohesió, valors, igualtat... Paraules que només adquiririen sentit si anessin acompanyades de polítiques que les fessin realitat. Per fer-ho possible, però, s'hi ha de creure, i no val emparar-se en la santa crisi per justificar una acció de govern clarament intencionada que consolida un model educatiu que acabarà exclouent les persones més vulnerables. I si no, que algú m'expliqui com és possible que, d'una banda, es retallin els recursos públics que afecten tant l'atenció de l'alumnat com les condicions de les treballadores de l'ensenyament, i de l'altra, s'aprovin mocions al Parlament per assegurar la continuïtat de les subvencions de la Generalitat cap als 30 centres privats que segreguen els seus alumnes

per sexe a Catalunya (la investigació que va dur a terme Crític va destapar que la Generalitat destina 30 milions d'euros públics anuals cap a les escoles de l'Opus). Tenim altres exemples contundents que demostren el poc interès que té el Departament d'Ensenyament per defensar la pública. Ara que estem en període de preinscripció escolar els números són clars: es redueixen 64 línies de P3 públics i només 3 privats, i segons la consellera, es podria arribar a 300. Una vegada més, una oportunitat perduda per fer una aposta ferma cap a la millora i consolidació d'un sistema públic veritablement equitatiu que garanteixi l'accés a l'educació per a tothom en igualtat de condicions.

La Fiscalia investiga falsedat documental d'Acciona a ATLL

Redacció

La Fiscalia de Barcelona ha obert una investigació per un possible delicte de falsedat documental en les irregularitats que va revelar l'Oficina Antifrau en la facturació de la societat Aigües Ter-Llobregat (ATLL) Concessionària, en mans d'un consorci liderat per Acciona des que la Generalitat va privatitzar la companyia el 2012.

El ministeri públic va acordar obrir diligències d'investigació a principis de març, inicialment per un delicte de falsedat documental, en la facturació de serveis d'ATLL Concessionària a altres empreses controlades pel mateix grup Acciona. El termini de la Fiscalia per decidir si finalment presenta una querrel·la és de sis mesos.

La investigació de la Fiscalia s'ha iniciat a partir d'un informe d'Antifrau on l'ens apreciava “múltiples irregularitats” en els processos de facturació d'ATLL Concessionària. En concret, l'organisme va concloure que Acciona va usar dues de les seves filials per facturar treballs injustificats i que no comptaven amb l'autorització de la Generalitat per valor de 12,13 milions d'euros.

L'informe d'Antifrau, que va néixer a partir d'una denúncia de la secció sindical de CGT, també es va lliurar a l'Agència Tributària i al Govern, que ha obert un expedient al respecte. La possible querrel·la de la Fiscalia suposaria un nou capítol en l'àmbit judicial d'una privatització que va ser anul·lada pel TSJC el passat mes de juny pels errors de la Generalitat durant la fase d'adjudicació.

Notícies sindicals

El judici a Roger i Mercader es desinfla i acaba amb peticions d'un any de presó

El passat 5 d'abril el judici contra els sindicalistes Roger Sanchez i Saturnino Mercader va acabar amb una petició fiscal d'un any per desobediència per cadascun d'ells. Quatre anys després de la vaga general del 29 de març de 2012 s'ha vist en el judici que les peticions de penes tenien molt poc a veure amb la realitat.

Recordar que es demanaven dues penes de 3 anys per Roger i una pena de 2 anys per Mercader. En el primer cas s'acusava al sindicalista de la Coordinadora Obrera Sindical (COS) de Sant Andreu, d'atemptar contra el dret al treball, delictes vinculats amb l'article 315,3 del codi penal. Es basaven en una denúncia segons la qual hauria abaixat dues persianes de comerços com a part d'un piquet a Sant Andreu i a més, hauria fet pintades a les façanes de bancs.

A Saturnino Mercader, militant de la CGT de Catalunya i Secretari d'Acció Sindical d'aquesta organització se l'acusava de desobediència a un guàrdia urbà al qual s'hauria resistit en el moment de ser identificat.

El judici va estar a punt de no celebrar-se quan es va veure que a banda de l'Ajuntament, que havia anunciat en el seu dia que retirava l'acusació, la Generalitat, que havia estat també acusació particular, no s'havia presentat. En aquest punt, la fiscalia ha demanat ajornar la vista, cosa a la qual s'han oposat els dos acusats. El jutge ha decidit seguir el procés.

En arrencar la vista s'ha produït un altre incident perquè el caporal de la Guàrdia Urbana en el testimoni del qual es basava l'acusació tampoc s'ha presentat. Aquesta absència ha estat objecte d'una nova petició fiscal d'ajornar la vista, cosa que tampoc ha estat acceptada pels acusats i tampoc pel jutge.

En la vista s'ha demanat el testimoni dels responsables dels bancs que

havien rebut les pintades. En un cas s'han valorat els danys en 29 euros i en el segon no s'ha fet ni la valoració. Finalment la petició fiscal s'ha rebaixat fins a un any per cadascun dels acusats. Els dos casos per desobediència. Tot seguit, el procés ha quedat vist per sentència. Per als encausats tot plegat era un muntatge per escarmentar vaguistes.

Igual com en l'anterior intent de judici a les portes del jutjat s'ha produït una concentració solidària de membres dels dos sindicats i amics i companys del barri de Sant Andreu, on des del primer dia hi ha hagut un fort moviment de suport.

Diari del Treball

CGT es persona com a acusació popular en el cas Bankia

Després de la retirada de UPyD com a acusació popular en el procediment contra BANKIA i els seus directius, en el qual el jutge de l'Audiència Nacional Fernando Andreu, ens obligava a comparèixer sota la direcció lletrada i representació del referit partit polític, finalment s'ha acceptat que la CGT pugui actuar com a acusació popular en aquesta causa, sota representació i direcció lletrada pròpia, que serà assumida pel lletrat del gabinet jurídic confederal Raül Maíllo.

CGT té representació i implantació en les entitats on s'han produït els fets objecte del procediment, sent les persones treballadores d'aquestes entitats, perjudicades en un doble sentit, com a empleats i empleades que van sofrir les conseqüències de la reestructuració del sector amb múltiples acomiadaments i baixes dures condicions, i com a ciutadans i ciutadanes, que formen part de la societat que, per part d'una minoria, ha estat objecte de conductes feturoses de tota ètica, antisocials i delictives cap a la resta una societat que reclama, com menys, un rescabament de tot el dany causat.

Després de l'aportació de la exorbitant fiança imposada pel magistrat de

l'Audiència Nacional i la retirada de l'acusació popular de UPyD, acaba ara la lluita per l'exigència del nostre dret per comparèixer en la causa i comença l'exercici real de l'acció penal, per nosaltres mateixos amb els nostres mitjans, com a CGT, a fi d'exigir que d'alguna manera es repari el dany causat, que els responsables no eludeixin l'acció penal i que es desemmascari a els qui han portat al fet que tota la societat hagi pagat col·lectivament els deutes generats per sectors minoritaris, a més de defensar els drets de les i els treballadors que van ser acomiadats en una salvatge reestructuració del sector financer.

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

CGT convoca mobilitzacions en el sector de Telemàrqueting davant el bloqueig en la negociació del conveni

El 5 d'abril de 2016, s'havia d'haver celebrat una nova reunió de la Comissió Negociadora del Conveni. La setmana passada, per correu electrònic, les empreses de Telemàrqueting agrupades en la seva patronal ACE van enviar un missatge a tots els sindicats suspent unilateralment la reunió per "problemes d'agenda".

Des de CGT vam portar detectant al llarg de moltes reunions que la situació ha arribat a un punt mort. La patronal solament parla de reduir costos, incrementar la flexibilitat i la productivitat, i es desenten de la precarietat i el sofriment dels treballadores/es. Reunió després de reunió es va passant el temps sense avanços perquè l'ACE solament està disposada a signar un conveni a pitjor. Li va bé aquest context de salaris congelats i de noves pràctiques explotadores.

Des de CGT entenem que ha arribat l'hora d'actuar en tots els centres de treball i que es comenci a escoltar la nostra veu. Un altre conveni és possible i els qui som la veu subcontracta-

da de les grans empreses tenim molt a dir. Després d'un procés assembleari en les seves seccions sindicals en tot l'Estat, hem proposat a tots els sindicats presents en la Taula del Conveni el següent calendari de mobilitzacions:

20 d'abril: coincidint amb la propera reunió del Conveni, es convocaran taules i actes informatius en tots els centres de treball de totes les empreses de Telemàrqueting. Serà una jornada de participació i informació als treballadors sobre la situació actual del Conveni Col·lectiu i sobre el futur que ens espera de seguir així les coses.

1 de maig: CGT organitzarà grups propis amb accions reivindicatives en les manifestacions del Dia del Treball convocades en tot l'Estat.

6 de maig: Aturades d'una hora per torn en tots els centres de treball de Telemàrqueting de l'Estat incloent als treballadors contractats a través de ETT.

Després de 16 mesos sense conveni ha arribat l'hora de dir prou. La lluita és l'únic camí. Un altre conveni és possible.

Sector Federal de Telemàrqueting de la CGT

Proposició No de Llei al Congrés de Diputats per reclamar jubilacions anticipades pels treballadors exposats a l'amiant

El 5 d'abril de 2016, el Grup Parlamentari de Podem-En Comú Podem-En Marea va presentar la proposició no de Llei pel reconeixement i la inclusió del col·lectiu de treballadors exposats a l'amiant en les activitats penoses, tòxiques, perilloses i insalubres per part de la Seguretat Social a efectes de l'accés a la jubilació anticipada amb coeficients reductors d'edat en funció de l'activitat, per ser debatut a la Comissió de Treball i Seguretat Social.

El grup Parlamentari ha presentat l'esmentada Proposició No de Llei a instàncies de la CGT i de les Associacions de Persones Afectades per l'Amiant de Catalunya, dintre del marc de la Campanya "Amiant Assassi" que el Sindicat ve realitzant des de fa ja més de 8 mesos.

CGT ha instat al Ministeri de Treball, Sotsdirecció General de la Seguretat Social, organisme competent per resoldre sobre els coeficients reductors per a tota la població assalariada que al llarg de la seva vida laboral ha treballat o ha tingut contacte amb aquesta matèria "perillosa i assassina" i, encara ni tan sols, s'han dut a terme

els estudis obligatoris per determinar quina població és l'afectada i, en conseqüència qui podria ser beneficiari dels esmentats coeficients reductors.

CGT agraeix a En Comú Podem haver presentat aquesta iniciativa parlamentària, a la vegada que instem a que es converteixi en Proposició de Llei ja que això obligaria a las diferents forces polítiques presents en el Parlament espanyol, a posicionar-se sobre el dret o no a jubilar-se amb anticipació, dels centenars de milers de treballadors i treballadores afectades i afectats per l'"Amiant Assassi".

CGT continuarà amb les mobilitzacions dels afectats i afectades, no només en el món laboral, sinó en la recerca de la confluència amb la societat en general, per acabar amb aquest "producte que fa emmalaltir i assassina" que es troba instal·lat en la nostra vida quotidiana (habitatges, escoles, transports, etc.).

Confederació General del Treball

Es preparen vagues parcials a TV3 reclamant el desistiment de la demanda a un treballador al qual demanen 7 anys de presó sota l'acusació de filtrar dades d'un ERO

Molt de mañestar entre la plantilla de les empreses de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals davant el judici a un treballador de TV3 al qual es demanen 7 anys de presó per una presumpta filtració de dades referides a l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO), que finalment es va produir i que va afectar més de 300 persones de la televisió catalana. Aquesta va ser la conclusió de l'assemblea multitudinària celebrada el 30 de març a les instal·lacions de la televisió catalana.

A la concentració va participar una de les germanes del treballador que va reivindicar la seva innocència i va explicar a l'Assemblea la situació en la qual es troba des del dia que els mossos d'esquadra van irrompre a casa seva i el van tenir incomunicat 3 dies a la comissaria. Des d'aquell moment, ha patit un xoc posttraumàtic i ha hagut d'estar de baixa en diverses ocasions. Tres anys d'advocats, d'hospitals i molta por, i tot just acaba de començar...

Com a conclusió l'assemblea va reclamar a la CCMA la retirada de la demanda i es van aprovar les accions proposades pel comitè que consisteixen en una recollida de firmes pel desistiment de les accions jurídiques

contra el treballador que van ser entregades el 15 d'abril als directius de la CCMA i als grups polítics durant la Comissió de Control al Parlament, i en la convocatòria de vagues parcials pel dia 23 d'abril, diada de Sant Jordi. També es van preavisar vagues parcials pel 26 d'abril i el 3 de maig.

Tot això passa després que diferents col·lectius sindicals i professionals demanessin al director general de la CCMA, Brauli Duart, que desistís de la seva denúncia relacionada amb el treballador de TV3. Duart és un dels alts directius que ha sobreviscut als canvis experimentats a les cúpules de Tv3 i Catalunya Radio des de les darreres eleccions. La figura de Duart és especialment criticada pels treballadors dels mitjans públics de comunicació. L'assemblea ha demanat la seva dimissió i han reforçat la seva exigència amb una cronologia en què es passa revista críticament a la gestió de Duart els últims quatre anys.

Diari del Treball

Crònica de CGT-Osona de la vaga a l'empresa Esfosa

La situació de les treballadores i treballadors del sector porcí a la comarca d'Osona esta marcada pel caciquisme de l'empresariat osonenc. Emparant-se en el (suposat) potencial econòmic i de desenvolupament (insostenible) d'un sector agroalimentari centrat en el porc, diversos escorxadors, controlats per les famílies de tota la vida de la comarca, exploten als treballadors/es com si el segle XIX encara fos vigent. Contractes fixes, temporals i falsos autònoms de falses cooperatives suporten jornades de treball de fins 10-11 hores, amb unes condicions infrahumanes per uns sous que en contades ocasions arriben als 900 euros.

Situats els escorxadors als polígons industrials, els treballadors/es han de suportar en el trajecte a la feina totes les inclemències climatològiques possibles per, després d'hores de feina dura, tornar-les a patir de tornada a casa. Hem de tenir present que la immensa majoria són treballadors/es immigrants, sense recursos per poder tenir un cotxe ni que sigui de tercera mà. Les bicicletes aparcades a l'entrada dels escorxadors és una imatge típica en aquesta comarca.

ESFOSA (Escorxadors Frigorífics d'Osona SA) és un d'ells i durant un parell de dies s'han vist sorpresos per una vaga que, en la seva prepotència, és pensaven que no tindria èxit. Aquest escorxador és propietat de les famílies Tarradellas (pizzas i fuets), Baucells (pinsos) i Montronill (Casa Tió).

El sindicat COS té la majoria al comitè d'empresa i va proposar a la CGT d'Osona si donaria suport a una vaga de dos dies per reclamar una negociació de la jornada irregular de treball, el correcte pagament dels plus de nocturnitat, la posada en servei del comitè de prevenció, entre d'altres.

CGT no té afiliats ni representació a les empreses càrnies de la comarca. La invitació a participar amb la nostra solidaritat la vam acceptar. El desenvolupament de la convocatòria de vaga, amb una assemblea de treballadors/es que va expulsar als representants (que no treballadors/es) dels sindicats de concertació, ens va semblar un bon punt de partida.

I allà ens vam presentar el dilluns 28 d'abril a les 10 de la nit, a fer un sopar popular, tot esperant que fossin les 12 per començar la vaga. Vam barrar l'entrada als camions que transporten els animals i ens vam disposar com piquet informatiu a les portes de l'escorxador. No van fer falta gaires explicacions, els treballadors ja estan farts de tanta explotació, en la seva majoria immigrants de Ghana i Senegal, ho tenien clar: "STRIKE!" era la paraula més usada i cantada. Sota un fred que és ficava als ossos no va entrar cap camió ni cap treballador fins que es va fer de dia i l'empresa

va destrossar una entrada pel darrera per que poguessin entrar els camions, ja era igual, a dintre no hi havia ningú per fer la feina. La vaga era un èxit.

Els següents torns tampoc van entrar i tant el primer com el segon dia l'empresa va trucar a treballadors i treballadores amb amenaces de acomiadament si no venien a treballar, va contactar amb empreses temporals, i els van citar a una hora i lloc on els recolliria un autobús. Allà ens vam desplaçar com piquet informatiu. Tot i amb moments de molta tensió vam aconseguir que, no un sinó dos autobusos, marxessin buits. Ho havien, havíem, aconseguit.

Durant els dies de vaga les amenaces per part dels gerents van ser constants: "a ti te pienso devolver a Africa a que te mueras de hambre", "a vosotros os voy a meter cuatro tiros", fins i tot als mossos d'esquadra els van amenaçar també amb "fotre quatre tiros" (suposem que per que no ens fotien d'hòsties i acabava tot això tant desconcertant per ells). Tot això està denunciat i demostra el talant autoritari, racista i feixista d'uns empresaris acostumats a passejar-se pel territori com si fos el seu "cortijo" particular. Naturalment en cap moment va ser convocat el comitè de vaga per negociar, no saben.

Es va rebre el suport de Capgirem-Vic, grup municipal de la CUP i Procés Constituent. A través de les xarxes socials col·lectius i persones van fer actes de presència portant menjar i beure, sobre tot cafè per suportar les llargues i fredes nits. La Directa va ser present des del primer moment, la premsa local també va fer acte de pre-

sència i TV3 va emetre reportatges.

El reconeixement de la participació de la CGT, que sense tenir afiliats va ser allà en tot moment, va ser un mèrit de l'afiliació del sindicat que va participar com un més en tots els aspectes de la vaga.

Ara queda gestionar l'èxit, el més difícil, i nosaltres ja hem estat invitats a aportar les nostres reflexions.

Visca la solidaritat i la lluita obrera!

SOV de la CGT d'Osona

La lluita dels socorristes de les platges de Barcelona aconseguix un compromís de l'Ajuntament per a garantir tots els llocs de treball

S'arribava a l'acord a les 4h de la matinada del dissabte 12 de març, propiciant la sortida de l'Ajuntament dels membres de CGT que estaven tancats a l'interior de l'ajuntament des de les 9 del matí del divendres 11 de març. L'acord aconseguit entre l'ajuntament, els socorristes de Barcelona i la CGT, ha permès que es garanteixin els llocs de treball de la plantilla actual de les platges de Barcelona. L'ajuntament a través dels acords amb l'empresa Pro-activa Serveis Aquàtics SL es compromet a treballar i vigilar perquè els treballadors siguin subrogats i mantinguin les condicions laborals actuals que tenien a la Creu Roja i a supervisar les converses entre l'empresa i els treballadors i treballadores.

Per a la CGT les mobilitzacions que hem fet, com una concentració el 8 de març davant de l'ajuntament i la tancada del dia 11 a l'interior de l'entrada principal de l'ajuntament de Barcelona, així com els recursos presentats a la licitació i adjudicació del concurs, han propiciat aquest acord amb l'ajuntament, quedant per negociar i tancar a tres bandes (empresa adjudicatària, ajuntament i CGT) el manteniment de les condicions laborals actuals.

La plantilla actual és de 71 integrants entre socorristes aquàtics i coordinadors, 46 dels quals tenen una relació laboral mitjançant contractes

fixos i fixos discontinus i la seva comesa és el servei d'atenció primària d'emergències sanitàries, prevenció, rescat aquàtic, informació i orientació a l'usuari. Les antiguitats dels treballadors fixos oscil·len entre els 4 i 13 anys, mentre que la resta de companys en obra i servei porten de dos a tres temporades ocupant el lloc.

El contracte per la prestació d'aquest servei que l'Ajuntament de Barcelona mantenia amb la Creu Roja va sortir a concurs públic en el mes de desembre de 2015. El pressupost màxim en la licitació era de 2.459.216,38 euros, Creu Roja va fer una oferta de 3.014.119,79 euros excedint-se en el límit establert en un clar intent de desfer-se del personal de platges. Des de l'any 2012 hem sofert diversos intents d'acomiadaments massius i fins i tot companys han estat acomiadats de forma improcedent amb el reconeixement per part de l'empresa de la improcedència.

Aquestes represàlies als treballadors i treballadores per part de l'empresa van començar després d'haver format una secció sindical en la CGT i un comitè d'empresa on mai havien existit anteriorment, eines que han servit per reclamar irregularitats que s'estaven duent a terme per part de l'empresa durant anys, entre les quals podem enumerar: taules salarials congelades, diferents convenis per a una mateixa labor, contractes temporals a personal amb diversos anys d'antiguitat, antiguitat no reconeguda, cobrir baixes de personal contractat amb voluntaris que no han superat el mateix procés de selecció requerit, etc.

A més de tot això, Creu Roja Barcelona s'autodescarta de la licitació justament en licitar tan alt, l'any que coincideix amb les eleccions sindicals. La Creu Roja ha deixat d'estar interessada en la realització d'aquest servei quan ha hagut de reconèixer drets laborals als seus treballadors.

Després del procés de licitació establert, el 22 de febrer d'aquest any ha sortit publicada a la pàgina web de l'Ajuntament com a guanyadora del concurs públic i nova adjudicatària l'empresa Pro-activa Serveis Aquàtics S.L.

Durant l'any 2015 es van registrar més de 5.509 actuacions, distribuïdes entre assistència de primers auxilis a accidents de diferent gravetat, rescats aquàtics, trasllats a hospitals i cerca i recuperació de nens extraviats; a més de 50.000 mesures preventives o d'orientació i informació a usuaris.

Per a la CGT també estava en perill la seguretat a les platges, aconseguint la continuïtat de la plantilla es garanteix que el personal que realitza aquesta funció té després de si anys de formació i experiència.

La CGT exigim que es garanteixi la continuïtat dels treballadors del servei de socorrisme de les platges de la ciutat de Barcelona, el manteniment dels drets laborals i la seguretat dels usuaris de les platges.

CGT Salvament i Socorrisme Barcelona

Conversem amb...

Pep Castells, participant d'aquella Transició

“El 1976-77 el sentiment d'estar co

Manel de Sucre i Cortiella

En Pep Castells és un d'aquells joves que l'any 76 arriba a Barcelona; era un temps convuls en que tothom buscava el seu espai i en Pep s'apropa a la CNT per tal de canviar el món o al menys alguna cosa d'aquella societat tan encarcerada i semblava que l'organització anarcosindicalista era la sindical adient que podia donar-li alguna cosa. De moment era un lloc de trobada, on organitzar-se amb aquells que pensaven com ell, que de cop i volta assaltaren els carrers del centre de la ciutat. I comença la festa, la festa que representava canviar alguna cosa, l'anunciada i esperada revolució estava en marxa i els avis deien que estàvem com el 1931, com el 36. Ves a saber quines il·lusions es varen crear.

En Pep Castells, ens descriu un temps que molts de nosaltres varem viure amb molta intensitat i que avui dia documentals recents com "El tiempo de las cerezas" de Juan Felipe recullen en part. Gràcies Pep, ha estat un plaer passar-hi una bona estona amb tu, ens continuarem veient per què el camí es molt llarg, massa llarg i ens tornarem a trobar.

- Que recordes d'aquels temps?

En realitat vaig arribar a Barcelona, de molt jove, l'any 70, a treballar i a estudiar. Treballar a Fomento de Obras y Construcciones i, l'any següent, em vaig matricular a la Universitat. Estudiant d'Econòmiques, d'Història,... no vaig acabar cap de les carreres. Tenia 16 anys i vaig anar a parar a una pensió del carrer Platería (avui Argentaria), on vaig viure escenes de pel·lícula que no superaria el cineasta Berlanga. Anys més tard, ja des de L'Esquirol (on visc) em vaig treure la llicenciatura de Dret a la UAB i vaig cursar estudis de doctorat en Polítiques Socials a la UPE. Del meu temps a Barcelona recordo millor la part emocional, les relacions personals, que no pas els períodes o aspectes organitzatius que ens ocuparen durant aquells anys en el marc de l'estructura del sindicat anarcosindicalista.

- Com recordes la teva afiliació a CNT? Per què et vas afiliar a la CNT?

Vaig començar a moure'm entre els que es deien de la CNT a Vic. Un grup, molt reduït, de joves,

Els càrrecs que vaig tenir a la CNT em van permetre fer coneixença de moltes persones, de diferents corrents i tendències, de les que vaig aprendre moltíssim

la majoria estudiants a Barcelona, fèiem les primeres pintades reivindicant la llibertat sindical i l'amnistia amb el nom de la CNT. Teníem més voluntat que força o incidència en una comarca molt clerical i conservadora. Jo treballava a Barcelona, en una gran empresa de construcció, a les oficines. Els caps de setmana ens reuníem a Vic i varem anar creant una petita xarxa a la comarca. Més endavant va arribar a haver-hi locals oberts a Vic, a Torelló...

A la universitat havia tingut contactes amb un grup de socialistes del corrent de Tierno Galván (Partit Socialista Popular). En algun moment, que recordo gairebé còmic, vaig deixar-los. Alguns dels seus components havien mostrat la seva inquietud per no saber trobar obrers en el seu entorn quotidià. L'aproximació a la CNT va ser més fruit de les relacions personals que no pas l'acostament a una determinada concepció ideològica. Això és l'afinitat? Doncs aquest concepte d'afinitat és el que encara avui em lliga amb persones (aquests sí, companys) del món que s'anomena a sí mateix anarquista. A mi mai m'ha agradat etiquetar-me, ni d'anarquista. Mai he lluit enganxines, ni pins, ni banderes de cap mena.

- De la Catalunya profunda, conservadora i clerical a la Barcelona anarquista? Com es pot explicar això?

La Barcelona que em vaig trobar no era anarquista. Vaig entrar a treballar d'aprenent a la secció de comptabilitat d'una gran empresa. La meua família estava contentíssima, el noi s'havia col·locat, tot seria esperar uns anys i el triomf (l'ascensor social) s'hauria acreditat. Un cop vaig poder em vaig matricular a la Universitat, i allà el món era marxista. Va ser a través de relacions personals de la comarca d'Osona que vaig entrar més tard en contacte amb l'anarquisme. Una extraordinària afeció a la lectura em va portar a llegir-me en pocs anys tot allò que va caure a les meves mans sobre la guerra civil, i especialment sobre l'anarcosindicalisme. Vaig anar descobrint que jo pertanyia a una clàssica família de perdedors d'entre els vencedors de la guerra civil. El meu pare, que va fugir cap a San Sebastià per a enrol·lar-se amb els nacionals, sempre es va sentir un perdedor. Va haver de veure com molts dels nacionals que s'havien amagat o escaquejat d'anar al front gaudien dels privilegis dels vencedors. Però sí, a casa meua vaig viure una infància religiosa i vaig estudiar en col·legis religiosos fins que el preuniversitari a l'Institut de Vic em va descobrir un altre món.

Em costa explicar diferències, per a aquella època entre la vida a Osona i la vida a Barcelona. Des dels 10 anys fins els 16 visc internat en col·legis religiosos, que els meus pares han de costejar amb l'ajut de beques i grans sacrificis. Finalment, el cinquè fill podria estudiar una carrera!. Per tant només vaig viure a la comarca l'any del preuniversitari, l'any següent ja vaig començar a treballar al carrer Balmes de Barcelona.

Després de la meua experiència amb algun grup universitari, començo a freqüentar la seu del comitè regional de la CNT on també es reunien els membres del sindicat de la construcció. Seria cap

a l'any 1975 o 1976. Jo havia acabat de fer la mili a Mallorca. Després ja varem traslladar-nos al carrer Hospital, cosa que recordo com una mena de festa, de joia. El sindicat de construcció tenia un local i posar-lo en marxa semblava gairebé la disbaixa de la constitució d'una comuna llibertària com l'imaginava. Durant algun temps crec que vaig passar més hores en aquell local que no en els diversos pisos on vaig viure. El sentiment, insisteixo, el sentiment d'estar canviant el món era real i palpable.

- Quins càrrecs sindicals vas tindre dins la organització?

Em sembla que va ser arrel del muntatge de la sala Scala que vaig entrar com a secretari d'organització del sindicat, càrrec que comportava ser-ho també de la Federació Local de sindicats. Si no m'equivoque vaig assumir aquests càrrecs en substitució teua. Més tard també vaig estar de secretari d'organització del Comitè Regional de Catalunya. Alguna cosa en mi em porta a fer, arreu on vaig, de xupatintes, de secretari, de segon pla. Això també ha fet que en l'àmbit del què tractem sempre he estat en una mena de segon pla enfosquit. No he tingut, ni mai m'he sentit prou valent, mai ganes de ser el cap de res, però sí que sempre he volgut participar en allò que, crec, té a veure amb la meua vida, amb la meua concepció de la vida. Per tant, també més enllà de l'estricta formalitat de la organització he anat compartint, és allò de l'afinitat, altres inquietuds. Els càrrecs a la organització em van permetre fer coneixença de moltes persones, de diferents corrents i tendències, de les que vaig aprendre moltíssim.

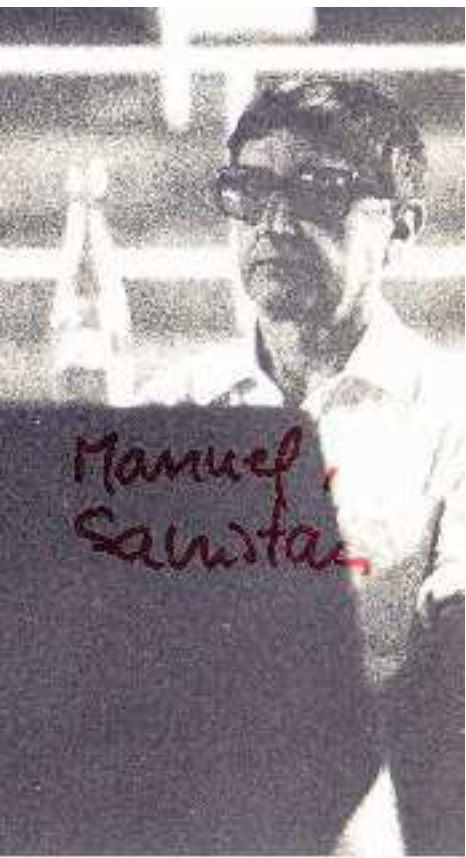
- Vas conèixer personatges importants de la transició llibertària

El qualificatiu d'importants no em correspon a

llibertària que invitava a somniar a Barcelona

“Inviat el món era real i palpable”

mi, des d'una perspectiva històrica. En canvi des de la meua perspectiva personal sí que puc dir que alguns personatges m'han influït especialment. Tinc un record especial de Diego Camacho, de Salva Gurucharri, de Carlos Semprún, de José Ignacio Martín Artajo. Molt més especial encara de Lluís Andrés Edo, perquè amb ell vaig compartir pis durant una bona temporada, perquè la relació personal, d'estimació, va superar a bastament l'afinitat ideològica. Quan les circumstàncies ajuden o permeten conviure, més enllà del compromís, amb altres persones (i m'ha passat amb companys anarcosindicalistes amb els que, en aquells moments no vàrem compartir posicions), hom descobreix aspectes que, desgraciadament, el combat quotidià, apassionat, deixa amagats. Amb els anys hom pot haver de doldre's d'haver perdut aquells aspectes. Potser la història també es va construint amb aquestes desfetes.

Els meus records, doncs, de Lluís A. Edo no es poden emmarcar només en l'àmbit confederal. La vida d'en Lluís va ser molt més que això i les seves relacions personals, pels anys de presidi, pels anys d'exili i per les responsabilitats que va assumir al llarg de la seva vida, fan d'ell un personatge, si més no, extraordinari. Ni millor ni pitjor. Extraordinari. I jo vaig compartir amb ell part d'aquesta vida, però sobretot una determinada intimitat que la transcendia i que, evidentment, no em fan ser objectiu (en el sentit mediàtic tan habitual avui en dia) si n'haig de donar una opinió per a la història o per a la petita història.

Hi ha una munió de personatges no tan coneguts, del sindicat de construcció, que em varen ensenyar molt. A vegades pel sol fet de descobrir-me un món amagat per a un vailet vingut de pagès, de comarques. Recordo el Lirio amb especial èmfasi. El seu nom ja era per a mi una troballa. Uns quants vells capaços d'atreure la meua atenció amb les consideracions que podrien fer-me a una intervenció en l'assemblea. Les estones en que ells esdevenien mestres d'una desconeguda, per a mi, capacitat de tolerància. Al local del carrer Hospital vaig aprendre que mai ningú és posseïdor de la veritat. I em queden relacions que mantinc, amb tu, amb el teu germà Ferran, amb en Pepe...

“En l'Estat està la llavor del totalitarisme. Són la força armada i repressiva dels poders econòmics, més enllà de les fronteres”

- Vas estar al Vè Congrés de la CNT el desembre de 1979 a Madrid ?

Sí. Vaig desplaçar-me a Madrid uns quants dies abans. Crec que per a ajudar en l'organització en els espais de La Casa de Campo. No hi vaig anar com a delegat, hi era per què sí, per què era secretari d'organització del Comitè Regional i, sobretot, perquè estava a l'atur. A l'abril del 79 em varen acomiadar de Fomento de Obras y Construcciones. Acabat el congrés vaig escriure un article que varen publicar les revistes Adarga i la Rivista Anarchica, de Milà, que vaig titular “Han perdido los esquemas”. El títol juga amb les dues possibles lectures, una que diria que ‘alguns’ han perdut els esquemes i l'altra, subjectivitzant, que diria que qui hauria perdut el congrés serien ‘els esquemes’. La meua postura personal respecte del contingut del congrés es resumiria en una frase que vaig escriure molts anys més tard: hauriem recolzat a aquells que ens traïrien contra els que ens traïen. Avui no estic convençut que usaria els mateixos termes.

- Recordo que tu vas viatjar a Holanda per l'assumpte dels Paper d'Amsterdam, quina va ser la teua implicació en aquell moment?

La meua participació en la reivindicació dels papers de l'Institut Internacional d'Història Social, a Amsterdam, és molt secundària. El primer dia de sessions del congrés de la CNT, a Madrid, en Lluís A. Edo em va convocar fora del congrés i em va explicar que amb dos altres companys (Artajo i León) aniran a Amsterdam a reivindicar directament el retorn a Espanya dels arxius confederales. Es pretenia reivindicar, i sobretot publicitar internacionalment la reivindicació, la devolució a la CNT (i la FAI) de la documentació que ambdues organitzacions havien dipositat a l'Institut. La meua funció era estar pendent de la trucada telefònica que confirmaria l'ocupació per a fer-ne coneixedors als assistents del congrés i que es pogués informar la premsa nacional. L'endemà, doncs, vaig rebre la trucada i vaig comunicar a la mesa del congrés la notícia. Les reaccions en el congrés són de sobres conegudes, especialment les dels que consideraren que aquella acció era una coacció al congrés que, d'acord amb un punt del seu ordre del dia, havia de debatre la qüestió.

Acabat el congrés, el nou Comitè Nacional m'anomena, juntament amb els tres ocupants de l'Institut a Amsterdam, delegat seu davant de l'Institut per negociar un calendari i les condicions per a la devolució dels arxius. Quan arribo a Amsterdam amb el nomenament em rep el director de l'Institut, J.R. van der Leeuw. Aquest però es nega a acceptar que els tres ocupants també formin part de les negociacions. Jo li comunico que sol no negociaré. I m'afegeixo als tres companys. En un dur estira i arronsa, el que acaba per provocar un preacord és la proximitat de les vacances de Nadal de l'Institut (aleshores en seu de la Universitat) i s'estableix un mínim acord que portarà a que a partir de l'any 1980 es desplacin a Amsterdam delegats més tècnics per a concretar el retorn dels arxius confederales.

- En moltes ocasions varem sentir que la majoria dels afiliats al Sindicat de Construcció de la

CNT formàvem part de la tendència dels apatxes, què recordes tu de la suposada tendència dels apatxes?

He intentat trobar el primer cop que es fa servir aquest terme per identificar un suposat grup al voltant de Lluís A. Edo. Crec que és Carlos Semprún qui el fa servir per primera vegada. No n'estic segur. En qualsevol cas, pels cops que ho he vist escrit, entenc que es refereixen a una colla d'amics, que érem, alguns, no tots, afiliats a la CNT, a construcció, a gràfiques, a ensenyament, que ens trobàvem habitualment sopant a les rambles i discutint acaloradament al sindicat de la construcció. També molts cops a la pizzeria La Revolta. Curiosament, amb anterioritat, des del sindicat de construcció, uns quants militants quan ens reuníem a sopar alguns vespres, escrivíem com una mena de resum d'allò que havíem parlat al sindicat. Firmàvem PRALCONS que són les inicials d'alguns de nosaltres. Hi vàrem debatre sobre la necessitat o no de participar en convenis col·lectius, sobre com entendre la legalitat en referència a les nostres actuacions des de l'organització o, si calia, des de fora de la seva estructura. Però sempre va ser una cosa pública i, certament, sense gaire transcendència. Ho rebien tots els sindicats. Però els apatxes és una creació literària, no hi ha cap formalitat, ni identitat, ni text que en reivindiqui la seva existència.

Només a partir d'un determinat moment alguns articulistes varen intentar presentar els apatxes com els ortodoxes que haurien abatut els anomenats grups d'afinitat anarcosindicalista. Llevat de coincidències de persones concretes, no hi ha res que justifiqui aquesta teoria. Però, vist com va anar tot, tampoc és d'estranyar: tots jugàvem massa a la conspiració.

- I avui com veus la implicació política de les noves generacions ?

Entenc que la història es va movent com en una mena de pèndul o d'acordió. El moviment, d'un extrem a l'altre, és el que identifica la música. L'acordió sona perquè s'encongeix l'aparell i també perquè s'allarga fins a l'extrem. Sense els moviments extrems el centre sempre seria més limitat, més totalitari. Els marges són els que sostenen els camps, les feixes. I és a les feixes on es conreen els productes.

Segueixo pensant que en l'Estat està la llavor del totalitarisme. I a més, avui penso que els estats, més descaradament que mai, són la força armada i repressiva dels poders econòmics, més enllà de les fronteres. Els rics han après de l'església: no hi ha propietaris a abatir, tot són delegats de, tots aquells a qui combatre només són membres de consells administratius. Ja no hi ha l'amo. Com diria Garcia Calvo l'amo és el diner, que és la mort.

Però conseqüent amb la meua teoria de l'acordió, allà on soc em comprometo amb el meu entorn. Em sento bastant sol i soc pessimista. Crec que això que en diem món occidental està en plena “caiguda de l'imperi”, i com els romans condemnats a desaparèixer. No tinc esperança per la nostra civilització.

Sense fronteres

#NuitDebout i la primavera social francesa

Xavi Espinet

David Pujadas, presentador estrella de la televisió privada TF1, mostra un exemplar del Codi del Treball a les càmeres, el titlla d'òbès, l'acusa de frenar l'ocupació i el deixa caure ostensiblement damunt la taula. Plof. Un quilo i mig de paper bíblia. Argument de pes, i de la mateixa volada que els que s'han esgrimit des del govern i la patronal per justificar la necessitat d'aquesta reforma laboral: la protecció del treballador impedeix el creixement, facilitar l'acomiadament redueix l'atur, precaritzar els joves, i no tan joves, els insereix més i més bé al mercat laboral...

No hi fa res que ni el FMI ni els estudis de l'OCDE no reconeixin cap relació entre el nivell de protecció dels treballadors i l'evolució de l'ocupació. Es tracta de 'flexisecuritat', estúpids, l'oxímoron totèmic de Sarkozy, del Medef i, com s'ha vist, també de l'actual President. S'ha de dir que Hollande es va posar ben aviat a fer els deures, poc després d'arribar a l'Élysée. Al 2013 s'enllesteix el Pacte nacional pel Creixement i l'Ocupació que, com els Acords per la Competitivitat de Sarkozy, no ha afavorit ni el creixement ni l'ocupació. Només les exoneracions fiscals han acabat sent-ne ben reals, xifrades anualment en més de 20 bilions i acordades a les empreses franceses "per fomentar l'ocupació i per plantar cara a les exigències de la competència internacional i de l'economia globalitzada". La Loi Macron de l'any passat, paquet de mesures liberalitzadores, va acabar suscitant una oposició popular tant forta que només va poder ser aprovada després d'excloure'n les disposicions més dràstiques, les quals foren desplaçades a l'actual projecte de reforma laboral. Sarkozy ja hi somiava prou amb aquesta reforma, però li va faltar temps, i va haver d'acontentar-se amb la reforma de la jubilació.

A Myriam El Khomri, Ministra de Treball, li ha tocat la grossa, doncs. Menar l'ofensiva contra el Code du Travail, un quilo i mig, com s'ha dit, i més d'un segle de lluita i de diàleg socials. Un pilar de la República. A El Khomri ja li va dimitir el seu més proper col·laborador, per objeccions "polítiques i morals" envers la reforma. Al carrer, se li ha acabat girant una oposició que s'assembla, cada vegada més, a les protestes generalitzades que forçaren la retirada del projecte del CPE ('contrat première embauche' o contracte jove d'inserció), fa deu anys. Jove promesa del PS, El Khomri hi era, a aquelles manifestacions contra el CPE de Chirac i Villepin, i molts no es cansen ara de recordar-li, insidiosament. Només faltava que una colla d'insomnes li ocupessin 'République' a la camarada de partit i batllessa de París, Anne Hidalgo. Només faltava que els 'indignés' li féssin un març de 40 dies. Coses de calendaris, Sra Ministra. Segons el republicà, som al mes de Germinal.

"Els joves no han entès la reforma", es queixa El Khomri. Malgrat les recents modificacions governamentals, però, la veritat és que la reforma no deixa d'inspirar-se en l'ortodoxia liberal del Consell i de la Comissió europea i la seva sacrosanta política de l'oferta. En nom de la lluita

contra l'atur, el projecte abarateix el treball, facilita els acomiadaments, renova indefinidament els contractes temporals i fragilitza la posició dels treballadors tot prioritant el acord local per empresa, encara que aquests siguin més desfavorables pel treballador que els convenis col·lectius, i encara que contradiguin la legislació laboral mateixa. Qui no accepti la modificació del seu contracte de treball pels nous acords d'empresa podrà ser acomiadat sense cap mena d'indemnització ni de recurs legal. Afirmant l'absoluta prioritat de les disposicions "necessàries al manteniment de la competitivitat de l'empresa", Hollande no només canta les darreres absoltes a les 35 hores de Jospin, enterra també la missió fonamental de la legislació laboral francesa i per la qual fou promulgat el primer Code du Travail al 1910: garantir els drets fonamentals dels treballadors.

"Aquest text no es pot esmenar perquè canvia completament les regles de la legislació laboral. S'ha de retirar", exigeix Philippe Martinez, secretari general de la CGT. Amb una majoria de francesos contraris a la reforma laboral (73% dels obrers i empleats, 60% de les classes mitjanes, 18% dels quadres), les darreres mobilitzacions del 31 de març han estat força més importants que les del 9, 17 i 24 del mateix mes. Un milió de manifestants a tot el país, i l'esperança de poder revifar la contestació popular després de la paralizant desfeta contra la reforma sarkozysta de la jubilació, al 2010. Convocades per totes les centrals sindicals, a l'excepció de la reformista CFDT, les manifestacions han comptat amb el suport de l'esquerra parlamentària (BELV, PCF, Parti de Gauche) de nombroses associacions, dels sindicats universitaris i de secundària i, fins i tot, de l'ala esquerra del Partit socialista.

Signe dels temps i afirmació generacional, les mobilitzacions han estat precedides i acompanyades per una forta mobilització virtual, encara mai vista a França, i que no ha deixat de sorprendre tant al govern com a les organitzacions sindicals oposades al projecte de reforma. Federada al voltant de #loitravail i #onvautmieuxqueça, del web 'loitravail.lol' i de nombrosos canals de 'youtubers' denunciant la precarietat laboral i explicant els riscos de la reforma, aquesta oposició a les xarxes aconseguí aquest febrer, en poc més de dues setmanes, un milió de signatures per a una petició de retirada del projecte d'El Khomri, a Change.org. De fet, la primera jornada de mobilització, el 9 de març, fou aprovada per les centrals sindicals gràcies a l'èxit obtingut pel mig milió d'invitacions de Facebook adreçades per tres militants anònims de la CGT.

'Nuit debout'

D'ençà del començament de les vagues i mobilitzacions, s'ha assistit a l'ocupació d'amfiteatres, al bloqueig d'instituts de secundària i, la darrera setmana, a l'assalt d'una comissaria parisenca en resposta a les violències policials dels darrers dies contra estudiants. Sembla confirmar-se, doncs, l'aliança entre l'estudiantat i el món del treball, la percaçada alquímica francesa des del 68, i malson de governs. A la França de totes les ansietats, de l'atur i de les desigualtats creixents, dels plans de reestructuració, de l'estat d'emergència permanent i de les reformes-pel-vostre-bé, la jornada del 31 de març sembla saludar tant el retorn del sindicalisme més combatent com la primavera social de tota una nova generació de manifestants. "Els joves no s'han deixat enganyar, coneixen la precarietat més bé que ningú. Han entès perfectament la reforma, i saben que tot el que proposa aquest govern en nom de la modernitat no és res més que un retorn al segle XIX".

"No som només aquí per la reforma laboral, se'ns en fot el que pugui fer Valls", em diuen uns es-

tudiants de la parisenca Facultat de Tolbiac, a l'acueil militant de la plaça de la République, ocupada des del passat dijous. L'ocupació fou precedida per la resposta que el col·lectiu 'Convergence des luttes' donà a la maleïda pregunta "Que faire?", i que l'economista anticapitalista Frédéric Lordon resumí en la renúncia a tota patum oficialista, inclosa "la pantomima del PS de les primàries de l'esquerra", i en la necessitat d'alliberar el desig polític per a inventar plegats una societat justa i emancipadora.

'On ne rentre pas chez nous', no tornem a casa. Encabat de la manifestació general del 31 de març, unes dues mil persones ocuparen la plaça, on ja s'hi trobaven els activistes del Dal ('Droit au logement'). Montaren quatre barraques amb tendalls i palets, feren una primera assemblea, assistiren a un concert i al passí del film "Merci patron!", de François Ruffin (diari Fakir) en homenatge a Bernard Arnault, l'home més ric de França i propietari de la multinacional del luxe LVMH. La primera 'Nuit debout' (nit dempeus) s'acabà a les cinc de la matinada, quan els antdisturbis desallotjaren la cinquantena d'activistes que hi restaven. L'endemà hi tornaren, i encara hi són, com a una vintena d'altres places arreu del país. Organitzant l'espai, inscrivint col·laboradors, muntant comissions, debatent.

A París ocupen un bon terç de la plaça. A la tribuna s'hi alternen bones intencions i crides voluntaristes amb proposicions interessants i testimonis punyents. Els assistents són, majoritàriament, estudiants universitaris. S'hi parla de sobirania popular, de modes de decisió, de dividendes accionaris, de moneda local, de casta, d'acció directa, de desobediència civil, de transició ecològica i d'ajuda als refugiats, entre d'altres temes.

'Nuit debout' cerca acabar amb l'ordre neoliberal tot aplegant els fronts oberts arreu del país: dels 'zadistes' ocupants de Notre Dame des Landes i de tots els GPII (Grans projectes inútils imposats) a la llarguíssima lluita dels acomiadats de Conti-

mental i de Goodyear, passant pels precaris, els 'sans-papiers', els aturats, els remunicipalitzadors, els activistes contra el TTIP i els intel·lectuals dissidents. Els 'indignés de République' es reclamen d'un moviment horitzontal i proteïforme, i no deixen de reivindicar ostensiblement el llegat del 15M peninsular, adoptant-ne els gestos i les convencions.

Malgrat les fortes simpaties que sembla despertar en bona part de la intel·ligència progressista, però, 'Nuit debout' manca encara de suport popular efectiu per a esdevenir un 15M francès. Té, no obstant, la valuosa virtut de suggerir uns nous modes de contestació a l'alçada de les grans esperances, sovint malmeses, del 'peuple de gauche'. "Potser sí que estem fent alguna cosa aquí. El poder tolera les nostres lluites locals, sectorials, disperses i reivindicatives. Mala sort per a ell, avui canviem les regles del joc! Les nostres lluites esdevindran globals, unides i afirmatives. Aques-

ta reforma, donant al capital un marge de maniobra sense precedents per a estendre la violència neoliberal a totes les categories de treballadors, ens ha permès de redescobrir el que aquests tenen en comú; la condició salarial. Donem gràcies a aquesta reforma per haver-nos tornat dues coses que feia massa temps que havíem oblidades: el sentit del comú i de l'afirmació. Donem gràcies a El Khomry, a Hollande, a Valls per haver-nos obert els ulls i mostrat que ja no hi ha res a negociar ni a reivindicar. Deixem que un cert sindicalisme submís continuï arrossegant-se com de costum. Nosaltres fem el nostre camí, el camí del desig polític que crea i que afirma", Frédéric Lordon, a la plaça de la République.

Noves mobilitzacions contra la reforma laboral el 17 i el 21 de Germinal.

* Article des de París de Xavier Espinet Mayench, llicenciat en Filosofia i docent a París des del 2003, publicat a Crític, periodisme d'investigació.

París manté la indignació a la plaça de la República i la contagia a altres ciutats

Redacció

El moviment indignat Nuit Debout, a França, sorgit a partir d'una iniciativa convocada pel col·lectiu Convergence de Luttes (Convergència de lluites) a París al final de la jornada de vaga general del passat 31 de març, continua endavant. Milers de persones segueixen diàriament a la plaça de la República de París mentre sorgeixen rèpliques a més de 50 ciutats franceses.

El 19 d'abril, més de cent manifestacions van tornar a treure a la ciutadania al carrer, entre elles, la de la capital francesa. Convocatòria: Sindicats. Punt de sortida: République. Ambdues forces, la sindical, més tradicional i la nova creada per la Nuit Debout es retroalimenten i ocupen juntes els carrers parisencs. La seva batalla comuna és contra la Llei El Khomri, la reforma laboral que porta el nom de la ministra de Treball francesa (Myriam el Khomri), però aquesta ha estat solament la gota que ha fet vessar el got de la indignació, els fronts oberts són molts més.

Ens trobem davant d'una convergència de lluites, d'un espai de reflexió col·lectiva sobre el futur. No sabem com acabarà però el moviment Nuit Debout és una reapropiació del llenguatge i de l'espai per part del poble que pot donar els seus fruits.

A tots els uneix un interès per la reapropiació de l'espai públic i per la cerca d'un sistema de go-

vern alternatiu. A continuació, un repàs breu a alguns dels col·lectius i lluites que convergeixen a la plaça de la République:

El moviment estudiantil

Els estudiants són els qui han portat la veu cantant en la mobilització contra la reforma laboral: d'un costat, els alumnes de secundària, i de l'altre, els universitaris. Aquests últims, que formen el grup més nodrit a la plaça de la République, portaven mesos protestant per l'augment de les taxes de la universitat i per les condicions de residència de l'alumnat estranger. A França, el preu de la matrícula dels establiments públics no sobrepassa els 400 euros anuals, però en els últims anys s'ha produït un augment considerable: ara ja hi ha diplomes que costen 3.000 o 4.000 euros.

Del centre a la perifèria

La Llei El Khomri ha estat el que ha fet reaccionar els joves, però hi ha moltes coses que no funcionen, com la repressió policial i la desocupació. El sentiment d'indignació s'ha contagiat per diversos barris de l'extraradi parisenc creant el moviment "perifèria en peu" (Banlieu Debout), i estenent la lluita als barris perifèrics.

El moviment pel Dret a l'Habitatge

Quan a la plaça de République no hi havia res, allí estava el col·lectiu DAL (Droit au Logement, dret a l'habitatge). Aquest veterà col·lectiu, equivalent francès de la PAH, porta vint anys lluitant contra els desnonaments, el vertiginós

augment del preu de l'habitatge i els problemes d'allotjament a França, que segons l'associació afecten a uns 3,8 milions de persones en tot el país. El 31 de març, la DAL va acampar a République al costat d'una desena de famílies per protestar contra la represa dels desallotjaments després de l'anomenada "treva hivernal" (la llei a França prohibeix les expulsions durant l'hivern), en estimar que en els propers mesos podria haver-hi fins a 30.000 nous desnonaments.

La gent del carrer

A République també s'estan apropant moltes persones que no pertanyen a cap moviment o col·lectiu, ciutadans sense sigles darrere que vénen a aportar el seu gra de sorra, gent, en molts casos, sense experiència militant, però que volen fer alguna cosa per canviar la realitat actual.

Jubilats en defensa d'unes pensions suficients

El perfil dels jubilats que fan malabares amb les seves pensions per ajudar a la seva família davant la falta de treball no és exclusiu d'Espanya. A França, cada vegada més són els aturats que depenen de la solidaritat dels seus familiars i molts temen que aquesta bretxa social s'accentui si finalment la Llei El Khomri és aprovada, destruint un Codi del Treball que va ser construït a força de lluites.

És l'escenari d'una França que enfronta la por de la precarietat, on els salaris són cada dia més baixos mentre que els preus dels lloguers

no paren d'augmentar, on la vida no és fàcil, i les jubilacions estan estancades, i amb elles han d'ajudar en moltes ocasions als seus fills.

La precarietat al sector de la cultura

França, país fèrtil en producció cultural, va ser pioner a implantar un estatus específic per als treballadors intermitents del sector de les arts. Aquest sistema es caracteritza per atorgar un salari mensual compensatori als membres d'aquest gremi que cotitzin les hores mínimes exigides. L'objectiu és fomentar que segueixin emprats en produccions artístiques i encara que no els proporcionin els ingressos necessaris, la protecció social de l'estat s'encarrega de completar perquè puguin obtenir almenys un salari mínim.

Fa anys que intenten treure'ls els avantatges adquirits, i fins ara han aconseguit resistir. Mantenir l'estatus de treballador intermitent és important perquè el sector cultural francès aporta molta riquesa al país, gràcies als espectacles i festivals arriben molts ingressos per a altres sectors, com el dels serveis.

La Llei del Treball afecta a tots els treballadors, però als precaris com els intermitents, més encara. Estan perdent drets, cada dia és més difícil ser artista o tenir un treball intermitent, i si s'acaba amb l'estatut d'intermitència, serà encara més complicat i es posarà en risc tot el sector cultural.

Social

Campanya d'objecció fiscal 2016 de la CGT

No donem de menjar al monstre amb els nostres diners

Secretaria de Comunicació Comitè
Confederal CGT

Implacables en la seva pressió fiscal, l'Estat no cessa de demanar-nos: IRPF, IVA, impostos indirectes, taxes... I en aquest temps de tremendes retallades en despesa social, de pèrdua de drets i de la majoria de les nostres conquestes, de desmantellament del públic, quan el mínim estat del benestar del que encara gaudíem trontolla, observem amb vergonya com, any rere any, es renoven enormes inversions en la més estèril de les despeses: la Despesa Militar.

L'Administració es queda, exercici darrere d'exercici, amb centenars d'euros de cada contribuent. Per a què? Per comprar armament (contra qui s'usarà?), per a absurdes intervencions militars en l'exterior (les noves maneres del colonialisme "humanitari"), per sostenir el complex de la inútil recerca militar. Enfront d'aquest despropòsit, la ciutadania té un arma: l'Objecció Fiscal.

Fer Objeció Fiscal

L'Objecció Fiscal que no és una altra cosa que nostra negativa a col·laborar amb l'Estat en les despeses de preparació de guerres i en el manteniment de l'estructura militar, desobeint activament al moment de realitzar la declaració de la renda (IRPF). Consisteix, tècnicament, a aprofitar la declaració de l'IRPF per desviar una part de la totalitat dels nostres impostos a un projecte que treballi en la defensa d'un progrés social solidari.

Com es fa?

La declaració de l'IRPF suposa una magnífica oportunitat de recuperar aquests diners i destinar-los a una finalitat justa. Qualsevol persona, tingui o no ingressos, tingui o no nòmina, estigui o no donada d'alta, pot fer la declaració d'Hisenda i reclamar aquests diners a l'Estat per desviar-los a un projecte alternatiu per la Pau. Pot sortir a pagar, a retornar o de quota zero... En tots els casos és possible objectar. Si la declaració és rebuda ja feta o es confecciona amb un programa informàtic, sempre és possible copiar manualment les dades a un imprès en paper -afegint l'objecció- i presentar-la en Hisenda o al banc.

Dues maneres concretes de fer-la

Quota fixa: tenint en compte que l'Estat ha destinat aquest últim any la quantitat de 890,87€/persona, per a despeses militars, s'estableix una quota orientativa per objectar de 84€. Tenint en compte que és orientativa i que la persona que objecta decidirà si la quantitat és major o menor.

Quota oberta: donat que l'administració disposa de punts mitjans per recaptar els nostres diners, resulta complicat determinar la quantitat exacta que ens cobren al llarg de tot un any. No obstant això, l'Objecció Fiscal és, abans de res, una acció pública i col·lectiva de denúncia al militarisme i una interpel·lació a la societat. És molt més important el fet d'objectar que la quantitat objectada i, per això, qualsevol quantitat (per petita que pugui ser) és vàlida.

En tots dos casos la mecànica és molt fàcil:

Fer la declaració de la renda fins a arribar a l'apartat de "Retencions i altres pagaments a compte". Ratllar un dels subapartats no utilitzat i escriure damunt: "Per Objeció Fiscal a la Despesa Militar". En la casella, afegir, la quantitat a objec-

tar (la quota fixa o qualsevol quota oberta decidida).

Acabar normalment la resta de la declaració, sense oblidar que el "Resultat de la declaració" ha de veure's disminuït -si és "a pagar"- en una quantitat igual a la quantitat objectada o que la quantitat a retornar -si és "a retornar"- ha de veure's augmentada també en aquesta quantitat.

Recorda

La declaració pot sortir a pagar, a retornar o de quota zero. Sempre és possible declarar-se persona objectora i reclamar els diners dels impostos destinat a la despesa militar i desviar-los a un projecte alternatiu per la PAU.

És possible utilitzar el programa P.A.D.R.I., la pàgina web d'Hisenda, els serveis d'una gestoria o la cita prèvia per fer els càlculs generals de la declaració, però sense lliurar-la. Després es traslladen els números manualment a un imprès, es calcula l'objecció i, ara sí, es lliura a Hisenda o es presenta al banc.

Per a les dues opcions

Acabada la declaració, s'ingressa la quantitat de l'objecció fiscal a la despesa militar en el projecte alternatiu triat. És necessari sol·licitar que en el concepte del rebut requerit al banc en realitzar l'ingrés alternatiu aparegui "Objecció Fiscal a la Despesa Militar".

No oblidar adjuntar a la declaració el justificant de l'ingrés. L'Objecció Fiscal a la Despesa Militar és una eina humil però eficaç, permet evitar que parteix de la nostra riquesa es destini a finalitats criminals i, alhora, denunciar el finançament del militarisme i poder dedicar una mica dels nostres diners a finalitats socialment útils i transformadors.

Les nostres destinacions Alternatives

Radio Pimienta

L'essencial és invisible als ulls...i ens sobren els sentits. Portem una dècada afinant les oïdes i les veus perquè les mans segueixin construint la utopia, aquesta que no només ens ajuda a caminar, sinó la que toquem amb la punta dels dits.

10 anys de no sentir-nos soles. De fer comunitat amb la ràdio com a excusa. De lluitar contra els gegants dels seus mitjans de manipulació, contra la repressió de les d'a baix.

10 anys de veus diferents, de veus callades, de veus baixetes, de veus roncs i arrencades, de la teva veu i la meva, dels nostres crits censurats i els nostres silencis ensordecedors.

10 anys demostrant que és possible i necessari, que sabem i tenim molt a dir, que no deleguem les nostres vides sinó que volem gestionar-les.

10 anys empoderant-nos des de baix i entre totes. Sense líders, ni caps ni autoritats. Desprofessionalitzant la comunicació i fent dels micros paraules en primera persona.

10 anys de ràdio Social i Comunitària picant i encarnada que encara segueix revolucionant les Ones. Gràcies per fer-la possible, Per mil anys més!!

CIF Asociación Sociocultural "Mojo Picón de Canarias": G38941456

Compte d'ingrés: ES1130760100752281431623

EnConTrasTe

Situat a Màlaga, el Punt d'Informació i Denúncia Social EnConTrasTe, neix 2006 sota la reflexió de buscar un espai que servís per teixir relacions al nostre barri Palma-Palmilla, el qual des de la seva construcció va ser condemnat a l'exclusió social per l'Ajuntament de Màlaga i l'estructura social capitalista patriarcal.

En tot aquest temps la nostra lògica ha estat sempre la de trencar juntament amb unes altres els marcs repressius de la criminalització de la pobresa, especialment exercida pels Serveis Socials. A través de la pressió social, hem aconseguit algunes millores per a les condicions de vida de les gents del barri com són l'eixamplament d'un pont o l'obertura d'un centre social.

En l'actualitat recolzem al menjador social autogestionat "Er Banco Gueno" que dona de menjar a més de 400 persones per dia, participem en la Huerta Dignidad de gestió comunitària, i hem llançat una campanya que es diu Vivir Dignamente en Màlaga denunciant entre altres coses la pobresa energètica de la ciutat.

CIF ZAMBRA: G-92037985

Compte d'ingrés: ES98 1550 0001 2100 0240 8722

Sobren raons. Cap excusa contra el feixisme

Mireia Redondo

El dissabte 23 d'abril, ens visiten al Baix Penedès una colla de feixistes. De fet, seria correcte dir que als que ja tenim aquí se'ls sumaran uns quants, molts, més. Massa, sempre ens són masses. Diuen que s'han batejat amb el nom de Respeto (*), a mi em sembla una broma de mal gust.

Vénen a presentar en públic el seu nou projecte i ho fan sense complexes ni vergonyes, cosa que ja d'entrada és digna d'anàlisi. Resulta preocupant que a la seva pròpia notícia de l'acte apuntin que ho fan a Calafell perquè la comarca i la província són còmodes feus del feixisme. Podríem estar hores donant-hi voltes, sobre el que s'ha fet i el que no s'ha fet. Ara, però, no és el moment encara de pensar únicament en perquè es produeix aquesta situació, més aviat és el moment d'encarar la immediatesa, o sigui, l'acte. Si això no s'afronta, si no hi ha una resposta a aquesta barbaritat, serà, com a mínim, un error polític poc justificable. De fet seria una mena de suïcidi.

Fa més de dues dècades de l'assassinat d'en Guillem Agulló a mans d'elements feixistes. La mateixa púrria que li va llevar la vida i va ser absoluta o bé condemnada a mínims, ja que no es va reconèixer com a crim d'odi, és la que vol venir el dia 23. I aquests assetjaren la família d'en Guillem. I se'n reien de la seva mort. Aquests són els que venen. Aquests són amb els que el sempre elegant província August Armengol ha fet confluència. I això no només ho hem d'explicar, n'hem de poder fer justícia social, que on ells encara criden 'Dónde están los amigos de Guillem?' nosaltres retronem 'Guillem Agulló ni oblit ni perdó!'. I aquesta és la meua primera raó per a respondre'ls, en Guillem i tots els que han mort a mans del feixisme. Som nosaltres les que hem de portar-los a la memòria i a la dignitat que aquests energúmens els volen prendre, així doncs, no els permetem fer-ho nosaltres que encara hi som.

Fa poc vaig sentir de boca d'una mare: si no fem guerra als carrers no ens sentim cuidats, no fer res és sempre un error, així doncs encara que ja no hi siguin, cuidem-los.

La meua segona raó, com sempre escombros a casa meua, és que aquests grups en ser feixistes són inevitablement masclistes. El seu model de dona ideal és aquella que està lligada als designis i voluntats de la pàtria i dels que la ostenten que no són ningú més que els homes. La filosofia nau-seabunda envolta aquests models femenins basats en l'exaltació de la domesticitat de la pacient i invisible esposa i de la defensa de la pàtria, ja sigui cuidant soldats, parint-los o fent d'amazona amb limitacions imposades. Fins i tot, veuen bellesa en que les dones defensin el bel·licisme, que animi els homes a lluitar i a matar, un bel·licisme que per essència és doblement cruel amb les dones. Anem més lluny: són contraris a models no tradicionals de parelles, per tant, a part de tot, són homòfobs i transfobs. Com a feminista, com a dona, no puc estar més que horroritzada davant la presència d'un sol d'aquests feixistes. Si ja vénen més i pretenen implantar-se sé que la nostra seguretat, integritat i lluita estan en perill i toca defensar-les. Això forma part també de l'autodefensa feminista, l'atac i la resposta a grups polítics que ens agredeixin i amenacin.

La meua tercera raó és mostrar-los que intentar dividir la classe treballadora entre autòctons i els 'de fora' no és una bona idea a deixar escampar, no és un argument amb el que jugar, és ras i curt una barbaritat que condueix a dues situacions complementàries: el triomf de les classes que pretenen dominar l'estat de les coses i la batalla inhumana entre treballadores i entre pobles. En tenim precedents històrics, no estic descobrint la sopa d'all, i per això em resulta tant seriosa la necessitat de respondre. Cada cop que deixem passar que algú digui que el nostre veí ens treu la feina perquè es diu Saïd mirem cap a una altra banda i trepitgem de mala manera conceptes tant estimats com solidaritat, suport mutu o consciència de classe. Imagineu si per 'a' o per 'b' deixem passar que vinguin uns centenars a vociferar estupideses populistes com aquestes: les agressions, per omissió, també són agressions, donem-hi respostes. Que cap veïna, que cap treballadora se senti sola ni amenaçada, que sapiguem portar a la pràctica això de que els llaços humans són molt més potents que els cants de sirena de la barbàrie. Que res passi per sobre de la necessitat constructiva de no deixar a l'estacada de la pitjor humiliació cap de les nostres companyes explotades i precàries.

La meua quarta raó és menys concreta, simplement és la voluntat d'encarar qualsevol forma d'autoritat i poder, i el feixisme, encara que el vulguin amagar sota eufemismes com 'identitaris' per a no donar la cara massa directament, és tirànic. És una raó de pes per a fer-los saber que no són benvinguts.

Sabem què és el feixisme, sabem què és el racisme. Ara també sabem que el senyor August Armengol, que es ratifica com la joia de la corona de la província, té tractes i projectes polítics amb grupuscles, i personatges, relacionats amb crims molt seriosos, discursos obertament ultres i cares fosques que per sort són fàcils de trobar quan busques una mica per les xarxes. Heus aquí una altra raó: explicar a la gent i explicar al Doctor que sabem quines males companyies freqüenta.

I potser no acabaria de dir raons fins que acabessin aquestes formes de falta de respecte. Per totes aquestes poques raons que he apuntat, no hi ha excuses per a dir ben alt, el dia 23, que ells no poden fer servir la paraula Respeto, que ells no tenen la carretera ampla en aquests contrades, que el que fem nosaltres sí que és motiu d'orgull i que ni el dia 23 ni cap altre no se l'apropiarà un grup feixista, ni aquí ni enlloc. No estar el dia 23 a Calafell, ja li diguis diada, ja li diguis equinocci, ja sigui el dia que mires llibres i proves de subvertir, és igual, som-hi, perquè no anar-hi seria sobretot fallar-nos a nosaltres mateixes i aquesta vegada potser no ens ho podem permetre. Si els deixem un respir ens ofegaran a nosaltres.

* Mireia Redondo Prat, precària visiblement feminista i afiliada a la CGT del Baix Penedès. Article publicat a Xarxa Penedès

(*) Respeto és una formació política d'àmbit estatal que sorgeix de la confluència dels partits d'extrema dreta Plataforma per Catalunya, España 2000 i Partido por la Libertad. Es presenten públicament el 23 d'abril en un acte a Calafell.

Fora feixistes del Baix Penedès!

El dissabte 23 d'abril a Calafell hi seran els feixistes. Volen presentar un nou partit anomenat 'Respeto' que no és res més que la confluència de tres grups feixistes que ja són malauradament massa coneguts: Plataforma per Catalunya, Partido por la Libertad i España 2000.

El seu discurs i la seva pràctica són racistes, feixistes, masclistes, homòfobes, transfòbiques i populistes. Sabem que divideixen la classe treballadora amb la casposa argumentació que hi ha 'gent de fora' que ens perjudica, però nosaltres els responem que totes som la mateixa classe obrera. Sabem que parlen de models de dones sotmeses a la voluntat de la pàtria i dels patriarques, però nosaltres els diem que ja estem fartes de masclismes. Sabem que violenten homosexuals i trans, però nosaltres els diem que els bàrbars són ells. Sabem que utilitzen les dificultats econòmiques i la corrupció per a implantar el seu autoritarisme. Però no els ho deixarem fer.

En la seva dinàmica demagògica han assenyalat companyes de la CGT del Baix Penedès, i altres col·lectius, que estan fent tasques antifeixistes. Les estan exposant i insultant fent servir també insinuacions masclistes. Així doncs, igual que no els deixarem vies lliures a les seves tiranies, tampoc els deixarem oblidar que per nosaltres el suport mutu i la resposta són pràctiques i actituds necessàries, quotidianes, i que per això mateix els deixarem ben clar, que si toquen a una ens toquen a totes. Perquè aquest nou món pel qual treballem ens és motiu d'orgull, un món lliure de feixismes i de racismes, de masclismes i homofòbies, no ens feu por, i no estem soles.

* Comunicat CGT Baix Penedès davant la presentació el 23 d'abril d'un nou partit d'extrema dreta anomenat Respeto.

És el masculinisme una aposta per la igualtat?

Marta Padrós Castells
Secretaria de Gènere de
CGT Catalunya

I la resposta és senzilla. Clarament no, clarament és una nova forma de masclisme encobert, potser encara més perillós perquè va d'esquenes, apropiant-se de part del discurs feminista per victimitzar els homes, els que tenen més privilegis en aquest sistema patriarcal, tornant de nou a criticar a les persones que ens defensem feministes i que plantejem la necessitat de canviar l'estructura per poder trencar amb les opressions que patim.

El patriarcat afecta a dones i homes. Reconèixer això és clau des d'una perspectiva feminista que vulgui ser transformadora. Ni dones, ni homes, ni trans construïm les nostres identitats en el buit. Això ens porta a reconèixer que totes les persones ens veiem afectades pel patriarcat, però de manera diferent. Per reconèixer aquesta diferent afectació hem de començar reconeixent les opressions de gènere, classe i ètnia.

Des de petites, totes les persones ens socialitzem i aprenem a viure dins de les normes d'una societat que promou uns valors de dona i home, que marquen quin és el rol que hem de desenvolupar a la societat. Aquests valors estan orientats a reproduir la divisió sexual del treball (tant el visible com l'invisibilitat) i mantenir així l'estructura patriarcal i capitalista.

El fet d'haver estat socialitzades en una estructura patriarcal és una explicació, però no una justificació de les actituds masclistes. A més, aquesta explicació, a mesura que els moviments feministes porten dècades senyalant les opressions viscudes, no des de la victimització, sinó des de la construcció de noves formes d'organització, és el moment que els homes també facin un treball en ells mateixos i que

totes ens encarreguem de transformar les organitzacions on militem, perquè aquestes siguin feministes i no només de paraula.

D'aquesta manera, podem parlar de construir masculinitats feministes, on es rebutgi el rol tradicionalment imposat als homes, però hem de ser molt crítiques amb les propostes com les masculinistes que pretenen victimitzar l'home i no reconèixer els seus privilegis, que desitjats o no, estan presents a la nostra societat.

Per començar cal que totes i tots rebutgem la discriminacions laborals, però també les lleis masclistes que ens imposen a totes i a tots com viure. Aquestes lleis masclistes, orientades a reproduir la divisió sexual del treball i a mantenir la família com a unitat sobre la que reproduir els rols de gènere, promouen que les dones tinguin unes obligacions i els homes unes altres, provocant que haguem d'assumir rols que no hem desitjat. Per exemple, des del masculinisme es critica la imposició del servei militar obligatori o menys concessions de custòdies als homes. Doncs bé, ambdós exemples són una mostra de com el patriarcat imposa rols diferents a dones i homes, vulguem o no

assumir-los: els homes han de lluitar i les dones hem de criar. I la lluita contra aquestes imposicions de rol han de fer-se des del feminisme. Els col·lectius antimilitaristes i feministes hem lluitat contra el servei militar obligatori. També hem lluitat per la corresponsabilitat en la criança, i ha portat que ara la majoria de custòdies, excepte situacions justificades, siguin compartides.

Les propostes que des del masculinisme es fan són una rere l'altre insultants. Què vol dir una llei neutra de violència domèstica? I una definició neutra de la violació? Es tracta de banalitzacions dels feminicidis, que cada any prenen les vides de moltes dones. Ja n'hi ha prou d'encobrir a maltractadors i a un sistema que culpabilitza a les dones de violacions i de més agressions que patim pel simple fet de ser dones. Què vol dir renunciar al dret a la paternitat? Hem de poder interrompre els nostres embarassos quan vulguem, és el nostre cos, i queda molta lluita pendent per descriminalitzar l'avortament, totes i tots hem de lluitar contra aquestes lleis, i massa sovint, som només les dones les que ens hi afrontem, sobretot quan volem canviar-les per una avortament

lliure i sense terminis. Aquests són només alguns dels exemples, però és evident que amb postures victimitzadores mai aconseguirem una societat feminista. Sona igual d'estúpid que quan la burgesia ens explica les opressions que pateixen: hem de pagar molts impostos, les vagues ens fan perdre beneficis i ens embruten la imatge, ... Tot això no són opressions sinó privilegis que el sistema ha dotat a la burgesia o als homes.

I amb tot això... els homes poden ser feministes? I la resposta torna a ser que sí, però vol dir treballar per alliberar-se dels privilegis propis i per trencar amb un sistema que els beneficia, treballant noves masculinitats feministes, amb nous rols, noves maneres de relacionar-se i noves expectatives.

Per ser feminista una persona ha d'alliberar-se dels seus privilegis de gènere i de classe. Serà quan ho haguem aconseguit que finalment podrem guanyar, podrem viure en un món on totes les persones estiguem alliberades, on deixem de rebre opressions, però també deixem de ser opressores: la revolució serà feminista o no serà!

En solidaritat amb les companyes, en rebuig als escorcolls i detencions d'anarquistes

Heura Negra, Assemblea
Llibertària de Vallcarca

En l'actual context d'enduriment de la legislació a tots els nivells i augment de la repressió policial contra els moviments socials; en el marc del procés de blindatge de l'Estat en contra de qualsevol intent de qüestionar-lo i en mig de la campanya mediàtica, policial i política per atarrir a la població amb les amenaces de terrorisme(*), el dimecres 13 d'Abril, des de les cinc de la matinalada, els cossos repressius de l'Estat van protagonitzar a Barcelona el darrer cop contra la dissidència anarquista, la quarta jornada d'escorcolls i detencions que pateixen les anarquistes dels barris de la zona en un any i mig.

Els Mossos d'Esquadra, per ordre del Jutjat Central d'Instrucció núm. 3 de l'Audiència Nacional espanyola, van escorcollar el Centre Social Okupat Blokes Fantasma, al barri de la Salut, un domicili al carrer Ros de Olano de la Vila de Gràcia i un habitatge al carrer dels Agudells, al Carmel, d'on es van endur detinguda a una persona, que va ser traslladada a la comissaria de les Corts. Ràpidament ens vam mobilitzar per a donar-li suport en espera de conèixer les acusacions que se li imputaven a la companya, abans de ser traslladada a Madrid, per ser posteriorment extraditada a Alemanya, en compliment d'una comissió rogatòria tramitada des d'un jutjat d'aquest estat. El vespre del mateix dia, unes 500 persones ens manifestàvem pels

carrers de Gràcia en protesta per l'operació policial.

Vingui d'on vingui l'ordre, sigui quina sigui l'excusa, no ens enganyen pas respecte a les seves intencions. El que volen és normalitzar el totalitarisme, volen que ens acostumem a què ens puguin esbotzar la porta de casa amb qualsevol excusa, volen que no ens sobti veure la ciutat militaritzada, amb carrers tallats i encaputxats amb fusells d'assalt a les mans. Volen que tinguem por i que callem el que sabem i el que pensem. No ho podem permetre. Ja ens ho han arrabassat tot. Només ens queda perdre la por i prendre els carrers, que no se'ns oblidí: sempre han estat nostres!

Els terroristes més perillosos que hem vist mai són l'Estat i els seus mercenaris.

Ni domesticades, ni emmordassades. Solidaritat rebel!

"Quin delictes és robar un banc comparat amb el fet de fundar-ne un?"
B. Brecht

(* Volem recordar que, simultàniament, a tot l'Estat s'estava produint la quarta fase de l'Operació Araña (en les fases anteriors, el 2015 i 2016, es van detenir fins a 56 persones), on s'han detingut com a mínim 7 persones per expressar les seves opinions a les xarxes socials. Un altre exemple de la brutal retallada de llibertats que estem vivint actualment.

Feminisme: la lluita contra les opressions des del suport mutu

Secretaria de Gènere de CGT Catalunya

"Sent l'anarquisme una filosofia política oposada a tota relació de poder, és intrínsecament feminista"

Susan Brown

El sindicalisme, especialment l'anarcosindicalisme, ha de ser un espai feminista on reivindicar un món nou, i aquest món nou ha de ser lliure de totes les opressions. D'aquesta manera s'ha de reivindicar feminista i visibilitzar les opressions que patim les dones pel simple fet de ser dones. Sindicalisme, feminisme i suport mutu haurien d'estar en el dia a dia de les nostres pràctiques, no només dels nostres discursos, ja que sovint ens trobem amb pràctiques molt feministes, sense reivindicar-s'hi, i pràctiques altament masculistes, malgrat autodenominar-se feministes.

Patim opressions de gènere, de classe i d'ètnia. Des de CGT lluitem per un feminisme de classe, antiracista i internacionalista, i això vol dir posar un èmfasis especial en reconèixer

les desigualtats de gènere presents en el sistema patriarcal, que de la mà del capitalisme perpetua situacions d'opressió, pel manteniment d'ambdós sistemes. Això té conseqüències cap a les dones, homes i trans. Així, el primer que hem de reconèixer totes i tots són els nostres privilegis i treballar-los, evitant postures victimistes davant la por de perdre'ls com les teories masculinistes o les aproximacions etnocentristes al feminisme. No reconèixer els privilegis que impliquen opressions d'altres persones, és masculista, racista i classista.

Això ens obliga a fer un sindicalisme feminista, on el suport mutu i la lluita contra tota opressió estigui a l'ordre del dia. Hem de lluitar contra el sistema capitalista, on l'esclatxa salarial, les discriminacions per motiu de gènere o el treball no reconegut segueixen estant presents i hem de seguir combatent-les i denunciant-les; però també criticant les actituds masculistes i racistes, que en ocasions ens trobem entre les nostres companyes i companys de lluita.

També, quan combatem contra l'Estat hem de lluitar contra el patriarcat. Un Estat que contínuament ens imposa lleis que promouen o mantenen les opressions infantilitzant-nos, invisibilitzant-nos, negant-nos i exterminant-nos.

No podem oblidar tampoc els masculismes quotidians (també mal anomenats micromasclismes) que són claus pel manteniment del patriarcat. Són actituds presents en moltes de les nostres pràctiques habituals,

que en ocasions ens passen desapercebudes, i que són expressions masculinistes que promouen la diferència i busquen justificar-la.

CGT som un sindicat anarcosindicalista i feminista. Malgrat ens queda molt camí pendent i cal fer autocrítica en molts moments, volem un món nou, un món lliure del patriarcat que ens oprimeix, del capitalisme que ens oprimeix, d'Estats que ens oprimeixen i només nosaltres podrem guanyar-ho.

Ha arribat el moment de cridar-ho fort! Contra totes les opressions: feminisme i suport mutu!

CGT Sabadell davant l'atac feixista al CSA L'Obrera

Secretariat Permanent de la Federació Local de la CGT de Sabadell

El passat dimecres 6 d'abril el Centre Social Alliberat l'Obrera va patir un atac per part d'un grup feixista.

Aquest Centre Social, de marcat caràcter revolucionari, ha estat durant els últims dies el punt de mira d'aquests grupuscles feixistes, patint pintades i amenaces com la de dimecres. Des de la CGT volem mostrar el nostre rebuig a aquestes accions i mostrar el nostre suport incondicional al jovent organitzat i combatiu de Sabadell davant els atacs feixistes. Per això, volem manifestar:

1. La CGT som una organització anarcosindicalista i llibertària, i per tant, antirracista. El moviment obrer català sempre ha estat divers,

format per persones autòctones i immigrants, el que considerem una qualitat en el treball constant cap a l'empowerment social. No importa l'origen de la gent que hi participa, la força del moviment obrer català està en la solidaritat i el suport mutu de la classe treballadora, vingui d'on vingui, contra la burgesia i el seu sistema capitalista.

2. La CGT som una organització anarcosindicalista i llibertària, i per tant, antifeixista. El feixisme no és més que una eina que la burgesia utilitza quan veu que perd el control del carrer per a aturar el moviment obrer, en tota la seva diversitat de lluites, en el seu camí cap a l'emancipació de la classe treballadora i la revolució social. La divisió social en termes nacionals és una inventiva de la burgesia per a dividir-nos, per nosaltres, l'única unitat vàlida, és la unitat de la classe treballadora.

3. Volem mostrar el nostre suport a tot el jovent organitzat i combatiu de Sabadell, que amb la seva praxi està generant espais de desobediència i llibertat, d'autoconsciència i transformació social com és el CSA l'Obrera. Ens calen més ateneus, més centres socials, més sindicats, per fer front a l'ofensiva capitalista i a la seva extensió que és el feixisme.

4. Volem agrair molt sincerament la resposta antifeixista de tot el moviment organitzat de Sabadell, especialment als companys i companyes de la PAHC i del Moviment Popular de Sabadell, que en qüestió de minuts van aconseguir aplegar més de dues centes persones per a fer front a l'atac feixista de dimecres.

5. Finalment, convoquem a tot el poble treballador de Sabadell a participar del CSA l'Obrera i a les assemblees obertes convocades per encarar aquest tema. Només organitzant-

nos, només amb suport mutu, només amb la mobilització i l'acció directa podem vèncer el feixisme.

Per la unitat de la classe treballadora contra el feixisme. Nativa o estrangera la mateixa classe obrera. Contra el feixisme ni un pas enrere!

Dinamita de cervell

Les MIL cares d'Oriol Solé Sugranyes

Un llibre, un documentari i un homenatge recorden que fa 40 anys que fou assassinat aquest militant llibertari

Redacció

El 6 d'abril de 1976 la guàrdia civil espanyola assassinava a trets el barceloní Oriol Solé Sugranyes (1948-1976). Era un activista llibertari, membre del Moviment Ibèric d'Alliberament (MIL), com Salvador Puig Antich. Aquesta organització, activa durant els anys setanta, no lluitava solament contra el franquisme. L'arrel anticapitalista i revolucionària anava més enllà de l'antifranquisme. De fet, Oriol Solé fou detingut l'any 1973 després d'atracar una sucursal de La Caixa, i va ser empresonat a la presó de Segòvia. Junta-ment amb més presos, va escapar-se'n en una fugida en massa, de 29 persones, la majoria d'ETA. És la famosa Fugida de Segòvia, convertida en film per Imanol Uribe. Tanmateix, la guàrdia civil va enxampar-lo i abatré'l quan era a punt de travessar la frontera amb l'estat francès.

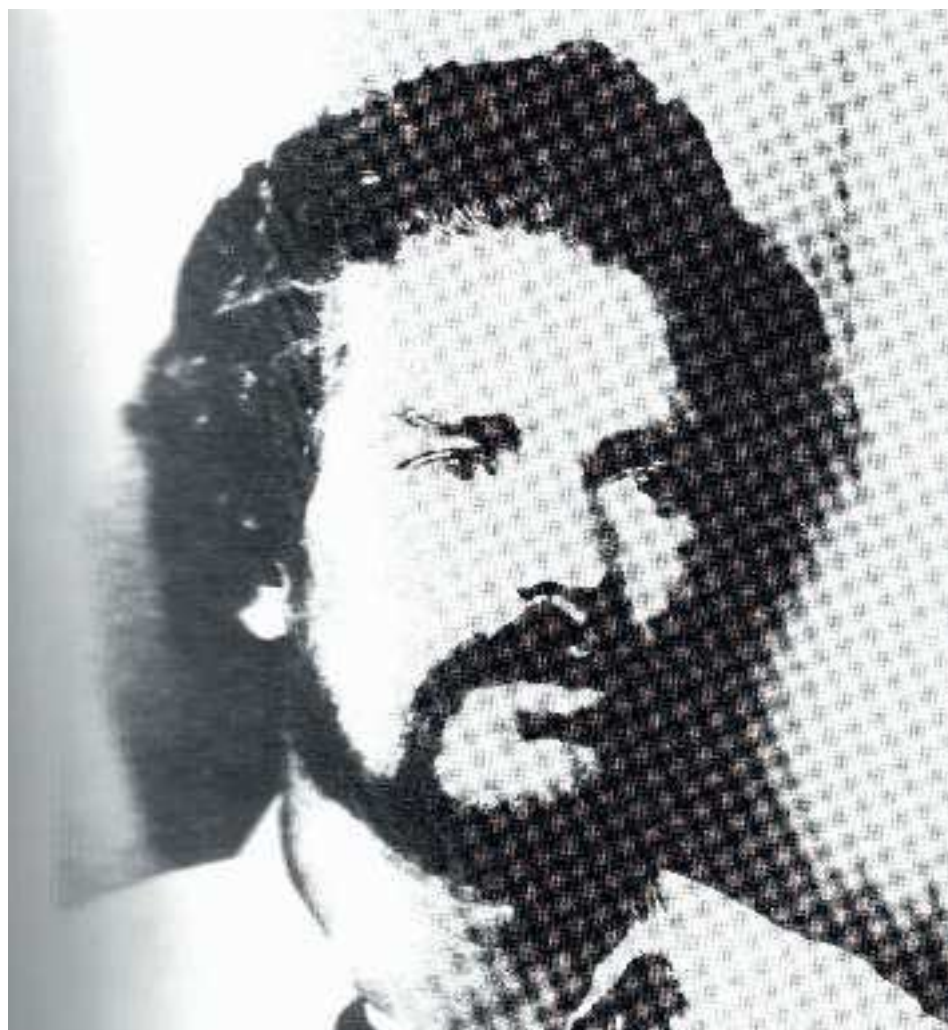
Exactament quaranta anys després que Oriol Solé va caure abatut a trets per la guàrdia civil, sortia a la venda el llibre 'Oriol Solé Sugranyes. 40 anys després', que es presentava el 6 d'abril al teatre de l'ACIDH de Barcelona, en un acte organitzat per la Comissió pel 40 aniversari del seu assassinat, al que van assistir molts dels seus companys i familiars, inclosa la seva mare, Conxita Sugranyes, que té més de noranta anys, i s'hi va projectar un documentari amb testimonis i imatges inèdites que recuperen moments de la vida més personal de l'activista.

El documental ha estat coordinat per Felip Solé Sabaté, cosí d'Oriol Solé, i Gemma Serahima, neboda d'Oriol i autora del documental The Segovia Big Band, on els mateixos protagonistes d'ETA Político-Militar que van participar en la famosa fuga narren la història de l'episodi.

A l'acte d'homenatge hi va haver parlaments i un recital de poesia en honor seu, amb peces de David Castillo, Ferran Garcia, José Agustín Goytisolo, Koldo Izaguirre i Lluís Maria Xirinachs, entre altres. a càrrec dels poetes Biolentos, David Castillo, Enric Casasses, Ferran Aisa, Núria Martínez Vernis, Gerard Jacas i Marcel·lí Reyes i els músics Jaume Arnella, Pau Riba, Enric Hernaez, Yvette Nadal, David Caño i Sílvia Tomàs.

El llibre 'Oriol Solé Sugranyes. 40 anys després' recupera la figura d'Oriol Solé Sugranyes

El llibre 'Oriol Solé Sugranyes. 40 anys després' mostra les mil cares d'Oriol Solé Sugranyes, un document col·lectiu en què 27 testimonis d'amics i companys de diferents moments de la vida i la lluita d'Oriol Solé Sugranyes (des que era cap d'escoltes fins a l'activitat al MIL)

aporten una nova visió personal i política d'aquest revolucionari.

Editat per Descontrol, i coordinat per Ricard de Vargas Golarons, repassa múltiples facetes d'Oriol Solé Sugranyes. Des de la infantesa a l'evolució ideològica que va viure fins arribar al moviment llibertari, passant per les cartes que escrigué de la presó estant. El llibre consta d'una cronologia vital del protagonista, una

altra sobre la seva època, quinze poemes dedicats a la seva persona i textos inèdits escrits pel mateix Solé Sugranyes, com ara els versos escrits des de la Model amb el pseudònim Arditi dei Poppoli, a més de nombroses fotografies fins ara inèdites aportades per la família i les amistats.

El llibre aplega els testimonis de 26 persones que el van conèixer o estudiar. Hi trobem, per

exemple, el capítol de 35 pàgines 'Oriol Solé i el MIL', de Sergi Rosés Cordovilla, segurament l'expert més rigorós sobre l'organització revolucionària i llibertària MIL. Però la majoria de testimoniatges són peces curtes, de tres pàgines o quatre, que ofereixen una visió calidoscòpica d'Oriol Solé.

Hi trobem l'emotiu homenatge que li van fer l'any 2008 al lloc on el van matar, amb una narració del periodista Xavier Montanyà. També hi parlen amics d'infantesa (Oriol Solà o Dolors Ribot) i d'adolescència, com Laura Fusté. El prevere Pedro José Ynaranja i Nemesi Solà recorden els anys d'escolta d'Oriol Solé i expliquen com el veien des d'una perspectiva cristiana. Joan Calsapeu Layret recorda l'exili de Solé a França, on van coincidir amb el revolucionari Jean Marc Rouillan, que no va poder assistir a l'acte perquè un jutge francès no li va donar permís. Però Rouillan sí que parla en un dels capítols del llibre, com també el seu germà, Jordi Solé Sugranyes, l'impressor del MIL.

El MIL és segurament el grup antiautoritari a qui se li han dedicat més treballs, llibres, articles, documentals, pel·lícules i difusió mediàtica. Jordi Solé parla de la influència sobre el MIL dels maquis, Che Guevara, els Tupamaros, els situacionistes del 68 i els obrers anticapitalistes de Barcelona.

Hi ha més aportacions com per exemple, les de membres d'ETA, com Jesús de la Arena, que expliquen el seu viratge cap a l'anarquisme gràcies a persones com Santi Soler Amigó o Oriol Solé mateix. També hi escriuen militants del FAC i es recupera l'homilia que Lluís Maria Xirinachs va llegir a la parròquia de la Concepció de Barcelona tres dies després de la seva mort. Documents del MIL i les cartes que Oriol Solé va escriure des de la presó completen un llibre de 284 planes.

Han passat 40 anys, Oriol. I tot canvia..., però tant

40è aniversari de l'assassinat d'Oriol Solé Sugranyes

Ermengol Gassiot

40 anys són molts anys. Per alguns de nosaltres quasi tota una vida, el temps que ens separa entre l'ara i el portar bolquers. Per uns altres, els anys necessaris per a tornar-nos blancs tots els cabells. O, com també és el cas, per passar de no existir, a néixer i a convertir-nos en persones adultes. Tot plegat, entre una i mitja vida. I en aquests 40 anys han passat moltes coses, potser tantes com les que continuen igual. Segurament l'Oriol també ho veuria així.

Amb noms diferents trobaria molts paral·lelismes entre l'actual procés d'entrada d'alguns companys de viatge a les institucions de l'Estat i el que ell començava a intuir. I l'observaria amb la mateixa desconfiança que ho feia als anys 1970s, posicionant-se clarament entre una esquerra que defensava polítiques "de grans majories" (o "guanyadores", com es diu avui) i les opcions militants de combatre, radicalment, l'Estat i el Capital. Sense haver-lo conegut mai a l'Oriol, i amb el risc d'equivocar-me, jo intueixo que en aquest aspecte hauria sigut força intolerant. I ho dic reclamant un sentit positiu, com a mínim aquí, al terme intolerant. Potser s'hauria mogut per un esquema força simple, però alhora ple de contingut, que actualitzat en el llenguatge d'avui, vindria a dir quelcom com ara "El capitalisme, mogut per l'ànsia del benefici, explota persones i destrossa vides. Per tant, la lluita per la vida, per la llibertat i per la fi de tota explotació implica fer del conflicte entre opressors i oprimits el centre de la nostra acció política. I aquesta acció política, nostra, la fem amb els mitjans que nosaltres mateixos considerem en cada moment. Siguin els que siguin."

Anant a l'àmbit sindical / laboral, que és del que me n'heu demanat que parli, segurament l'Oriol també veuria que hi ha coses que no han canviat una gaire. Mirant els dos grans "sindicats" (i vull remarcar que els escric entre cometes) pensaria que el seu paper ja s'intuïa fa 40 anys. I, de fet, ja va quedar certificat amb els Pactes de la Moncloa molt poc després i amb la seva progressiva participació en la legalitat de l'estat que empenia el maquillatge del franquisme sota una règim parlamentari. També és cert, s'ha de dir, que difícilment hauria pogut imaginar els nivells de docilitat d'aquests dos grans "sindicats". Una docilitat que ells mateixos imputen a la manca de mobilització de la societat en general i en el món del treball en particular. A la cultura de la competitivitat i de l'individualisme. A la desconfiança de la força de les lluites col·lectives. Docilitat, la d'una part de la classe treballadora, que possiblement és certa, especialment si la comparem amb aquells anys. Però és una docilitat que en gran mesura l'han promogut aquests sindicats i els partits que van participar del pacte constitucional imposant a fàbriques i barris la cultura de la delegació per damunt de la de l'acció directa i la participació.

Ara bé, sí que estic ben segur que l'Oriol hauria al·lucinat en veure com els sindicats de la concertació i els seus "dirigents" han passat a formar part de l'entramat de grans empreses i corporacions capitalistes. Sindicalistes, delegats de CCOO i UGT, participant en consells d'administració de grans bancs o de multinacionals de l'energia. I cobrant quantitats de desenes de milers d'euros per assistir a les seves reunions. Reunions on es podien decidir coses com l'estafa de les preferents, pensions d'or per a directius d'entitats financeres rescatades amb diner públic, o directius sobre desnonaments. Sindicats, com CCOO i UGT, s'han convertit en gestors i rebent una part dels beneficis de fons de pensions privats on prèviament han imposat que milers i milers de treballadors/es haguessin de disposar-hi una part del nostre salari que se'ns descompta directament de la nòmina. La llista de la infàmia seria llarga i dubto que l'Oriol, malgrat ja

desconfiar d'aquesta forma de sindicalisme, hagués estat capaç d'imaginar-s'ho.

L'Oriol tampoc hauria imaginat un món del treball tant trinxat, a nivell de condicions i de drets, com el d'ara. La traïció de la socialdemocràcia no l'hauria sorprès en absolut. De fet, ja la preveia i contra ella també lluitava. Però difícilment hauria pogut imaginar-se que la precarietat laboral, legalitzada llei rere llei, seria el dia a dia de cada vegada més treballadors/es. Amb contractes de, fins i tot, un dia renovant-se setmana a setmana en feines que tenen una demanda previsible i planificada amb mesos d'anticipació. O tota la munió de falsos autònoms, sovint promoguts per les administracions públiques. Hauria observat amb indignació com es va legalitzar el prestamisme laboral i hauria sigut part del combat contra les ETT's dels 1990's. I possiblement aquests dies hauria enfrontat la Guardia Urbana de Barcelona al costat de maners i la resta de

treballadors sense drets, com són els migrants que viuen als nostres barris i pobles i són una part important de nosaltres. Intueixo que estaria al costat dels precaris i les precàries i hauria defensat, de manera categòrica, que són també treballadores. Tot i que potser hauria dit que pateixen una doble explotació: La primera com a treballadors/es als quals se'ls priva del treball que el capitalisme es queda com a benefici. La segona quan, en no tenir contracte, o disfressar el contracte en una beca, o tenir contractes de molt poca durada, de fet se'ls nega la seva identitat com a treballadors.

Crec que això darrer l'Oriol ho hauria tingut molt clar. I aquest fet l'hauria posat una mica en alerta també respecte algunes formes del sindicalisme alternatiu. Hauria estat expectant de si aquests sindicats de combat sabrem adaptar les nostres estructures, les nostres formes d'organització, a la nova realitat del món del treball. Assumint que sí que hem sabut escapar de l'abraçada de l'ós del món institucional, l'Oriol ens reclamaria que siguem capaços de territorialitzar la nostra lluita i els nostres espais de trobada. Amb major presència als barris i als pobles però també organitzant-nos per centres de treball encara que en aquests hi operin 10, 20 o 30 empreses diferents. I, sobretot, veuria com una novetat interessant això que ara anomenem "sindicalisme de barri": el conformar grups autònoms de lluita, l'autogestió i l'acció directa, el tocar directament la precarietat, el replantejar una acció de confrontació al món del treball sense tenir com a referent ni delegats ni comitès d'empresa i posant la solidaritat i el suport mutu al centre: El veure la lluita laboral-sindical com una part més de la política dels treballadors i treballadores; la que forma part dels moviments socials combatius. La que enfronta, sota les seves diverses formes, el monopoli del Capital i l'Estat sobre la vida mateixa.

Tot plegat, en certa mesura és una actualització del que l'Oriol, el MIL-GAC i un seguit de corrents revolucionaris ja defensaven fa 40 anys: *"Por lo tanto, el estrecho campo de la pelea sindical se ensancha en el campo amplio de la lucha de clases. Pero ahora los trabajadores mismos deben cambiar. Tienen que llegar a una visión más amplia del mundo. Desde su gremio, desde su trabajo dentro de las paredes de fábrica, su mente debe abrirse para abarcar la sociedad como un todo. Su espíritu debe elevarse sobre las cosas insignificantes a su alrededor. Tienen que enfrentar al Estado; entran en la esfera de la política. Los problemas de la revolución deben ser enfrentados."*

A. Pannekoek. *El sindicalismo*. Publicat per Ediciones Mayo1937, Burdeos 1976 (reedició de 1973)

* Article d'Ermengol Gassiot, Secretari general de CGT Catalunya, llegit a l'acte d'homenatge i record a l'Oriol Solé Sugranyes realitzat el 6 d'abril de 2016 a Barcelona en el 40è aniversari del seu assassinat

Cap a la construcció del Poder Popular. Reptes i riscos del cicle electoral.

Joaquim Gimeno

“... el nostre projecte de poder popular, no pretén crear organitzacions civils que serveixin com a bases de suport al govern, si no l'organització directa del poble que li serveix per a socialitzar aquest poder...”

Des de fa un temps enrere, hem pogut observar com han sorgit noves propostes polítiques de caire institucional, que partint de les lluites socials desenvolupades arrel de la crisi, han agafat una força que com a mínim ha regirat l'ordre bipartidista regnant des de principis dels anys vuitanta.

Així, hem pogut veure com sectors dels moviments socials deixaven la seva antiga militància per noves formes d'activitat política; en altres ocasions han sigut partits ja existents anteriorment, que han aconseguit validar les seves propostes gràcies a l'augment de les contradiccions i la conseqüent conscienciació del poble; també ens hem trobat organitzacions amb programes caducs, canviant de colors i cadires per poder ser participants de la “New Age” política, o fins i tot, i alhora el que sembla més preocupant, hem vist com la dreta s'hi ha sumat tot copiant les formes i erigit-se com un nou sector ciutadà indignat per les lògiques corruptes i partidistes del règim.

Assumint l'ampli ventall de propostes existents, hi ha quelcom que sembla repetir-se: tots participen d'una disputa per representar els moviments socials, tots es volen mostrar com la evolució lògica a la qual porten les lluites arrelades al 15-M. Així doncs, és de vital importància detenir-nos a analitzar aquest cicle institucional, ara que està arribant a la seva fi, per tal de no perdre'ns en les promeses de canvis ficticis, alhora que saber distingir les possibles portes que es puguin obrir.

Els límits de les lluites

Arrel d'unes declaracions d'Ada Colau, i del seu cercle proper de militància, en un moment donat es van començar a sentir veus que apuntaven a l'existència d'un sostre de vidre en els moviments socials. Segons aquest relat, les reivindicacions de les diferents lluites, s'han trobat amb un metafòric sostre de vidre que no els hi ha permès materialitzar-se en canvis legislatius. D'aquesta forma s'intenta evidenciar que per la via extraparlamentària, es poden desenvolupar iniciatives, però amb un impediment real d'aconseguir victòries. Aquest fet, porta a la necessitat de tenir representació a les institucions, ja que així un cop dins es podrien realitzar aquestes canvis.

L'exemple perfecte que s'utilitza per a escenificar això, es troba en la mateixa PAH. Segons l'alcalde de Barcelona “la PAH porta cinc anys lluitant per aconseguir uns mínims molt mínims com a dació en pagament, (...) malgrat aquest suport massiu, malgrat que les enquestes ens donen suport massivament, el sostre és clar, perquè la majoria absoluta del

Partit Popular bloqueja absolutament unes mesures de mínims que, perquè s'aprovin, sí que passes per la capacitat legislativa de modificar lleis”[1].

Nosaltres pensem que aquest relat no deixa de ser una eina propagandística que han utilitzat certs cercles polítics par tal d'aconseguir quotes de poder, tot infravalorant la capacitat potencial dels moviments de base, i deixant-los en segon termini. Quelcom important a fer notar, és que la forma en com es configura aquest concepte, parteix d'un anàlisi molt superficial dels últims processos de lluita. Quan parlem de sostres de vidre, no estem fent més que parlar de límits. Com a tot límit, cal entendre quins factors són els que el construeixen, i quines són les línies que cal desenvolupar per tal de superar-lo.

Al nostre parer, els principals límits amb els quals s'ha topat el cicle de lluites engegat arrel de la crisi, està en la seva capacitat política i organitzativa. Quan parlem de capacitat política, volem fer notar la necessitat que els moviments populars esdevinguin un actor polític, és a dir, un agent amb un full de ruta propi, amb les seves propostes polítiques, ja sigui materialitzades en forma de reivindicacions com en iniciatives pròpies al marge de les institucions; és a dir, amb un programa comú en el qual treballar per tal de poder projectar-se i delimitar i assolir objectius. Cal superar la tradicional postura de reacció per tal de tenir un paper actiu en la societat. Per això, es necessari idear un projecte de país pel conjunt del territori així com un projecte de ciutat construïda des de fora i des de baix. Sense propostes tangibles, els moviments socials mai deixaran d'esdevenir múscul per a partits polítics, com descriurem més endavant.

Quan parlem de capacitat organitzativa, ens referim a un aspecte molt lligat a l'anterior. Els moviments populars estan dividits en diferents àmbits de lluita, ja sigui laboral, veïnal, feminista, ecologista, habitatge, etc. Aquest fet porta a que cada àmbit de lluita ha esdevingut un moviment en sí, és a dir, més que existir un moviment popular amb diferents

fronts de lluita, ens trobem amb un conjunt de moviments amb relativa relació entre ells, més enllà de coordinacions temporals per engegar projectes concrets. D'aquesta manera, les carències organitzatives i polítiques esdevenen un peix que es mossega la cua, doncs l'una alimenta les mancances de l'altre.

Som conscients que aquesta situació no s'ha produït per falta de voluntat, doncs han sigut nombrosos els intents de caminar en aquesta línia, tants com els cops en que s'ha fracassat, però cal fer notar que existeixen un seguit de factors previs que ho han condicionat. Per aquest motiu, creiem que una tasca important a desenvolupar, és entendre els motius pels quals ens hem trobat amb aquest entrebanc. Encara que aquests són molts, n'hi ha un en concret que veiem necessari esmentar: la incapacitat de l'esquerra per traçar punts comuns.

Existeix certa tradició que ja sembla endèmica cap al grupuscularisme, la desconfiança i el buscar els interessos particulars per sobre dels comuns. Hem de saber distingir les organitzacions pròpies dels instruments més amplis, que són per essència més diversos ja que han d'agrupar-hi diferents sensibilitats. És a dir, plantejar punts comuns és difícil si es fa sota paràmetres de tipus programàtic o identitari a

una ideologia, hem d'assumir que existeixen una pluralitat d'identitats i lluites. Com volem aconseguir que el poble tingui prou força com per arrabassar-li concessions al govern, si ni tant sols els actors polítics que hi treballem ens podem posar d'acord en com fer-ho?

Aquests fets, units a la poca experiència dels moviments com el 15-M (hem de tenir present que des de les últimes lluites posteriors a la transició fins fa pocs anys, ha existit un desert contestatari molt gran, perdent-se una experiència important), han generat un precedent molt complicat per l'actual cicle de lluites.

Límits de les institucions

Com diem, els límits amb els quals ens hem trobat s'originen en la capacitat política i organitzativa, no en la falta de representació parlamentària, que és el que suposen les que ens han parlat de sostres de vidre. Encara així, s'ha de reconèixer que existeix un tercer factor que és important per avançar, ja que la força d'un moviment també està condicionada per la conjuntura en la qual es situa. Arribats a aquest punt, cal dir que és evident que les institucions tenen certa capacitat per incidir en la conjuntura en un curt i mig termini. Per aquest motiu, creiem que és positiu que siguin partits d'esquerres els que representin aquestes institucions, ja que el seu perfil els col·loca en una posició de sensibilitat real o obligada respecte als moviments populars. Però això no vol dir que l'Estat o els ajuntaments puguin ser agents del canvi gràcies a partits rupturistes, ans al contrari, ja que tenen el seu propi sostre de vidre, que no és més que el propi marc institucional en el qual es mouen.

A l'hora d'analitzar les institucions, s'ha de tenir present que el govern no és un agent autònom dins les estructures de poder, sinó que és una peça més d'un engranatge molt complex, on la pròpia legalitat que l'empara suposa un límit per qui governa. De fet, aquest és un dels fonaments del parlamentarisme -sistema

que suposadament regeix l'ordenament polític avui en dia- a partir del qual la separació de poders assegura que les particularitats dels partits polítics no puguin afectar al conjunt del sistema. Així doncs, per moltes intencions de canvi que tingui un grup, quan arriba al poder es troba que el marge de maniobra que té és relatiu, assolint finalment el paper de gestor. L'exemple perfecte d'aquesta impossibilitat ens el mostra el procés sobiranista, on malgrat la voluntat d'uns partits de celebrar un referèndum, el propi entramat legal els hi impedeix.

Tanmateix, no hem d'oblidar que l'Estat és una eina feta per mantenir les estructures de poder pròpies del capitalisme, que com a societat de classes que és, funciona per enriquir a una minoria parasitària. De fet, no hem d'oblidar el pes que té l'estructura econòmica sobre la política. Els fils que mouen el món i que fan i desfan segons les seves necessitats, no es troben ni a la Moncloa ni al Palau de la Generalitat, sinó als despatxos de les elits econòmiques mundials, cosa que fa de la lluita pel poder una feina bastant més complicada del que ens diuen els nous experts en "trencar sostres de vidre". A vegades dona la sensació que alguns partits obvien aquest fet en proposar fórmules que recorden a les de la socialdemocràcia de postguerra, les quals es situaven en una conjuntura ben diferent a l'actual (forta industrialització i pes important del comerç interior). Avui en dia, tenint el comerç mundial i les finances com a pilars, i encara més en una economia tant terciaritzada com la catalana, són totalment anacròniques les receptes econòmiques que es proposen, gràcies a les quals pretenen suavitzar els efectes devastadors del capitalisme sense tocar-ne l'estructura.

Encara més, la pròpia necessitat de creixement i competència de l'economia actual, requereix que el centre de decisions ja no recaigui en l'estat nació, sinó en institucions superiors encarregades d'expandir i mantenir el projecte neoliberal. Així hem vist com la

nostra capacitat d'autoabastiment, i amb ella, de sobirania, ha quedat lligada a les ajudes proporcionades pel centre econòmic europeu, cosa que encara limita més la capacitat de govern. L'exemple perfecte d'això és Grècia, on malgrat la voluntat de Syriza d'engegar unes polítiques econòmiques alternatives per fer front a la crisi, s'ha trobat amb la incapacitat real per realitzar-les.

Temptació realista

El nostre projecte polític, parteix d'impulsar els moviments populars per tal d'articular un poble fort que esdevingui un contrapoder. Per aquest motiu, creiem que cal una determinació col·lectiva dels diferents actors polítics per tal d'aconseguir construir les bases que permetin la construcció del poder popular. En aquest projecte, necessitem l'esforç de tota la militància, i creiem que l'onada d'aventures institucionals s'està enduent una bona part d'aquesta, i en molts casos la més preparada. Això és sens dubte un problema, ja que si per carències de les lluites el que fem és abandonar-les no podrem superar-les mai. Encara i així, creiem que el perill real al que ens enfrontem, no és tant la pèrdua de militants com l'absorció dels moviments dels quals participaven cap a lògiques pròpies de les institucions.

Com hem dit al punt anterior, els límits governamentals acaben condicionant els partits polítics. Aquests, conforme escalen en el sistema de representació parlamentària, es veuen obligats a reformular les seves postures polítiques per tal de poder encabir el seu projecte dins del marc en el qual es mouen. És a dir, existeix certa tensió realista que obliga a canviar el programa inicial, cosa que no és d'estranyar, ja que les posicions polítiques projectades sobre un full de ruta de construcció de contrapoders populars, no tenen cabuda dins del marc parlamentari.

L'exemple perfecte de la capacitat d'adaptació que genera aquesta temptació realista, podem

observar-la perfectament en la trajectòria de Podem, que de tots els partits d'aquesta nova onada ha sigut el que ha aconseguit major resò i representació. No és el mateix el Podem previ a les eleccions al parlament europeu, que el que guanya les enquestes del CIS o el que prepara les eleccions autonòmiques i generals. Del Podem que proposa impagaments del deute i la renta bàsica al de l'actualitat no han passat més que un grapat de mesos, però suficients perquè l'esperança de vot l'obligui a replantejar-se fer propostes "oportunes" pels càrrecs als quals aspiren.

Som conscients que aquest no és un fet desco- negut, més aviat està totalment a l'ordre del dia en els debats d'alguns sectors proinstitucionals. De fet, hi ha diverses propostes llençades per tal d'esquivar-lo, com la democràcia interna, el partit representant dels moviments socials, la limitació de mandats, etc. Encara així, cal recordar que malgrat potenciar tot aquest seguit de fórmules, altres partits han acabat prenent el mateix camí. És el cas dels Verds a Alemanya. Un partit plantejat com a representació institucional de tot un moviment ben organitzat (la fórmula utilitzada era definida com el moviment amb dues potes), amb una estructura interna democràtica dissenyada per a obligar als càrrecs a seguir els mandats de la base, etc. Però, el cert és que aquest partit va poder aguantar la seva versió original mentre va tenir un paper d'oposició pràcticament extraparlamentària, però conforme va anar assolint quotes de poder, ni la democràcia interna ni el moviment de carrer van poder seguir el ritme parlamentari. Així que el resultat no va ser ben bé l'esperat, convertint-se un partit social-liberal com qualsevol altre.

Tanmateix, el fet de que els partits rupturistes esdevinguin caricatures del que pretenien, no té perquè ser un problema en sí. Més aviat, el que realment és un problema és que depenent de la capacitat d'influència que tingui aquest partit sobre els moviments de base, aquests acaben acompanyant-lo en el seu viratge i, per tant, perden la seva radicalitat inicial. Això es totalment lògic, ja que el partit ha passat de ser oposició combativa a ser part del sistema contra el qual combatia, i requereix que les lluites s'emmotllin a les seves necessitats. D'aquesta manera, els moviments de carrer acaben seguint la lògica realista pròpia d'un marc que no és el seu: l'institucional.

Si observem la Transició, podem veure com la capacitat d'influència -posterior a les guerres entre grupuscles pel control de l'hegemonia dels moviments populars- dels partits tradicionalment d'esquerres, aconsegueix desarticul·los conforme aquests van guanyant cadires dins del repartiment de poders -o, fins i tot, en l'intent de participar-hi, tal és el cas del PCE que sense guanyar res o poc a canvi, va aconseguir canalitzar el moviment obrer cap a postures de recuperació institucional.

Cal assenyalar també, que el perill que això comporta suposa permetre regenerar-se al règim en moments de tensió social. Podem observar-ho a Grècia, on gràcies a que el govern està representat per un partit com Syriza, les elits europees han pogut imposar les mesures d'austeritat més fortes d'aquest cicle de crisi, sense que hi hagi un contrapès al carrer de contestació social.

Resumint: l'entrada a les institucions capgira el programa de qualsevol organització política. D'aquesta manera podem afirmar que no es poden canviar les institucions de l'estat, sinó que més aviat són aquestes les que et canvien.

Relació partits- moviments

Un cop dit tot això, la pregunta òbvia que se'n presenta fa referència al tipus de relació que han d'establir els moviments socials amb tots aquests partits. Per nosaltres la resposta és clara: la relació ha de ser de tensió.

L'estratègia política principal en tot moviment revolucionari és l'acumulació de forces, i per nosaltres l'agent que ha d'aplicar aquesta força és el poble fort a partir del poder popular. Com hem dit abans, l'administració estatal és una estructura feta per sostenir les relacions pròpies del capitalisme. Conseqüentment, si els moviments populars adopten un caràcter revolucionari, la seva lluita passa inevitablement per combatre aquestes estructures, ja que no deixen de representar el poder contra el que lluiten. Així doncs, el nostre projecte de poder popular, no pretén crear organitzacions civils que serveixin com a bases de suport al govern, si no l'organització directa del poble que li serveix per a socialitzar aquest poder, i que el capacita per construir les eines fonamentals que esdevinguin la bastida d'una nova societat.

Per aquest motiu, creiem que els moviments populars han de tenir un full de ruta propi, al marge del que tinguin els partits. De totes les qüestions esmentades en aquest text, considerem que aquesta és la de major importància. Sigui com sigui, el moviment ha de ser totalment autònom, cap partit ha de representar-lo al govern. Sempre hi hauran sectors que vulguin aventurar-se en el salt institucional, això no ho podrem evitar, però no podem permetre que cíclicament aquests s'emportin per davant el que s'hagi aconseguit (per poc que sigui). Però, tal i com deiem abans, per aquest motiu hem d'aprofundir en la nostra capacitat política i organitzativa, ja que sense aquests factors mai aconseguirem que el pes de les lluites es mantingui al carrer.

Cal aclarir que tot això no ens ha de portar a adoptar la clàssica postura de concebre qualsevol tipus de partit o candidatura com l'enemic de classe. De fet, som conscients de què poden existir partits amb els que compartim alguns objectius, o d'altres amb els que compartim certes estratègies o tàctiques. Encara que lògicament la tònica és que no hi compartim res. Així doncs, en el cas que hi hagi en les institucions partits propers als moviments socials, creiem que no s'han de tancar portes. Més aviat al contrari, s'ha de saber aprofitar les oportunitats que tinguem per arrabassar als diferents governs tot allò que ens ajudi a avançar en l'acumulació de poder. L'important aquí, és que han de ser els moviments socials qui controlin als partits, a través de la seva capacitat de pressió, i no els partits als moviments, gràcies a la seva persuasió.

[1] <http://opcions.org/blog/avancament-de-lentrevista-dialeg-amb-ada-colau-i-gala-pin>

* Joaquim Gimeno és militant d'Embat, organització llibertària de Catalunya.

Procés EMBAT | per l'anarquisme social i organitzat

<http://embat.info/>
Twitter: @Salvempensions

El far

Primeres accions de la CNT reconstruïda

Ferran Aisa

El primer acte públic de "masses" de la CNT, des de l'acabament de la guerra, va celebrar-se al Palau dels Esports de Mataró el 30 d'octubre de 1976. Era l'època de tolerància anterior a la legalització de les entitats polítiques i sindicals. L'organització confederal havia cercat durant el franquisme aliances sindicals com l'ASO amb la UGT, el SOC, el STV, etc., amb la idea de crear un sindicalisme plural i lliure, però davant d'aquesta unió ara es va imposar la COS (Coordinadora Obrera Sindical) on imperava la força majoritària de CCOO. Aleshores hi havia altres opcions sindicals encara que eren minoritàries tenien presència en la vida pública: USO, CSUT, SU, SOC (camperols andalusos), ELA-STV, etc.

El conjunt dels sindicats van convocar la primera vaga general després de la mort de Franco per el 12 de novembre de 1976, la CNT que no formava part de la COS també es va sumar a la convocatòria, malgrat saber-hi que era una vaga purament política. La Confederació va anar atraient els treballadors que procedien dels moviments autònoms i amb ells va participar a les vagues sectorials (metall, construcció, tèxtil, etc.) i d'empresa com Induyco. Una de les lluites assembleàries més importants de l'època va ser la dels Radiadors Roca de Gavà que, finalment, només va ser recolzada per la CNT. Això va obrir la simpatia de la Condecoració a molts treballadors d'altres sectors de la producció que van anar afiant-se als sindicats cenetistes.

Paral·lelament a la reconstrucció de la CNT també va retornar a la palestra la Federació Anarquista Ibèrica, la qual en la seva primera Conferència Peninsular fou desbaratada per la policia que, va detenir 53 militants que havien acudit a la cita clandestina, convocats per l'organització específica, al Bar Lafuente del carrer Rosselló de Barcelona. Entre els detinguts hi havia Gerard Jacas, Miquel Dídac Piñero, Quimet Pascual, José Cuevas..., que aviat van ésser posats en llibertat. També hi havia diversos membres faistes de l'exili, de Portugal i d'Itàlia. L'Organització Confederal es va solidaritzar amb els "companys detinguts", malgrat que en un comunicat manifestava públicament que la CNT no hi tenia res a veure amb la FAI, anomenada també l'específica. L'organització

confederal va posar a disposició dels detinguts tres advocats Antoni Cuenca, Josep M. Loperena i Rudolf Guerra. La majoria dels detinguts després de passar per la Jefatura de Policia de la Via Laietana van ésser posats en llibertat, els estrangers van ésser expulsats d'Espanya i 12 faistes van passar a disposició judicial, dels quals quatre van passar sis mesos tancats a la Model acusats de tinència d'explosius.

Malgrat la repressió, la FAI es va reconstruir clandestinament i a l'ombra de la CNT, igualment per aquesta mateixa època van reaparèixer les JJLL i les Dones Lliures. La premsa de les organitzacions específiques van començar a rodar per tots els actes confederals: Tierra y Libertad, Ruta, Mujeres Libres...

L'organització cenetista va actuar solidàriament en totes les campanyes realitzades al país en la lluita política per la conquesta de les llibertats, des de les campanyes pro-amnistia a les de postulats democràtics polítics i sindicals. Així va ser-hi present a les vagues de la COS, a la manifestació reivindicativa de l'Onze de Setembre a Sant Boi, a la lluita contra el referèndum per la Reforma política de 1976, a la lluita per l'amnistia total, a les vagues solidàries pels assassinats dels advocats laboristes d'Atocha, i, a més, va donar el seu suport als presos polítics i socials i es va solidaritzar amb els presos de la COPEL (Coordinadora de Presos en Lucha), entitat creada a la presó pels presos socials.

La primavera de 1977 ja s'havien legalitzats la majoria de partits polítics, el divendres sant va arribar l'hora de la legalització del PCE-PSUC. Però els sindicats no van ser legalitzats fins després del primer de maig. La celebració de la festa dels treballadors no solament fou prohibida sinó també reprimida durament per les forces d'ordre públic, els impopulars "grisos". Malgrat aquesta acció repressiva del govern contra els sindicats i el poble treballador durant l'acte reivindicatiu del Primer de Maig, uns dies després començaven a ser legalitzats els sindicats obrers CCOO, UGT i, a poc a poc, la resta. Finalment la CNT entrava a la legalitat el 9 de maig de 1977, quan el seu secretari general Juan Gómez Casas lliurava els Estatuts de la Confederació a la finestreta de Governació.

La CNT era legalitzada de facto i tornava a la legalitat trenta-vuit anys després d'haver estat il·legalitzada,

suprimida i perseguida per el règim franquista a l'acabament de la Guerra Civil. La CNT dos dies després rebia la convocatòria per assistir a una reunió amb el ministre de relacions sindicals, Enrique de la Mata Gorostiza, amb la proposta de formar part d'una delegació sindical espanyola que havia d'anar a Ginebra a la reunió de la OIT (Organització Internacional del Treball). La CNT, una vegada consultades les regionals, va respondre negativament a la invitació del ministre. La CNT manifestava que la OIT era un organisme intergovernamental creada pels governs capitalistes el 1919, on els treballadors participaven en minoria, doncs la proporció delegada era primer els representants governamentals, després els empresarials i finalment els treballadors.

El 15 de juny es van celebrar les primeres eleccions generals al Parlament espanyol, que va guanyar la UCD d'Aldofo Suárez. Malgrat que la CNT oficialment no va fer campanya activa d'abstenció, alguns sindicats com el de la Construcció de Barcelona amb la col·laboració dels col·lectius per a l'autonomia obrera i van organitzar un míting a les Cotxeres de Sants contra el parlamentarisme burgès. L'acte va ser criticat per la resta de la Confederació, que també li criticaven al Sindicat de la Construcció el seu afany per a potenciar l'assembleisme en lloc de propagar l'acció sindical, doncs la posició defensada per Construcció era que els treballadors afiliats a la CNT s'integressin a l'assemblea general del ram, cosa que xocava amb els plantejaments anarcosindicalistes de potenciar les seccions sindi-

cals. En pocs mesos l'afiliació de la CNT va créixer considerablement, no solament a Barcelona, sinó també a les principals ciutats catalanes com l'Hospitalet, Badalona, Sabadell, Terrassa, etc. A nivell d'Espanya eren les comunitats d'Andalusia i de València les que disposaven de més afiliats. La tònica de l'afiliació va anar in crescendo fins el desembre de 1977.

Segons un informe publicat per a la revista Bicicleta (novembre de 1977), la xifra d'afiliació d'aquestes tres comunitats era la següent: "Catalunya 70 FLL amb 70.000 afiliats. Andalusia: 60 FLL amb 20.000 afiliats. País València: sense número de FLL amb 15.000 afiliats. Seguien Castella-Centre amb 7.000 afiliats i Astúries amb 5.000". La resta de comunitats n'era molt minoritària, doncs en cap d'elles s'hi passava dels dos mil afiliats.

Els sindicats reorganitzats no solament realitzaven reunions i assemblees periòdiques, sinó, que seguint la tradició llibertària, editaven els seus propis butlletins: Construcció, Martillo, Salud!, Tinta Negra, El Bóldo Libertario, Acicate... Els Comitès Regionals recuperaven les capçaleres històriques: Andalusia Libre, Fragua Social (València), Castilla Libre (Centre), Euskadi Confederal (País Basc), etc. De l'exili confederal arribaven publicacions com Espoir (Toulouse), Le Combat Syndicaliste i Terra Lliure (París), Tierra y Libertad (Mèxic), etc., entre els col·laboradors més assidus d'aquestes publicacions de l'exili hi ha Frederica Montseny, Severino Campos, Ramon Liarte, Floreal Samitier, Joan Ferrer, Roc Llop... Per

una altra banda a Barcelona la Soli, aleshores mensual, aviat va passar a ser quinzenal i amb presència als quioscos. La redacció del periòdic era coordinada per un col·lectiu de militants del Sindicat s'Arts Gràfiques i feia d'administrador el militant històric i periodista Cipriano Damiano.

El mes de maig mentre s'estava desenvolupant un Ple Regional de Catalunya, un nodrit grup de cenetistes ocupà les dependències dels periòdics del "Movimiento", La Premsa i Solidaridad Nacional, al carrer Consell de Cent-Villaroel. L'ocupació es feia sota l'eslògan "Recuperem la Soli". La CNT volia recuperar la rotativa del seu diari que li va ser usurpada per el franquisme a l'acabar la guerra. L'acte va estar avalat per Josep Peirats, antic redactor del diari anarcosindicalista. L'organització confederal havia mogut fitxa per recuperar el seu patrimoni, així durant el segon semestre de 1977, els cenetistes realitzaren diverses ocupacions a locals usurpats pel franquisme: Premià de Mar, Rubí, Sabadell... La lluita no solament era per recuperar el patrimoni propi, la CNT va encetar també ocupacions simbòliques a l'AISS (l'antiga CNS reconvertida en un nou organisme de serveis), tant a Madrid com a altres poblacions.

Paral·lelament al boom sindical cenetista aparegueren per a tots els barris de Barcelona els ateneus llibertaris. L'eclosió llibertària s'escampà arreu dels pobles catalans i de la resta de ciutats de la península ibèrica. Barcelona visqué una primavera llibertària...

La llum llibertària

Josep Estivill
<https://lallumllibertaria.wordpress.com/>

★ Molt fluixa ★★ Passable ★★★ Interessant ★★★★ Bona ★★★★★ Molt bona

La balada de Berlín Robert A. Stemmle, 1948

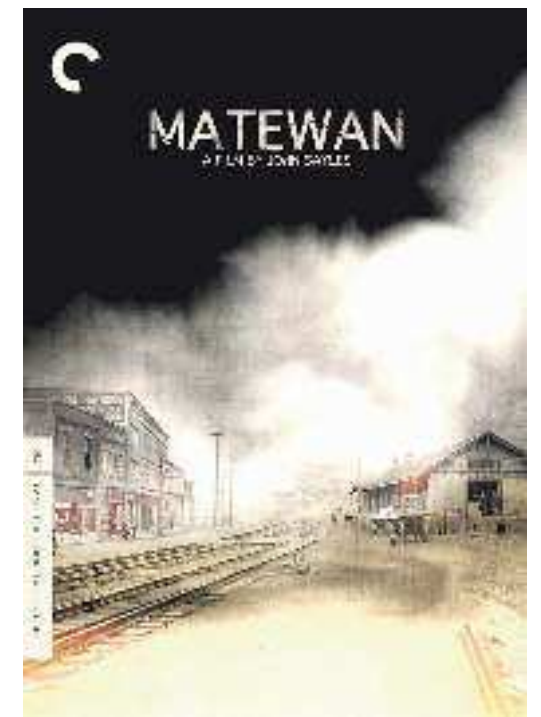
Estranyíssim film de sàtira política fet a Alemanya just acabada la II Guerra Mundial, que té l'alicent d'estar narrat amb un llenguatge eminentment poètic i visual. Comença amb una imatge del Berlín futurista del segle XXI (representat amb una maqueta semblant a les que sortien Metròpolis, però sense la mateixa gràcia). Des del futur es recorda com era de trista la vida de l'home corrent durant la postguerra: racionament, gana, cues, formularis, pisos compartits, especulació, mercat negre, refugiats, somnis d'opulència, burocràcia, autoritarisme, hipocresia, runes, prostitució, robatoris, pobresa, etc. Tot un diccionari de la misèria, en tots els sentits, que provoca la guerra. Ironia per totes bandes: surten dirigents polítics en un míting cridant eslògans buits de contingut però amb la mateixa retòrica pomposa dels nazis d'uns anys abans mentre el públic els aplaudeix tontament com si no hagués passat res. En una altra escena, uns empresaris de la publicitat presumeixen de l'augment dels seus encàrrecs, que consisteixen en un únic cartell amb el rètol de "producte esgotat". Ironia corrosiva. El protagonista és Otto "Homecorrent", un supervivent de la guerra que sobreviu a les misèries d'un món on preval l'enveja, l'egoisme i l'odi. Tot sembla sortir-li malament (les feines, la vida sentimental, els amics...) però viu gràcies a les fantasies mentals. En una d'elles s'enamora d'una bella cambrera que sempre li ofereix pastissos immensos. Així, entre les peripècies tristes del món real, les metàfores polítiques i la fantasia delirant el director aconsegueix una pel·lícula sorprenent, molt imaginativa encara que definitivament sòrdida. Un "happy end" una mica forçat ens imposa la idea que hem de superar les enveges i els recels dels uns amb els altres. Estètica de cabaret per a aquest film fascinant que cal descobrir.

Matewan John Sayles, 1987

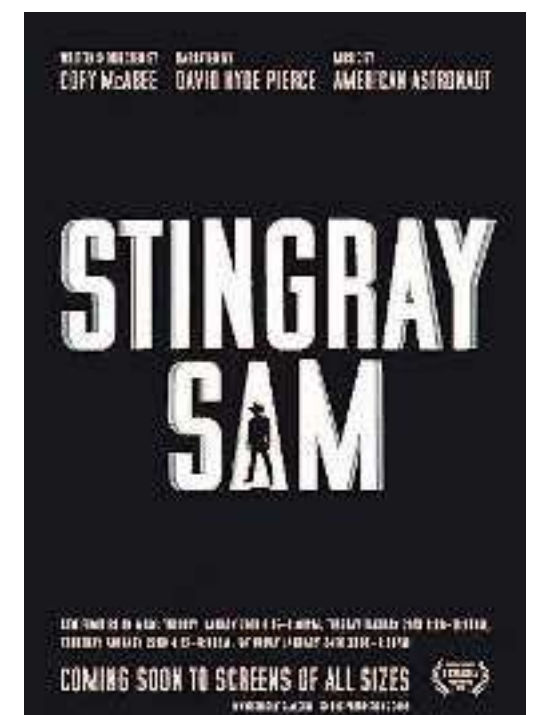
Recreació en clau èpica de la constitució del sindicat dels treballadors a un mina de Matewan (West Virginia, EUA), durant la dècada dels anys vint del segle passat. Basada en fets reals, el film mostra les dures condicions de vida de la classe treballadora en una colònia obrera propietat de l'empresari. Les jornades laborals són maratonianes, els sous miserables i les lleis sempre afavoreixen als capitalistes. La situació és molt desesperada i alguns treballadors demanen millores però no tenen cap èxit i finalment van a la vaga. Els empresaris porten esquiroles entre la població afroamericana, que són molt mal rebuts a la colònia i es generen situacions de racisme. De l'altra banda, alguns líders d'opinió, amb consciència sindical, estenen els ideals de justícia social i solidaritat entre la classe treballadora. Tot en un entorn de clandestinitat perquè l'afiliació sindical no és permesa i la tensió resulta cada vegada més forta. L'acció directa, tant de l'empresari i els pistolers i els agents provocadors que contracta, com per part d'algunes de les treballadores que sabotegen el negoci de la mina exploten en l'anomenada Masacre de Matewan. El film de John Sayles recull la descripció d'aquests fets històrics, però acaba donant més importància als elements ideològics: la injustícia social com el detonant de la violència, el racisme versus la solidaritat de la classe treballadora, les formes del pistolisme, etc. Es tracta d'una pel·lícula coral, amb una trama argumental i uns diàlegs molt ben construïts, que lliguen a la perfecció els fets històrics col·lectius i les vides personals dels protagonistes. Els personatges són dibuixats amb molts matisos; nosaltres ens quedem amb l'escena del jove catequista quan al sermó de missa usa les paràboles de l'Antic Testament per avisar els companys de les intencions dels pistolers perquè té por de dir-ho obertament. És un film extraordinari, ben dirigit per John Sayles i que compta amb una meravellosa fotografia de Haskell Wexler i unes magnífiques interpretacions dels actors.

Stingray Sam Cory McAbee, 2009

Heu vist mai un western situat a l'espai exterior, amb música i cançons i un guió delirant amb píndoles anticapitalistes? Si us agrada el cinema un pèl frikie aquesta és la vostra pel·lícula. Una bogeria inclassificable distribuïda en forma de serial de pocs minuts que gira al voltant de dos caçarecompenses que cerquen la filla d'un fuster segrestada en un altre planeta. Mai no hauria dit que una trama com aquesta em pogués enganxar i, no obstant, té una estètica retro que sí que t'atrapa. La barreja de personatges reals i d'uns decorats i uns efectes especials definitivament casolans amb algunes escenes narrades usant l'estètica collage li donen una encant molt especial, que t'atrapa. La barreja de personatges reals i d'uns decorats i uns efectes especials definitivament casolans amb algunes escenes narrades usant l'estètica collage li donen una encant molt especial.

Ho pagareu car, ho pagareu tot

El llibre 'Un comunismo más fuerte que la metrópoli. La Autonomía italiana en la década de 1970', de Marcello Tarí, traça un fil conductor entre el moviment autònom italià i el 15-M, Gamonal o la defensa de Can Vies.

Joan Prat

Traficantes de Sueños presenta l'edició en castellà del llibre 'Un comunismo más fuerte que la metrópoli. La Autonomía italiana en la década de 1970'. En la seva última obra, Marcello Tarí defuig de la nostàlgia que genera el període històric marcat per les lluites autònomes i entra de ple en l'anàlisi del seu impacte en la societat italiana, als debats que aquestes van il·luminar i les experiències que avui dia poden servir als moviments socials que antagonitzen amb el sistema, així com amb aquelles estructures que s'obstinen a reformar-ho.

Ja en la introducció a l'edició castellana del llibre, signada pel mateix autor i per l'activista autònom barceloní Vicente Barbarroja, es deixa ben clar que el repàs històric dels fets que van marcar els 70 porta a traçar un fil vermell conductor entre les experiències d'ocupació i sabotatge obrer en Mirafiori (macrocomplex industrial de la FIAT a la ciutat de Torí) o l'autoorganització de la vida a les "zones vermelles" en barris de Roma o Milà amb l'explosió del 15-M, la batalla de Gamonal a Burgos o la defensa de Can Vies a Barcelona.

Un fil vermell en què just quan no paren d'invocar-se i convocar-se processos i poders constituents com a motors del canvi que anhem actualment, els autors de manera provocadora ho anomenen la destitució del tot.

Ja se'ns adverteix que més enllà de fer còpies mecàniques o calcar experiències, es mira i s'estudia aquell temps en què multitud de llui-

tes es van creuar, van convergir i sense perdre la seva identitat van crear una massa multiforme que simplement va ser ingovernable per part dels poders fàctics que regien l'oasi italià ideat per la Democràcia Cristiana, i on el Partit Comunista Italià i les seves ramificacions sindicalistes i cooperativistes van actuar com a còmplice necessari.

Marcello Tarí ens parla i dissectiona un temps en què una porció molt important de la classe obrera -tant en nombre, com en capacitat organitzativa i voluntat ofensiva-, conscients del seu paper social i econòmic, però també de la vida que volien, van rebutjar el treball alienant.

També els estudiants i el proletariat juvenil, conscients que anaven a ser víctimes de la precarietat i que intuïnt el seu futur sota un neoliberalisme encarac no plenament desen-

volupat, però ja inaugurat pels Chicago Boys en l'altra punta del món, en el Xile de Pinochet i que es deixava entreveure en les relacions laborals a peu de taller i de fàbrica, es van negar a seguir el rol que els marcava la societat. No va ser únicament l'autonomia dels obrers i dels estudiants la que es va desenvolupar i va estendre per tot el país de nord a sud. Dones, aturats, moviment LGTBI, tots ells van saltar a l'escenari de la lluita i van decidir que aquell era el seu moment perquè la Democràcia Cristiana, els feixistes del MSI, la policia i els patrons, però també els buròcrates del PCI ho paguessin car, i ho paguessin tot.

El moviment de 1977 que, amb el seu epicentre a les universitats romanes, literalment va incendiar tot el país, va ser el punt més àlgid d'aquesta dècada on

es va proposar una esmena a la totalitat. Esment especial requereixen el feminisme autònom i l'autonomia homosexual. Aquestes dues àrees de l'autonomia van posar potes enlaire al propi moviment, en portar a la política transformadora a les relacions socials, afectives, sexuals i dinamitant el binomi home-dona des de diversos angles.

Aquest aire fresc que portaven aquests col·lectius dins de l'autonomia va aconseguir posar en moltes contradiccions a molts dels col·lectius i persones que formaven part del moviment i alhora crear maneres de lluita que ja llavors plantejaven el cos com un camp de batalla.

El moviment, a partir de l'espiral repressiva que va iniciar l'estat després del segrest i execució de Aldo Moro, dirigent de la Democràcia Cristiana, per part de la Brigate Rosse, va entrar en una espiral que ho va acabar reduint a un conflicte gairebé estrictament militar (i totalment asimètric) on centenars de militants van ser forçats a l'exili i milers d'ells al llot de les presons, la bogeria, el parany del 'cavall' i el suïcidi.

Malgrat aquesta traumàtica derrota, l'autonomia ha deixat elements per a l'imaginari col·lectiu dels moviments socials antagonistes que en part sorpren gratament trobar-los descrits i analitzats en aquest llibre.

* Article publicat a la revista Diagonal

La biografia de Bakunin de Viatxeslav Polonsky

Ferran Aisa

La biografia de Bakunin de Viatxeslav Polonsky (traduït al català per Andreu Nin) ha estat publicada per l'editorial BASE amb una introducció meua. Aquesta biografia és una gran síntesi exhaustiva de la vida i l'obra del pensador anarquista i revolucionari Mijail Bakunin (1814-1876). Polonsky no es deixa res essencial d'un dels intel·lectuals més arrauxats del segle XIX, anomenats també revolucionaris romàntics.

L'autor narra la vida del príncep rus des de la seva infància a la cort tsarista, el seu pas per l'exèrcit i la seva preparació per entrar com a funcionari de l'Estat. L'abandonament de l'exèrcit i la fuga de casa dels pares de Sant Petersburg per anar a estudiar a Moscou, on la seva afició a la filosofia el porta a freqüentar els cercles literaris de la Universitat. El seu pas per la Universitat de Berlín i la seva estada a Dresde on participa en les seves primeres discussions polítiques i hi escriu els seus primers articles i fins i tot l'assaig Discursos escolars de Hegel.

Polonsky no es deixa res al tinter i recrea l'ambient en què es desenvolupa Bakunin com si fos una novel·la d'aventures. A partir de 1843 es belluga amb gran facilitat per Europa, i amb el seu amic Herzen viatgen a Zuric i a París. Mentrestant l'estat tsarista el posa en busca i captura com insubmis per no retornar a Rússia i és condemnat en absència al desterrament a Sibèria.

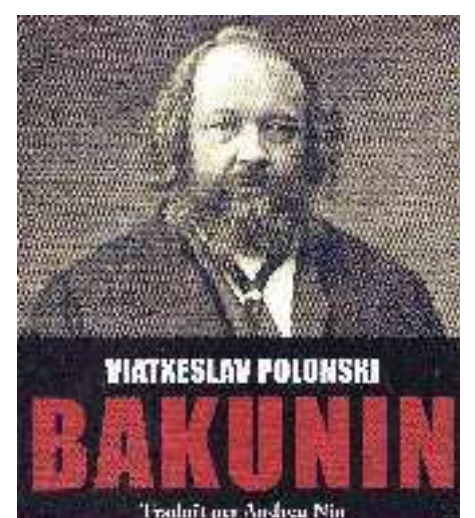
El 1846 coneix a Karl Marx a Londres. L'any 1848 el trobem a París per estar present a la revolució engegada aquell any per el proletariat. Fa amistat amb George Sand i altres intel·lectuals francesos. Viatja a Brussel·les, Praga i altres indrets connectant amb els grupuscles revolucionaris. Per les revoltes que es produeixen a Dresde i a Praga, Bakunin és detingut i condemnat a mort, pena però commutada per la de cadena perpetua. Uns mesos després és lliurat al govern austríac que també el té a la seva llista negra pels fets de Praga.

Després de passar una temporada a tres fortaleses presó serà extraditat a Rússia. El tsar Alexandre III el tanca primer a la fortalesa de Sant Pere i Sant Pau i des d'allà a Sibèria, on

viurà de 1858 a 1861. A Sibèria es dedicarà a donar classes d'idiomes d'aquesta manera coneixerà a qui serà la seva esposa Antonia Kviatkovshy. Finalment aconsegueix escapar de Sibèria embarcat de polissó en un vaixell cap a Fukuyama (Japó) i d'aquí sortirà cap a San Francisco (USA). A Nova York funda la revista Kólokol (La Campana).

El 1862 retorna a Europa en vaixell via Estocolm i d'aquí a Londres on es retroba amb la seva esposa. Entre 1864 i 1866 torna a tecórrer Europa amb especial atenció a Itàlia on fa amistat amb Malatesta, Fanelli, Cafiero... El 1867 funda la Lliga de la Pau i de la Llibertat i s'adhereix amb el seu grup a la Internacional fundada tres anys abans a Londres per Marx. El 1868 funda la Lliga de la Democràcia Socialista amb una gran força a Espanya, Itàlia, França i Suïssa.

La Internacional queda dividida en dos tendències la marxista o autoritària i la bakuninista o antiautoritària. Bakunin viu amb esperança la revolució de la Comuna de París on l'AIT juga un paper fonamental. Les disputes entre bakuninistes i marxistes porten al trencament de la Primera Internacional i el 1872 el Consell Ge-

neral de l'AIT decideix expulsar Bakunin i els seus seguidors.

Bakunin viu els seus darrers anys entre Itàlia Suïssa i per guanyar-se la vida accepta l'oferta d'una editorial francesa de traduir de l'alemany l'obra principal de Karl Marx, El Capital. Mentre treballa en aquesta traducció gegantina Bakunin mor a Berna l'1 de juliol de 1876.

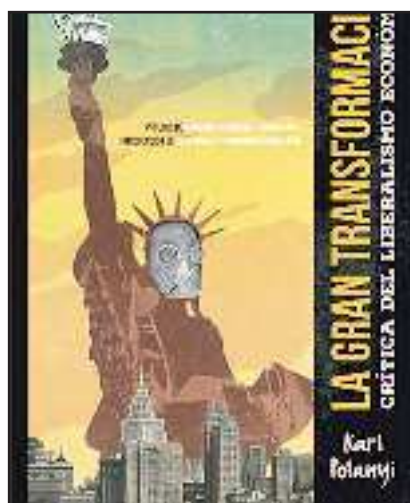
Llibres

A un latido de distancia

Adelaida Artigado.
Txalaparta, 2015, 208 pàg.

Extraordinari llibre de relats sobre les presons escrits com un al·legat en contra de la seva mateixa existència. Històries curtes reveladores de diferents casos que han portat a persones a viure en situació de privació de llibertat en aquests terribles centres que són les presons. Es recullen els casos tant de gent coneguda, com Salvador Puig Antich, Agustín Rueda o José Mújica, com el de moltes persones desconegudes. Són històries sempre desgraciades i molts cops absurdes: l'arbitrarietat amb què els pobres hi accedeixen, les tortures i els maltractaments habituals, les esperances de llibertat, etc. són repassats sense afany d'exhaustivitat però amb el bon resultat de dibuixar un retrat molt acurat del sistema penitenciari. L'estil de l'autora és depurat, sobri i elegant i recorda força la magnífica prosa poètica d'Eduardo Galeano. No hi trobareu textos pamfletaris sinó de caire més aviat intimista, molt propers a l'experiència humana, al marge de les circumstàncies que han portat a cada intern al centre presidiari. El llibre s'acompanya de dos pròlegs a càrrec de Fernando Alcatraz i Lucio Urtubia i d'un epíleg d'Irma Leites que están francament bé tots plegats. En definitiva, un llibre magnífic del qual no podem fer altra cosa que recomanar-vos-en la lectura.

La gran transformació. Crítica del liberalismo económico

Karl Polanyi.
Virus, 2016, 528 pàg.

“En tots els països importants d'Europa [...], van reduir els serveis socials i van intentar trencar la resistència dels sindicats mitjançant l'ajust salarial. Invariablement, la moneda estava amenaçada i, amb la mateixa regularitat,

s'atribuïa la responsabilitat d'això als salaris massa elevats i als pressupostos desequilibrats.”

Aquesta descripció, aplicable a la crisi sistèmica amb la qual s'obre el nostre segle XXI, es refereix a les dècades de 1920 i 1930, en vespres de l'expansió nazi i feixista que assoliria Europa. En aquest clàssic de la història antropològica, econòmica i política, Karl Polanyi considera l'emergència del feixisme com un moment autoritari del «capitalisme liberal per dur a terme una reforma de l'economia de mercat, realitzada al preu de l'extirpació de totes les institucions democràtiques». La gran transformació relata la gradual expansió i imposició de la utopia del lliure mercat que, des de finals del segle XVIII, mercantilitzà figures com el treball —l'esforç de les persones—, la terra —la naturalesa— i els diners, fins llavors no sotmeses a la llei de l'oferta i la demanda. Per Polanyi, en la societat de mercat, la principal missió de l'Estat és mercantilitzar el màxim d'àmbits de la vida i la naturalesa per alimentar el mercat.

Una lectura imprescindible per entendre els endiablats mecanismes de l'absolutisme econòmic que caracteritzen el temps i el sistema en què habitem.

Dubte raonable. Humor gràfic, crític i perplex

Idren.
Lo Diable Gros, 2016, 144 pàg.

Idren és un dels diferents noms que fa servir l'autor en funció de la disciplina creativa que practiqui: pintura, gravat, il·lustració, muralisme, còmic... En aquest cas l'humor gràfic.

El llibre que teniu a les mans és una recopilació de vinyetes publicades els últims anys a diverses revistes i periòdics, com ara el setmanari La Directa, la revista Catalunya o el periòdic El Pèsol Negre, entre altres.

El blog amb els seus dibuixos:
<http://idrengrafic.blogspot.com>

Documental 'Les costures de la pell'

Redacció

Les grans multinacionals del tèxtil mundial han trobat al sud-est indi un paradís on situar bona part de la seva producció. Un sector de la població empobrida, majoritàriament femenina i desprotegida per la legislació hi treballa en condicions de precarietat extrema i confinament.

Les costures de la pell és un projecte de documental que té la voluntat d'explorar aquesta problemàtica. I vol fer-ho assumint d'entrada que el nostre model de societat i consum té la seva contrapartida a l'altra banda d'un món globalitzat. Actualment es troba en fase de muntatge.

Sinopsi

La Bharathi i la Yamuna viuen a Bangalore, a l'Índia, i s'han passat la vida cosint per les grans multinacionals del sector tèxtil que omplen els armaris de mig món. Com altres dones, han decidit no tenir por i lluitar per assolir un futur digne: s'han convertit en activistes de la Garment Labour Union; un sindicat tèxtil que està format només per dones que han pres consciència que l'únic camí per assolir unes condicions de treball justes passa per assumir una confrontació directa amb els seus patrons.

Que conquereixin els seus drets dependrà de la seva capacitat d'apoderar-se, aglutinar suports entre les treballadores i resistir la repressió dels poderosos. Com diu la Yamuna, “Els propietaris de les fàbriques són cinc o deu... però quantes som nosaltres? Milers i milers”.

Característiques

Gènere: documental per cinema i televisió.

Versió original: anglès, kannada, tamil.

Durada: 60'.

Format: digital, Full HD.

Localitzacions: Bangalore, Tamil Nadu i Kochi (Índia).

Data de rodatge: maig - octubre 2013.

Web: <http://www.nodustfilms.org/ca/documental/>

Revistes

LE COMBAT SYNDICALISTE

Revista mensual de la CNT francesa,
<http://www.cnt-f.org/>

EL PÈSOL NEGRE

Revista llibertària del Bages i Berguedà,
<http://www.bllibertari.org/>

HAIZEAK

Butlletí informatiu sobre moviments i lluites socials de CGT Nafarroa,
<http://www.cgt-lkn.org/nafarroa/>

SICILIA LIBERTARIA

Revista anarquista mensual editada a Sicília, Itàlia,
<http://www.siciliibertaria.it/>

Borja Penalba, músic

“L’Ovidi Montllor és un referent imprescindible”

“La música és un transport per posar moltes coses sobre la taula. Els músics som treballadors però no estem considerats com a tals”

Gemma Boada

Gemma Boada

Josep Estivill

Borja Penalba (València, 1975) és un compositor, productor, arranjador i músic, que ha treballat, entre d'altres, amb Feliu Ventura, Lluís Llach, Maria del Mar Bonet, Obrint Pas, Miquel Gil, Joan Amèric, Marc Parrot, Sílvia Pérez Cruz, Bruno Oro, Albert Pla, Lídia Pujol, Elena Gadel, Lluís Danés, Verdcel, Aspencat o Andreu Valor. Va formar part del grup valencianista de rock Dropo.

- Comenta'ns en què consisteix i d'on sorgeix l'espectacle Ovidi?

L'espectacle sorgeix d'unes xerrades sobre l'Ovidi Montllor en que havia de participar el David Caño i ell va cridar al David Fernández, el qual em va trucar després a mi, perquè ens coneixem tots de fa molts anys. D'aquestes xerrades va sorgir la idea de l'espectacle musical Ovidi³, un homenatge a l'Ovidi, vint anys després que se'n anés de vacances. El David Fernández com a periodista, artista i ex-polític; el David Caño

com a poeta i activista, i jo com a músic.

- Quina és la vigència de la figura de l'Ovidi Montllor?

Tot i haver patit una marginació per part dels poders públics, l'Ovidi Montllor és un referent imprescindible de les esquerres i les seves cançons tenen una absoluta vigència quaranta anys després d'haver-les fet. A l'espectacle, a més, hi surten altres referents a través de les cançons o de símbols a l'escenari, com el Vicent Andrés Estellés, el John Lennon o la Maria Mercè Marçal. Creiem que són referents de lluites socials i polítiques que nosaltres reivindicuem.

- Quins altres artistes de la cultura catalana més crítica creus que val la pena reivindicar?

En l'àmbit de la cançó d'autor i de la música, Feliu Ventura distingeix entre la cançó denúncia i la cançó renúncia. Jo penso que la música és un transport per posar moltes coses sobre la taula, però sobretot hi ha

l'obligació moral i personal de recollir el context social i polític. Penso en gent com Cesc Freixas, Pau Alabajos, Aspencat, Gossa Sorda, Kòdul per dir-ne només uns quants que em venen a la ment, perquè en realitat són moltíssims més, que no només contenen històries sinó que elaboren un discurs de denúncia i de crítica davant del moment polític que vivim.

- Com valores precisament el moment polític actual?

És un moment delicat, difícil, perquè depenem massa de Madrid. Tot i així és un moment d'il·lusió, perquè s'està fent un pas endavant: al Principat, amb el Procés; i al País Valencià, amb l'eixida del PP dels governs de la Generalitat i de l'Ajuntament de València. És una finestra, no ideal. El PP ha manat tants anys al País Valencià no pas perquè la gent fos de dretes, sinó perquè el PSOE ho ha fet malament. I ara, una altra vegada, el PSOE s'agenolla davant de Madrid. Per tot això, és tan important recuperar refe-

rents, encara que siguin de fa quaranta anys, com les cançons de l'Ovidi.

- Com valores les polítiques públiques en relació a la música?

Les valoro com a molt lamentables, només cal recordar com l'activitat professional de la música encara està regulada per un règim jurídic dels anys setanta del segle passat on se'ns equipara als toreros. No estem sindicats. Som treballadors però no estem considerats com a tals. Ara sembla que s'està movent alguna cosa a Barcelona per crear un sindicat de músics.

El panorama està fotut. Continuem amb les polítiques de l'amiguisme i el despropòsit. Per posar un exemple, la Generalitat Valenciana pagarà la gira de Raimon per un import de 280.000 euros. La figura del Raimon, és clar, me mereix tot el respecte del món, però t'imagines quantes coses es podrien fer amb aquests diners en la promoció del sector de la música, com crear una xarxa de locals per als concerts. És un insult a la

intel·ligència i per tot això algunes persones protestem. El Borja Penalba no ha rebut mai cap ajuda de les institucions (ni l'he demanat), però que no ens ho posin més difícil del que ja està, amb les seves prohibicions, que ens deixin tranquils. En l'àmbit de la música més alternativa o reivindicativa només 4 o 5 en poden viure.

- A banda de l'espectacle sobre l'Ovidi, quins altres projectes tens?

Amb l'espectacle de l'Ovidi hem fet unes seixanta actuacions. La nostra era una de les 200 propostes de l'Any Ovidi, però jo faig moltes altres coses: elaboro bandes sonores, col·laboro amb gent com el Feliu Ventura, l'Andreu Valor o la Maria del Mar Bonet. He participat amb el Francesc Anyó en el projecte d'antologia de poemes de Vicent Andrés Estellés, musicant-ne uns quants, i ara mateix, la Mireia Vives i jo hem musicat catorze poemes del Roc Casagran que sortien a la seva novel·la "L'amor fora de mapa".